

Fangirl Thành Công

Contents

Fangirl Thành Công	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	8
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	17
11. Chương 11	19
12. Chương 12	21
13. Chương 13	22
14. Chương 14	24
15. Chương 15	25
16. Chương 16	27
17. Chương 17	28
18. Chương 18	30
19. Chương 19	32
20. Chương 20	33
21. Chương 21	34
22. Chương 22	36
23. Chương 23	38
24. Chương 24	39
25. Chương 25	41
26. Chương 26	42
27. Chương 27	44
28. Chương 28	45
29. Chương 29	47
30. Chương 30	48
31. Chương 31	50

Fangirl Thành Công

Giới thiệu

Thể loại: Ngôn tình, lãng mạn, HENhân vật chính: Vũ Thiếu Kiệt, Đỗ Nhược LamCâu chuyện tình yêu giữa thần tượng

1. Chương 1

Vào giờ ra chơi, Lâm Thiên Tuyết nhìn cô bạn thân đang đeo tai nghe, miệng đang ngân nga theo một ca khúc nào đó mà cô cũng biết đó là của Vũ Thiếu Kiệt – một ca sĩ nổi tiếng.

Đúng vậy, bạn thân của cô – Đỗ Nhược Lam là một người hâm mộ trung thành của anh.

Đôi lúc Tiểu Tuyết cũng bó tay với cô bạn thân của mình, là một người hâm mộ nhưng cô ấy không như những người khác, cô ấy chỉ âm thầm theo dõi Vũ Thiếu Kiệt chứ không kích động hò hét hay bám đuôi thần tượng.

Là bạn thân với nhau đã lâu, nên khi Đỗ Nhược Lam bắt đầu yêu mến chàng ca sĩ đó, Lâm Thiên Tuyết cũng đã chứng kiến hết những hành động tuy âm thầm nhưng lại rất điên cuồng của bạn mình.

Đỗ Nhược Lam luôn sưu tầm những thứ có liên quan đến anh. Từ đĩa nhạc, poster, những hình ảnh của anh,...còn luôn tham gia những buổi ký tặng, concert, hay họp mặt người hâm mộ.

Tiểu Tuyết nhớ có lần, vì để có tiền mua CD, Đỗ Nhược Lam đã giấu cha mẹ, đi làm thêm suốt cả tháng trời. Mặc dù nói gia đình Đỗ Nhược Lam cũng thuộc dạng giàu có ở Thành phố S, nhưng cô luôn nói những thứ liên quan đến anh cô muốn dùng tiền của chính mình mua.

Thậm chí ở nhà, Đỗ Nhược Lam cũng dành riêng một chiếc tủ thật to để lưu giữ những thứ này và xem chúng như báu vật.

Lâm Thiên Tuyết thấy cô bạn đã nghe nhạc xong, thì quay qua trò chuyện

“Lam Lam à, năm nay là năm cuối rồi, cậu có dự định chọn ngành gì chưa?”

“Mình sao...vẫn chưa đâu.” – Đỗ Nhược Lam suy nghĩ hồi lâu rồi trả lời

“Ai nha, Lam Lam à, mình thấy cậu là nên thi vào Đại Học Y nha. Trường đó rất nổi tiếng về đào tạo ngành truyền thông và tổ chức sự kiện, mình thấy nếu cậu học ngành đó, sau này lại xin vào Công ty Giải trí Đồng Khê làm việc, nói không chừng cậu sẽ được gần gũi với thần tượng của cậu đó.” - Lâm Thiên Tuyết nói đùa

Đỗ Nhược Lam nghe nói vậy cũng nghiêm túc suy nghĩ. Đúng vậy, tuy cô không có mộng tưởng xa vời, nhưng nếu có cơ hội được gần Vũ Thiếu Kiệt mỗi ngày thì cô cũng thấy hạnh phúc. Nghĩ vậy, vỗ vai bạn tốt, cô bèn nói:

“Được rồi Tiểu Tuyết, mình sẽ suy nghĩ lời đề nghị của cậu.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô bạn, Lâm Thiên Tuyết giật mình

“Haha, Lam Lam à, mình chỉ là nói đùa vậy thôi, cậu cũng không cần phải nghiêm túc như vậy chứ.”

“Không đâu Tiểu Tuyết, mình thấy lời đề nghị của cậu rất hay nên mình sẽ nghiêm túc xem xét”. Vừa nói, cô vừa nắm tay Lâm Thiên Tuyết, đôi mắt rực lửa ngập tràn vẻ quyết tâm.

Lâm Thiên Tuyết, khóe miệng giật giật.

- —

Cuối cùng, ngày đăng ký thi Đại học cũng đến, sau khi điền xong giấy nguyện vọng của mình, Lâm Thiên Tuyết nhìn qua cô bạn thân, thì thấy Đỗ Nhược Lam đang rất tự tin viết “ĐẠI HỌC Y, NGÀNH TRUYỀN THÔNG VÀ TỔ CHỨC SỰ KIỆN” cô khẽ giật mình.

Từ hôm Tiểu Tuyết nói lời đùa đó, cũng không thấy Đỗ Nhược Lam nhắc lại, cứ tưởng cô ấy đã quên. Thật không ngờ hôm nay cô lại tự tin chọn ngành này như vậy. Huống hồ, chú và dì không phải luôn muốn cô ấy học kinh doanh sao, không lẽ họ không phản đối.

“Này, Lam Lam à, cậu đã suy nghĩ kỹ chưa vậy?”

“Ừ, Tiểu Tuyết, mình đã quyết định rồi” – Đỗ Nhược Lam tay cầm tờ giấy nguyện vọng, mắt vẫn dán chặt vào đó, vui vẻ nói

“Nhưng còn ba mẹ cậu thì sao, họ không phản đối à. Không phải họ muốn cậu học kinh doanh sao?”

“Ừm, lúc đầu thì họ cũng không đồng ý. Nhưng vì mình mỗi ngày luôn lải nhải bên tay thuyết phục họ nên họ cũng đành chấp nhận thôi. Còn về học kinh doanh sao, một mình anh Minh Hạo nhà mình là đủ rồi. Hihi”

“Haiz, Lam Lam, mình thật bó tay với cậu rồi” – Lâm Thiên Tuyết thở dài

“Tiểu Tuyết, cậu thì sao? Cậu chọn ngành gì?”

“Mình sao, mình cũng ở Đại Học Y, nhưng là ngành thiết kế thời trang. Haha, mình và cậu cũng học chung trường đó, có vui hông nào”

“Vui chứ Tiểu Tuyết, chúc mừng cậu, cuối cùng cũng được theo đuổi ước mơ của mình. Mình rất mong chờ được làm người mẫu cho cậu nha”

“Cậu sao...” – Vừa nói, Lâm Thiên Tuyết vừa nhìn Đỗ Nhược Lam từ trên xuống dưới vài lượt

Đỗ Nhược Lam thấy ánh mắt của cô bạn, bèn nhún mày hỏi:

“Nè nè, ánh mắt của cậu như vậy là sao hả?”

“Haha, không có gì. Mình chỉ đang xem xem dáng người của cậu có phù hợp hay không thôi”

“Nè, cậu dám xem thường mình sao? Hừ, bốn cô nương giận rồi, không thèm nói chuyện với ai kia nữa”

Đỗ Nhược Lam thầm nghĩ, dù cô không có dáng người chuẩn người mẫu như Lâm Thiên Tuyết, nhưng thân hình cũng được gọi là cân đối, hơn nữa ai gặp cô cũng khen cô có gương mặt đáng yêu, mắt to, mi dài, mũi cao, môi mọng.

“Haha, mình chỉ là nói đùa thôi mà. Lam Lam đáng yêu của tôi ơi, đừng giận nữa nha. Tan học mình sẽ mời cậu đi uống trà sữa, có chịu hông nè...”

Lâm Thiên Tuyết cười haha dỗ dành cô bạn

“Hừ, thêm một phần pudding thì mới mong được ta tha thứ”

“Được thôi, cậu muốn ăn gì, bốn tiểu thư đây đều sẽ mời. Giờ đã hết giận chưa?”

“Được rồi, nể mặt trà sữa và pudding, mình sẽ tha cho cậu đó” – Đỗ Nhược Lam mỉm cười

Trong khi Lâm Thiên Tuyết thì âm thầm than nhẹ, haizzzz, túi tiền của cô.

2. Chương 2

“Nè Tiểu Tuyết, thứ bảy tuần này anh Thiếu Kiệt có một buổi ký tặng đấy, cậu có muốn đi với mình không?” – Đỗ Nhược Lam vừa xem tin tức trên weibo vừa quay qua hỏi cô bạn thân.

“Vậy sao, mình không đi được đâu, ba mình cũng vừa đi công tác về nên mình phải đi cùng mẹ ra sân bay đón ông, haizz, Lam Lam à, lần này cậu đi một mình nha, mình hứa lần sau mình sẽ đi với cậu.”

Lâm Thiên Tuyết bày ra vẻ mặt tiếc nuối. Tuy cô nàng không phải là người hâm mộ của Vũ Thiếu Kiệt, nhưng mỗi lần có tổ chức ký tặng, cô nàng đều đi cùng với cô.

“Không sao đâu, dù sao ba cậu lâu lâu mới về, cậu nên ở nhà với ông ấy.”

Đỗ Nhược Lam tuy nói vậy nhưng cũng thấy buồn, mỗi lần đều có Tiểu Tuyết đi chung làm cô đỡ hơi hộp hơn, nhưng bây giờ chỉ có một mình cô đi.

Đến thứ bảy, từ sáng sớm, Đỗ Nhược Lam đã thức dậy, xuống nhà ăn sáng, sau đó lại trở về phòng chuẩn bị. Hôm nay, cô chọn một chiếc áo phông màu xanh lam cùng chiếc váy trắng, trông rất dễ thương.

Cô mang theo túi xách xuống lầu, vừa đến phòng khách lại thấy ba mẹ đang ngồi uống trà

“Ba mẹ, con ra ngoài một lát!”

“Đi đâu mà sớm thế con?” – Mẹ Đỗ cất giọng dịu dàng hỏi

“Dạ, con đi xem một chương trình ca nhạc, có thể trễ lắm mới về, ba mẹ không cần chờ cơm trưa con đâu.”

“Được rồi, đi cẩn thận nhé con!”

“Dạ, tạm biệt ba, tạm biệt mẹ”

Sau khi ôm tạm biệt hai người, Đỗ Nhược Lam tíu tít chạy ra cổng, đón taxi đến buổi ký tặng.

Hai ông bà Đỗ thấy con gái vui vẻ cũng mỉm cười hạnh phúc. Việc Đỗ Nhược Lam yêu thích một chàng ca sĩ, ông bà cũng không cấm. Từ bé, cô đã là một đứa bé ngoan, luôn giữ thành tích tốt trong học tập nên hai người cũng yên tâm. Hơn nữa, việc của con cái, hai người cũng không can thiệp quá nhiều, họ chỉ muốn con của họ được sống vui vẻ, hạnh phúc.

“Tôi thật không ngờ, Lam Lam lại kiên trì đến vậy, cũng đã ba năm rồi, lúc đầu tôi cứ nghĩ chỉ là yêu thích nhất thời” – Mẹ Đỗ lên tiếng,

“Đúng vậy, khi nghe con bé nói muốn thi vào Đại Học Y là vì cậu ca sĩ đó, tôi thật sự rất ngạc nhiên. Tôi đã nghĩ là con bé nói đùa.” – Ba Đỗ cũng gật đầu phụ họa

Nhớ lại lúc trước, Đỗ Nhược Lam ngồi nghiêm túc đối diện với hai người nói về nguyện vọng của cô. Ông chưa bao giờ nhìn thấy dáng vẻ của con gái mình như vậy trước đây. Cuối cùng hai người cũng bị thuyết phục, đồng ý cho cô thi vào Đại Học Y.

Đỗ Nhược Lam đến buổi ký tặng sớm đến một giờ đồng hồ, nhưng lối vào đã chật ních người hâm mộ xếp hàng. Lần này số lượng vé bán ra khá ít, cô phải vất vả thức suốt đêm mới mua được.

Khi cô an vị tại chỗ ngồi của mình đã là chuyện của 40 phút sau.

Ngồi tại vị trí, cô nhìn xung quanh hàng ghế khán giả, các ghế ngồi đã được lấp đầy, trên tay những người hâm mộ cầm nhiều băng rôn, bong bóng có tên Vũ Thiếu Kiệt và những túi quà to nhỏ. Cô nhìn lại bản thân mình, chỉ có một túi xách nhỏ, bên trong là chiếc điện thoại và cuốn sổ nhật ký của cô.

Đúng vậy, mục đích chính của cô khi đến những buổi ký tặng là để được nhìn anh gần hơn, được trò chuyện với anh dù chỉ là 1 2 câu ngắn ngủi. Còn việc chụp ảnh, ký tặng thì cô không quan tâm nhiều.

Cuối cùng, buổi ký tặng cũng bắt đầu, sau khi MC giới thiệu một vài điều về mục đích của buổi gặp mặt hôm nay, làm cho không khí trong khán phòng nóng lên, thì cũng đến lúc anh xuất hiện.

Một thân sơ mi trắng, quần âu đen đơn giản được cắt may tỉ mỉ phù hợp với dáng người của anh, trên môi anh vẫn là nụ cười ấm áp, quen thuộc

“Vũ Thiếu Kiệt, Vũ Thiếu Kiệt, Vũ Thiếu Kiệt”, “Vũ Thiếu Kiệt, đẹp trai quá”, “Vũ Thiếu Kiệt, em yêu anh”, “Click, click, click”...

Anh bước ra trong sự hò reo, cổ vũ của người hâm mộ, và những ánh đèn flash chớp tắt của máy chụp hình.

“Xin chào mọi người, đã lâu không gặp, mọi người có khỏe không?” – Anh cất lời chào khán giả, giọng nói trầm ấm, dịu dàng.

“CÓOOOOO” – mọi người bên dưới cũng hò hét trả lời

Trong khi mọi người phấn khích hò reo, Đỗ Nhược Lam chỉ đứng đó, im lặng nhìn anh, khẽ mỉm cười, vỗ tay theo mọi người, có thể thấy trong mắt cô ngập tràn sự vui sướng và hạnh phúc.

Trên sân khấu, Vũ Thiếu Kiệt cũng chú ý đến một cô gái nhỏ mặc chiếc áo màu xanh lam rất dễ thương, vì hàng ghế của cô là hàng thứ, rất gần sân khấu. Trong lúc mọi người hò reo, cô chỉ im lặng đứng đó, mỉm

cười nhìn anh. Cô gái này vóc người khá nhỏ nhắn, nhưng nhìn gương mặt bầu bĩnh rất đáng yêu, đặc biệt là đôi mắt to tròn, long lanh kia.

Sau khi đã ổn định, chương trình bắt đầu, Vũ Thiếu Kiệt hát một số bài hát mới của anh, giao lưu với người hâm mộ bằng cách trả lời một số câu hỏi trực tiếp tại sân khấu.

Sau khoảng 30 phút, chương trình ký tặng bắt đầu, mọi người xếp hàng theo thứ tự, lần lượt lên sân khấu để được ký tên, mỗi người có khoảng 2 phút để trò chuyện trực tiếp với anh.

Còn 4 người nữa là đến lượt của Đỗ Nhược Lam, càng đến gần anh, cô lại càng hồi hộp. Lúc trước đều có Lâm Thiên Tuyết đứng kế bên cô trò chuyện này nọ, làm cô phân tâm mà quên đi lo lắng. Còn lần này thì khác, cô chỉ có một mình.

3. Chương 3

Càng đến gần, cô càng thấy rõ anh hơn, mái tóc cắt ngắn gọn gàng, vẫn có màu đen tự nhiên chứ không nhuộm như nhiều ca sĩ khác, nụ cười của anh thật ấm áp, khi cười, trên má anh xuất hiện lúm đồng tiền rất thu hút.

Cuối cùng cũng đến lượt cô, hồi hộp lấy ra quyển nhật ký, lật ra một trang giấy trắng đợi anh ký tên. Đỗ Nhược Lam rụt rè nói:

“Chào anh Thiếu Kiệt, em tên là Đỗ Nhược Lam, sắp tới em sẽ tham gia kỳ thi đại học, anh có thể viết một câu cổ vũ em không?”

“Được chứ. Tiểu Lam, chúc em mai mắn” – anh nhìn thẳng vào mắt cô, mỉm cười nói,

Trời ạ, anh mỉm cười với cô, còn gọi tên cô thân mật như vậy. Đỗ Nhược Lam vừa nghĩ vừa đỏ mặt, nhìn tay anh cầm bút ký tên lên sổ của cô, còn ghi thêm một câu động viên bên cạnh.

Ký xong, anh trả lại sổ cho cô, lại mỉm cười. Vũ Thiếu Kiệt cũng thấy tò mò về cô gái này. Thường thì người hâm mộ khi gặp anh đầu tiên nói chuyện luyên thuyên, hỏi anh rất nhiều vấn đề. Nhưng cô thì khác, chỉ đưa ra một yêu cầu, sau đó im lặng đứng nhìn anh ký tên, không nói một lời.

Anh hỏi: “Em không có gì hỏi anh sao?”

Đỗ Nhược Lam giật mình, không ngờ anh lại hỏi cô như vậy, lúng túng quá, cô đành hỏi một câu ngớ ngẩn mà khi nghĩ lại cô vẫn thấy xấu hổ:

“Anh...anh còn nhớ tên em không?”

Vũ Thiếu Kiệt bật cười trong lòng, cô là muốn kiểm tra trí nhớ của anh sao, anh cũng không phải người có não cá vàng a.

“Hi. Đương nhiên rồi, cô gái đáng yêu, em là Nhược Lam, Đỗ Nhược Lam, đúng không?”

Nghe anh gọi tên mình một cách dịu dàng như vậy, cô đã thỏa mãn, nở nụ cười thật tươi, cô nói với anh: “Như vậy là tốt rồi. Cảm ơn anh. Tạm biệt anh”

Nói xong, cô cầm chặt quyển sổ đi nhanh về phía lối ra. Vũ Thiếu Kiệt nhìn theo bóng lưng của cô, khẽ mỉm cười “Đúng là một cô bé thú vị!”

Đỗ Nhược Lam đi một mạch ra đường lớn, bắt taxi về nhà. Đến khi lên xe, cô mới ổn định cảm xúc của mình.

“Thiếu Kiệt, em hy vọng sẽ có cơ hội được gần anh lâu hơn một chút. Em sẽ vì anh mà cố gắng học tập.”

5 năm sau...

“Tiểu Lam, lịch trình hôm nay của anh thế nào?” – Vũ Thiếu Kiệt vừa hỏi vừa đi đến phòng thu âm.

Đúng vậy, bây giờ, Đỗ Nhược Lam đã thực hiện được ước mơ của mình, trở thành người quản lý của Vũ Thiếu Kiệt, mỗi ngày không những được ở bên cạnh anh, cô còn có cơ hội chăm sóc cho anh nữa.

Năm năm qua cô đã cố gắng rất nhiều, bên cạnh việc học, cô cũng tranh thủ dùng các mối quan hệ, vào Công ty Giải trí Đông Khê làm thêm. Mặc dù chỉ là những công việc nhỏ như phụ sắp xếp trang trí tại các sự kiện của công ty, hay chỉ là chân sai vặt của các phòng ban cô cũng cố gắng hết sức mình, hoàn thành tốt các công việc được giao. Cô cũng giữ mối quan hệ tốt với những nhân viên khác trong công ty.

Nên sau khi tốt nghiệp, cô nộp đơn vào công ty liền được nhận vào làm việc chính thức. Mất thêm một năm cố gắng, cô cuối cùng cũng được trở thành người quản lý của Vũ Thiếu Kiệt, danh chính ngôn thuận ở bên cạnh thần tượng của mình. Tính cách của cô cũng thay đổi rất nhiều. Từ một cô gái nhút nhát, rụt rè. Bây giờ, cô lại rất hoạt bát, và có phần chín chắn hơn. Đặc biệt là khi đứng bên cạnh anh, cô luôn tự tin mỉm cười.

Đỗ Nhược Lam vừa bận rộn đuổi theo bước chân dài của Vũ Thiếu Kiệt, vừa lật cuốn sổ tay kiểm tra lịch trình của anh, sau đó cẩn thận đáp:

“Anh Thiếu Kiệt, sau khi thu âm xong, anh có 30 phút nghỉ ngơi, 10 giờ phải chụp quảng cáo cho hãng thời trang CA, 1 giờ chiều anh buổi thu âm cho một chương trình radio của đài truyền hình F. 2h30 phải gấp tổ sản xuất để chuẩn bị cho album sắp tới. Hết rồi, buổi tối anh có thể nghỉ ngơi thoải mái ạ.”

Sau khi báo hết tất cả lịch trình, Đỗ Nhược Lam ngược đầu nhìn Vũ Thiếu Kiệt mỉm cười hỏi:

“À đúng rồi, buổi tối anh có muốn đến trung tâm thể hình luyện tập một chút không? Dạo này anh bận rộn nhiều việc, đi tập luyện một chút coi như xả stress đi.”

Vũ Thiếu Kiệt suy nghĩ một chút, cũng mỉm cười, gật đầu đồng ý

“Vậy cũng được, em giúp anh sắp xếp đi.”

“Được, Em sẽ gọi điện đặt chỗ giúp anh.”

Vũ Thiếu Kiệt vui vẻ gật đầu, thả chậm bước chân để cô theo kịp. Cô luôn như vậy, không bao giờ mở miệng than phiền. Chỉ im lặng chạy nhanh theo anh, đôi khi đi một quãng đường dài, anh quay đầu lại chỉ thấy cô mặt ửng hồng, trán rịn mồ hôi, nhịp thở ngắt quãng vì đuổi theo anh.

Từ khi cô trở thành quản lý của anh, cuộc sống của anh có thể nói là thoải mái hơn trước. Cô luôn lo lắng cho sức khỏe của anh, chú ý đến thực đơn mỗi ngày cũng như thói quen của anh. Cô luôn ép anh uống nước trái cây thay vì cà phê. Cô nói uống nước trái cây vừa tốt cho sức khỏe, vừa có ích cho nhan sắc. Haha

Cô cũng rất tôn trọng ý kiến của anh. Mỗi khi có hợp đồng mới, cô luôn tìm anh thảo luận xem anh có muốn nhận hay không trước rồi mới quyết định, chứ không tùy tiện nhận rồi mới thông báo cho anh sau như những người quản lý trước đây.

Lịch làm việc của anh luôn có những khoảng thời gian trống khoảng 30 phút để nghỉ ngơi sau mỗi hoạt động.

Có thể nói cô là người quản lý tốt nhất mà anh từng gặp. Và cô cũng là người quản lý mà anh thích nhất. Có thể nói dù hai người làm việc với nhau chưa lâu, nhưng anh xem cô không chỉ là một người quản lý đơn giản, mà còn là một người bạn, một người em gái.

4. Chương 4

Sau khi kết thúc tất cả lịch trình, Đỗ Nhược Lam cũng theo chân Vũ Thiếu Kiệt đến trung tâm thể hình đã hẹn trước đó.

Trong lúc Vũ Thiếu Kiệt luyện tập, cô chỉ ngồi một bên yên lặng nhìn anh, thỉnh thoảng lại giúp anh lấy nước, khăn lau. Dù đã nhiều lần nhìn anh luyện tập, nhưng lần nào cũng bị hình ảnh quyến rũ lúc luyện tập của anh hút hồn.

Lúc đầu anh chỉ mặc một chiếc áo ba lỗ cùng quần ngắn, nhìn mồ hôi từ trên gương mặt chảy dài xuống cằm, ngực. Những lúc anh dùng lực tay thì cơ bắp lại nổi lên rõ rệt. Ôi, thật quyến rũ làm sao, khiến cô nhìn hoài cũng không thấy chán.

“Tiểu Lam, Tiểu Lam” – Vũ Thiếu Kiệt gọi người này giờ đứng nhìn mình đến mất hồn bên cạnh

“A, anh Thiếu Kiệt, có chuyện gì sao?” – Đỗ Nhược Lam giật mình thoát khỏi suy nghĩ.

Trời ạ, cô như thế nào lại mất hồn như vậy. Thật là xấu hổ quá đi.

“Bộ trên mặt anh dính gì hay sao mà em nhìn anh chằm chằm vậy?”

Nghе anh hỏi vậy, cô cũng cảm thấy lúng túng, gương mặt nóng lên

“Không có gì, em chỉ là đang suy nghĩ vài chuyện nên mới ngẩn ra như vậy a. Hi hi”

Thấy cô nói vậy, anh cũng không tiếp tục hỏi nhiều.

“Tiểu Lam, mỗi lần tới đây em cũng chỉ đứng nhìn anh như vậy, em không thấy chán sao. Tại sao em không cùng tập?”

“Haha, không cần đâu.”

“Sao lại không cần, chẳng phải em luôn miệng nói muốn anh giữ gìn sức khỏe sao, còn em thì sao? Em không quan tâm đến sức khỏe của mình à?”

“Không phải như vậy a, chỉ là... chỉ là em rất lười vận động. Mỗi ngày chạy tới chạy lui cũng xem như là em đã luyện tập rồi.”

“Như vậy sao được, nào lại đây, em sẽ hướng dẫn cho em tập”

“Thật sự không cần đâu anh, hơn nữa...hơn nữa em cũng không có quần áo để tập nha”

Đỗ Nhược Lam đang vận động não một cách tối đa để tìm lý do từ chối

“Không sao, vì hôm nay là lần đầu tiên nên anh sẽ chỉ em một số bài tập đơn giản thôi. Nào. Lại đây”

Thấy Vũ Thiếu Kiệt kiên quyết như vậy, lại nhìn cô bằng ánh mắt chờ đợi, cô từ từ đến gần. Haizz, xem ra cô không tập là không được rồi.

Vũ Thiếu Kiệt dắt cô đến máy chạy bộ gần đó, điều chỉnh máy khởi động

“Đây, em lên chạy thử đi”

“À, vâng”. Cũng may hôm nay đi làm cô mang một đôi giày bata, cũng khá phù hợp cho việc chạy bộ này.

Đỗ Nhược Lam bắt đầu với việc chạy chậm, sau đó tăng tốc dần lên. Trong khi đó, Vũ Thiếu Kiệt cũng đã quay lại bài tập của mình.

Chạy được một lúc, cô đã thấm mệt, định chống tay lên phía trước cho thoải mái. Ai ngờ, ngón tay cô lại ấn trúng nút tăng tốc độ. Đột ngột tăng tốc làm cô không thể nào chạy theo kịp, cảm giác bị máy lôi về phía sau.

“Chết rồi, làm sao đây, a á á á.....”

Vũ Thiếu Kiệt nghe tiếng hét của cô cũng từ bên cạnh vọt nhanh qua

Ngay lúc cô nghĩ mình sắp bị máy cuốn ngã xuống đất, mắt cô nhắm tịt lại chờ ú hòn đất sắp đến, đột nhiên có một cánh tay vững chắc vòng lấy eo cô, xoay một vòng, đem cả người cô ôm vào trong vòng ngực ấm áp.

Sau khi xác định mình đã an toàn, chân vững vàng chạm đất, Đỗ Nhược Lam dần lấy lại nhịp thở, từ từ mở mắt ra. Đạp vào mắt cô là gương mặt đầy lo lắng của Vũ Thiếu Kiệt. Thì ra là anh đã cứu cô a.

“Em không sao chứ?”

“À, không... không sao” – cất giọng còn run run vì sợ, cô trả lời

“Vậy thì tốt rồi, làm anh lo muốn chết” – Vũ Thiếu Kiệt cũng thở phào nhẹ nhõm

“Haha, cảm ơn anh, em không sao”

Cô liếc mắt nhìn xuống cánh tay đang ôm chặt mình. Thật chặt nha. Không hiểu vì sao cô lại mong thời gian có thể dừng lại ngay lúc này. Ở trong vòng tay anh, cô cảm thấy rất an toàn.

Mãi suy nghĩ, cô khẽ mỉm cười, mặt lại bắt đầu đỏ lên. Thấy người trong lòng im lặng, Vũ Thiếu Kiệt cúi đầu nhìn cô, mặt cô thật đỏ, không phải là bị gì đấy chứ

“Tiểu Lam, em thật sự không sao à?”

“À, dạ, em không sao” – Cô nở nụ cười thẹn thùng

Thấy vậy, Vũ Thiếu Kiệt mới yên tâm buông cô ra.

“Anh thấy hôm nay tập như vậy là đủ rồi, chúng ta về thôi”

“À, được”

Hai người thu dọn một chút rồi ra về.

Ngoài cổng không biết từ lúc nào đã có rất nhiều người hâm mộ đứng chờ, thấy hai người đi ra, họ bắt đầu nhao nhao lên, kẻ giơ điện thoại chụp ảnh, người cầm những món quà chen lấn đưa ra.

Mà anh, vẫn thân thiện, nở nụ cười chào họ, ngăn cách hàng vệ sĩ nhận lấy những món quà, tấm thiệp từ người hâm mộ. Cũng không quên dặn dò họ trở về cẩn thận.

Khi đã an toàn ngồi vào xe, hai tay Đỗ Nhược Lam cũng đã đầy những túi quà. Đúng vậy, những người hâm mộ thấy cô đi phía sau cũng tranh thủ nhét chúng vào tay cô vì họ cũng rất quý mến cô, và biết cô cũng là một người dễ gần. Thậm chí, cô cũng có một đội ngũ người hâm mộ nhỏ trong đội ngũ người hâm mộ lớn của Vũ Thiếu Kiệt.

Người hâm mộ của anh rất nhiều. Không chỉ vì tài năng của anh, mà còn vì tính cách của anh. Anh không vì sự nổi tiếng của mình mà tỏ ra cao ngạo, ngược lại, anh rất thân thiện, ấm áp, luôn quan tâm đến người hâm mộ của mình. Và đó cũng chính là lý do cô cũng yêu thích anh.

5. Chương 5

Ngồi trong xe, Đỗ Nhược Lam vì còn xấu hổ chuyện lúc nãy nên không lên tiếng nói chuyện, luôn quay đầu ngắm cảnh vật bên ngoài cửa sổ.

Vũ Thiếu Kiệt cũng yên lặng, lấy vài tấm thiệp ra đọc. Sau khi đọc xong, anh quay đầu nhìn cô gái nhỏ bên cạnh. Nghĩ tới tình huống lúc nãy, anh cũng rất hoảng hốt, nếu không phải tìn cờ ở ngay bên cạnh cô, có lẽ cô đã thật sự hôn đất thật rồi. Nghĩ đến đây, anh lại nhớ tới cảm giác mềm mại lúc nãy. Thật không ngờ, cô quản lý nhỏ bên cạnh anh lại có dáng người hấp dẫn như vậy ẩn trong lớp quần áo rộng thùng thình mà cô hay mặc hàng ngày.

Lúc cô hô hấp hoảng loạn, mềm mại của cô cứ như có như không cọ vào ngực anh, cộng thêm gương bầu bĩnh vì lúng túng mà đỏ ửng làm cho người ta muốn cắn một cái. Lòng anh cảm thấy ngứa ngáy, không ngờ cô cũng có điểm đáng yêu như vậy.

Cuối năm là khoảng thời gian bận rộn nhất của các nghệ sĩ. Vũ Thiếu Kiệt cũng vậy.

Từ 2 tháng trước, anh đã phải chuẩn bị thu âm, quay hình cho album trở lại vào cuối năm. Dự kiến album sẽ được phát hành vào đúng dịp Giáng sinh, như là một món quà gửi đến người hâm mộ. Bên cạnh đó, anh cũng tham gia một số lễ trao giải, chương trình truyền hình, còn phải đi biểu diễn ở nước ngoài.

Nói chung là vô cùng bận rộn.

Mà Đỗ Nhược Lam cũng bận rộn không kém, suốt cả ngày chạy đi chạy lại. Vừa lo sắp xếp lịch trình hiện tại của Vũ Thiếu Kiệt, còn phải xem xét và lựa chọn kế hoạch hoạt động của anh cho năm sau.

Mặc dù mỗi ngày cô thường ở bên cạnh anh nhưng hai người rất ít có cơ hội nói chuyện.

“Đây, anh Thiếu Kiệt, uống nước đi” – Đỗ Nhược Lam tranh thủ lúc Vũ Thiếu Kiệt nghỉ ngơi giữa buổi chụp hình quảng cáo, mang một ly nước trái cây mát lạnh.

“Cảm ơn em. Còn có chuyện gì sao?” Vũ Thiếu Kiệt uống nước, lại nhìn cô gái nhỏ bên cạnh như có điều muốn nói lại thôi.

“À, em muốn hỏi anh chuyện này...”

“Ừm, em cứ nói”

“À, chiều nay anh có lịch quay MV cho bài hát chủ đề trong album sắp tới a. Nhưng thật sự là anh không muốn dùng diễn viên đóng thế sao. Em thật sự rất lo lắng, mặc dù anh đã tập luyện kỹ càng, nhưng cảnh quay đó thật sự rất khó và nguy hiểm. Anh không lo lắng sao. Nếu anh đổi ý, bây giờ vẫn còn kịp. Em sẽ gọi điện cho đạo diễn tìm người giúp anh.”

Nghe cô nói vậy, anh cũng khá ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên cô do dự về quyết định của anh.

Lúc trước, dù anh quyết định như thế nào, cô cũng đều ủng hộ anh, có khi còn tranh luận nảy lửa với công ty để bảo vệ quan điểm của anh. Nhưng lần này lại khác. Nghe được cô nói lo lắng cho mình, trong lòng anh như có dòng nước ấm chảy qua.

“Em yên tâm, mặc dù là cảnh quay khó nhưng anh đã bỏ công tập luyện rất vất vả, hơn nữa còn có những thiết bị bảo hộ. Anh cảm thấy rất tự tin. Lần này anh cũng muốn thách thức bản thân mình một chút.”

“Cậu Vũ, chúng ta bắt đầu thôi” – Tiếng nhiếp ảnh gia vang lên cắt đứt cuộc trò chuyện của hai người

“Được” – Anh quay qua trả lời với đạo diễn

Uống thêm một ngụm nước, anh đưa lại cái ly rỗng cho cô

“Yên tâm” – Anh xoa đầu cô nói

Nói rồi, anh đi về phía trung tâm, tiếp tục chụp ảnh

Đỗ Nhược Lam vẫn đứng đó, nhìn anh, thật sự trong lòng cô rất bồn chồn. Không hiểu sao hôm nay cô lại cảm thấy trong lòng nao nao, cứ thấp thỏm không yên. Nhưng anh đã nói như thế, cô cũng đành chịu, chỉ hy vọng mọi chuyện diễn ra suôn sẻ.

Cuối cùng cũng đến chiều.

Hai người đèn phim trường để quay những cảnh quay cuối cùng của bài hát.

Bài hát lần này là một bài ballad, mang chút cổ điển. Nội dung MV cũng được dàn dựng theo bối cảnh cổ trang.

Lúc này, Vũ Thiếu Kiệt đang ở phòng hóa trang và thay trang phục.

“Cạch”

Sau 30 phút, anh mở cửa bước ra, thời gian như ngừng lại lúc đó, khi những nhân viên nữ có mặt ở đó đều quay lại nhìn anh, vẻ mặt ai cũng say mê, ánh mắt dán chặt vào một thân màu trắng đang đứng trước cửa phòng trang điểm, trong đó cũng có Đỗ Nhược Lam.

Sau khi hóa trang, Vũ Thiếu Kiệt trở thành một nam nhân cổ trang đầy mê hoặc, trên người khoác bộ xiêm y màu trắng, thắt lưng có đeo một miếng ngọc bội màu xanh ngọc bích. Mái tóc đen dài được búi lên phân nửa, một cây trâm ngọc màu trắng đơn giản được xỏ vào giữa búi tóc, tay cầm một cây quạt giấy.

Nhìn anh như một vị công tử nho nhã, cao sang của một gia đình quyền quý.

Chú đạo diễn bên cạnh thấy mọi người cứ đứng ngây ra khẽ mỉm cười ngán ngấm

“Này, ngấm như vậy đủ rồi, mọi người tập trung vào công việc đi.”

Mọi người nghe tiếng nhắc nhở của đạo diễn cũng giật mình quay lại công việc, nhưng thỉnh thoảng cũng lén liếc mắt nhìn về phía Vũ Thiếu Kiệt.

Bạn diễn lần này của Vũ Thiếu Kiệt là nữ diễn viên mới của công ty, vừa ra mắt chưa được bao lâu, Lương Nhi, là một người mang nét đẹp thanh tú, hấp dẫn. Đặc biệt đôi mắt đen sâu thẳm khiến người ta đắm chìm khi nhìn vào đó. Hơn nữa, vì tính cách thân thiện, cởi mở nên cô cũng được mọi người yêu mến.

Cô cũng vừa hóa trang xong, một thân hồng y xinh đẹp, tóc được tết hai bên đơn giản, lại cài thêm một cây trâm cài hình cánh bướm, trông cô rất dịu dàng, xinh đẹp mê người.

6. Chương 6

Cảnh quay lần này lấy bối cảnh là một ngọn núi cao, với khu rừng tràn ngập sắc hồng của hoa đào. Nội dung bài hát lần này nói về đoạn tình cảm tươi đẹp, vừa gặp đã yêu của 2 người. Chàng là một thư sinh nho nhã, luôn thích đi ngao du đây đó, ngâm thơ, chơi đàn. Nàng là một tiểu thư con nhà quyền quý, từ nhỏ đã giỏi cầm, kỳ, thi, họa.

Vào một ngày xuân, nàng và hầu nữ ra sau núi ngắm hoa đào nở. Trước khung cảnh thơ mộng, nàng bắt đầu nâng tay, uyển chuyển thể hiện một điệu múa duyên dáng giữa rừng hoa. Chàng cũng lên núi ngắm hoa, tình cờ nhìn thấy một bóng dáng thướt tha, đang say mê nhảy múa, hòa vào rừng hoa tạo nên một bức tranh sinh động, khiến đôi mắt của chàng đắm chìm vào nó.

Cảnh quay thứ hai, hai người cùng nhau đi dạo giữa rừng hoa, chàng nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng, mỉm cười ấm áp. Nàng thì e thẹn đi nép bên cạnh, thỉnh thoảng lại ngẩn đầu nhìn chàng. Hai người ở giữa rừng hoa, chàng ngồi đánh đàn, nàng nhảy múa bên cạnh. Khung cảnh hài hòa khiến cho người ta không thể nào rời mắt.

Đỗ Nhược Lam đứng một bên, đôi mắt từ đầu tới cuối đều khóa chặt trên bóng dáng màu trắng kia. Dù biết đó chỉ là diễn xuất, nhưng trong lòng cô không biết tại sao lại cảm thấy khó chịu, một cổ chua xót nhỏ dâng lên.

Cô khẽ cuối đầu cười khổ.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, cô lại cảm thấy bản thân ngày càng đòi hỏi nhiều hơn. Cô phát hiện, bản thân đối với anh đã không còn thứ tình cảm đơn thuần yêu thích dành cho thần tượng, mà thay vào đó là tình yêu, một tình yêu chân chính.

Phải chăng càng yêu, trái tim người ta càng nhỏ lại, nhỏ bé đến mức ích kỷ, chỉ chứa được một người, lại càng mong người đó cũng chỉ có duy nhất mình trong tâm trí.

Cảnh quay cuối cùng là cảnh khó nhất. Vũ Thiếu Kiệt phải ôm Lương Nhi bay một vòng trên không trung. Dù cả hai người đã được đeo dây bảo hộ, cũng đã tập luyện nhiều lần nhưng Đỗ Nhược Lam vẫn thấy lo.

Trong lúc hai người quay phim, cô luôn âm thầm chấp tay cầu nguyện, mắt không rời hai người.

Sau hơn 20 phút, cảnh quay kết thúc

“CẮT” – Tiếng hô của đạo diễn cũng giúp cho Đỗ Nhược Lam thở phào một tiếng, lấy lại nụ cười, nhìn Vũ Thiếu Kiệt đang đến gần.

“Tối nay, công ty muốn mời cả đoàn ăn mừng kết thúc quay phim, em xem lại lịch trình giúp anh.”

“Được!” – Vừa nói, cô vừa chạy đến hàng ghế phía sau lấy sổ ra xem. Còn Vũ Thiếu Kiệt cũng trở lại bên cạnh đạo diễn để xem lại cảnh quay vừa rồi.

Bỗng nhiên,

“Rắc, rắc,”

“Ầm”, “Cẩn thận”

“Xoảng”

“Á...á...”

Một loạt tiếng động cùng tiếng la hoảng loạn của mọi người, Đỗ Nhược Lam đang cúi đầu tìm quyển sổ cũng ngừng tay, ngược mắt nhìn về nơi phát ra âm thanh.

Khoảnh khắc đó, tim cô như ngừng đập.

Giá đỡ đèn chiếu sáng bỗng nhiên bị sập, 4 chiếc đèn to đổ thẳng xuống phía dưới. Thật không may, đó là vị trí Vũ Thiếu Kiệt đang đứng. Khi thấy chiếc đèn ngã về phía mình, anh cũng hoảng hốt, vội đưa tay lên đỡ tránh nó rơi trúng đầu.

Và kết quả, anh bị gãy tay, là GẤY TAY ĐÓ, huhu

Mà mọi người, trong lúc hoảng hốt cũng chỉ lo cho bản thân họ, vội chạy tán loạn. Sau khi mọi chuyện kết thúc, họ mới bình tĩnh lại.

Mà Đỗ Nhược Lam, từ lúc thấy Vũ Thiếu Kiệt gặp nạn cô đã vội chạy về phía anh

“Thiếu Kiệt, anh không sao chứ, Thiếu Kiệt”

Vũ Thiếu Kiệt nhất thời đau đớn, không trả lời cô, chỉ nhú mày, mím môi, ôm một bên cánh tay của mình

“Tay anh bị sao vậy, mau, gọi xe cứu thương, mọi người, ai đó mau gọi xe cứu thương đi”

Cô lo lắng, giọng nói run rẩy, đôi mắt không biết từ lúc nào đã ngập nước, chỉ chực chờ rơi xuống.

Cô cứ loay hoay, cũng không biết phải làm thế nào, sợ chạm vào sẽ làm vết thương của anh nặng thêm. Chưa bao giờ cô thấy bản thân mình vô dụng như thế này.

Vũ Thiếu Kiệt nét mặt trắng bệch, mặc dù tay đang rất đau nhưng anh cũng không rên tiếng nào

Anh nhìn thấy Đỗ Nhược Lam lo lắng cho anh đến phát khóc, không hiểu sao anh cũng thấy đau lòng. Giờ cánh tay không bị thương, anh lau đi dòng nước mắt trên gương mặt lúc nào cũng tươi cười vui vẻ, mà hôm nay lại vì anh mà khóc trần an

“Đừng lo lắng, anh không sao.”

Nghe anh nói vậy, nước mắt của cô lại rơi nhiều hơn

“Anh đừng nói dối, chắc chắn là rất đau a, huhu, anh xem mặt anh chút máu cũng không còn này. Anh cố chịu một chút thôi, xe cứu thương sắp đến rồi”

Ồ...e...ò...e...Cuối cùng, xe cứu thương cũng đến

Vũ Thiếu Kiệt được đưa lên xe, Đỗ Nhược Lam cũng vội cầm túi xách theo lên xe đến bệnh viện.

Vũ Thiếu Kiệt bị gãy tay, phần đầu cũng có một chút tổn thương nên phải nằm viện vài ngày để theo dõi. Trong lúc anh còn hôn mê do tác dụng của thuốc, Đỗ Nhược Lam cũng không rời anh nửa bước.

Vũ Thiếu Kiệt tỉnh lại đã là sáng hôm sau, mở mắt ra là trần nhà trắng xóa, mùi thuốc sát trùng nồng nặc làm cho anh ý thức được mình đang ở bệnh viện. Một tay bị bó bột, đầu cũng quấn băng. Khi anh định

đưa tay còn lại sờ đầu thì cảm giác tay khá nặng. Quay đầu nhìn xuống thì anh thấy Đỗ Nhược Lam đang nắm chặt tay anh, ghé đầu vào giường bệnh ngủ thiếp đi, có lẽ cô đã rất mệt mỏi.

7. Chương 7

Nhìn ngắm gương mặt đang ngủ say, trong lòng anh cảm thấy rất ấm áp, trên môi khẽ giương lên nụ cười. Nghĩ lại lúc thấy cô vì anh mà rơi nước mắt, anh rất đau lòng. Đúng vậy, anh không muốn thấy cô khóc, anh chỉ thích gương mặt lúc nào cũng tươi cười của cô.

Có lẽ, anh đã thích cô mất rồi.

Còn về bắt đầu từ khi nào? Anh không trả lời được.

Có lẽ là từng ngày ở bên cô, chính sự quan tâm chăm sóc của cô đã khiến anh động lòng. Mỗi ngày ở bên cạnh cô, anh luôn cảm thấy thoải mái. Và bắt đầu từ một lúc nào đó, trái tim anh đã chứa hình ảnh của cô.

Vũ Thiếu Kiệt khẽ nhấc tay, sờ lên gương mặt của cô, thật mềm mại, nhìn gương mặt bầu bĩnh này, thật muốn nhéo một cái. Và không nghĩ nhiều, anh khẽ dùng hai ngón tay, ở trên má cô nhéo nhéo vài cái.

Đỗ Nhược Lam cảm thấy má hơi đau, khẽ nhíu mày, mi mắt giật giật vài cái rồi dần tỉnh lại, mắt nhìn thấy người trên giường bệnh đã tỉnh, cô vội bật dậy, cũng không để ý đến hành động mờ ám vừa rồi của anh, mừng rỡ hỏi:

“Anh Thiếu Kiệt, anh tỉnh rồi sao? Có còn đau ở đâu không? Có chỗ nào không thoải mái không? Không được, để em đi gọi bác sĩ đến kiểm tra.”

Nói rồi, cô vội chạy ra ngoài, không để cho anh kịp nói câu nào.

“Bác sĩ, anh ấy thế nào rồi?”

“Không có gì đáng lo cả. Mấy ngày này đừng để tay đụng nước, cố gắng tĩnh dưỡng cho tốt là được.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ!”

Vừa tiễn bác sĩ ra cửa, Đỗ Nhược Lam thấy mẹ của Vũ Thiếu Kiệt hấp tấp chạy tới

“Tiểu Lam à, Thiếu Kiệt nhà bác sao rồi?”

Bà Vũ hỏi với giọng đầy lo lắng. Khi nghe tin con trai bị tai nạn, bà đã rất lo lắng, lập tức gọi xe từ Thành phố A đến Thành phố S ngay trong đêm. Bây giờ nhìn bà rất mệt mỏi.

Gia đình Vũ Thiếu Kiệt lúc trước cũng chỉ thuộc hàng khá giả, cha mất sớm, anh là được một tay mẹ nuôi lớn nhờ vào tiệm may truyền thống của ông bà để lại. Khi anh nổi tiếng, anh cũng đã xây cho mẹ một cửa hàng rộng rãi hơn, thuê thêm nhiều người để bà đỡ vất vả hơn.

Tính tình của bà cũng rất thân thiện. Từ khi trở thành quản lý của Vũ Thiếu Kiệt, Đỗ Nhược Lam cũng thường hay tiếp xúc với bà, thỉnh thoảng cũng nhờ bà may quần áo cho mẹ cô, nên hai người rất thân thiết.

“Bác gái, người yên tâm, anh Thiếu Kiệt không sao, vừa mới tỉnh lại, bác vào đi ạ”

Vừa trả lời, Đỗ Nhược Lam vừa dìu bà Vũ vào phòng.

Vừa bước vào phòng bệnh, thấy con trai nằm trên giường, tay bị bó bột, bà Vũ lo lắng hỏi

“Thiếu Kiệt à, con sao rồi, sao lại không cẩn thận gì hết vậy?”

“Mẹ, người mới tới, con không sao, bác sĩ nói nghỉ ngơi vài ngày là tốt rồi”

“Bác gái, hai người cứ nói chuyện, con đi mua ít đồ”

Đỗ Nhược Lam nói rồi, cúi đầu chào, mở cửa bước ra ngoài, để lại không gian riêng cho hai mẹ con.

Đỗ Nhược Lam đi ra siêu thị gần bệnh viện mua một vài đồ dùng cá nhân cho Vũ Thiếu Kiệt.

Đang cúi đầu chọn vài thứ, bỗng có một cánh tay khoác lên vai, khiến cô giật mình định hét lên. Khi quay đầu, cô nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc đang nhe răng cười với mình, cô mới bình tĩnh thở hắt ra, thì ra là cô bạn thân của cô – Lâm Thiên Tuyết.

Kể ra cũng đã lâu rồi hai người chưa gặp mặt, hôm nay cũng thật tình cờ

“Ây da, Tiểu Tuyết, cậu làm mình sợ hết hồn, không biết đâu, cậu đền cho mình 10 năm tuổi thọ đi a”

“Haha, Lam Lam đáng yêu, cậu yên tâm đi, mình thấy thọ của cậu vẫn còn nha...À mà, cậu làm sao lại ở đây vậy?”

“À, anh Thiếu Kiệt bị thương, đang nằm bệnh viện gần đây, nên mình qua đây mua ít đồ dùng”

“Vậy à, mình cũng có nghe nói, hơn nữa bây giờ trên mạng cũng đang xôn xao tin tức này. Cậu không biết đâu, người hâm mộ của anh ta đang điên lên đây kìa, lùng sục khắp nơi để tìm tin tức. Mấy nữ nhân viên của mình thì cũng đang buồn rầu vì thần tượng của họ. Haizzzz”

“Vậy sao, từ lúc xảy ra chuyện đến giờ mình cũng bận lắm nên không có thời gian xem tin tức nữa, chắc là họ lo cho anh ấy lắm.” Nghe bạn thân nói vậy, Đỗ Nhược Lam cũng giật mình nhớ ra, từ lúc Vũ Thiếu Kiệt gặp nạn, cô luôn ở bên cạnh lo cho anh, cũng quên mất việc tin tức có bị lan truyền hay không.

“À mà anh ta sao rồi, có bị nặng lắm không?”

“Anh ấy bị gãy tay và trầy xước nhẹ trên đầu, nghỉ ngơi một thời gian sẽ ổn...Còn cửa hàng của cậu thì sao, kinh doanh thuận lợi chứ? Xin lỗi cậu nha, lúc khai trương cửa hàng mình không tới được.” Đỗ Nhược Lam nói với giọng đầy ái náy

“Ây da, không sao, chỉ cần sao này cậu đến ủng hộ mình là được rồi. Mình nói cho cậu biết nha, cửa hàng của mình rất đắt khách, khiến cho bà chủ như mình cũng mệt mỏi hơi tay nha.”

“Hihi, vậy là tốt rồi”

“À mà nè, cậu và Vũ Thiếu Kiệt tiến triển tới đâu rồi?”

Lâm Thiên Tuyết đẩy tay cô, hỏi với giọng mờ ám

“Tới đâu là tới đâu chứ, cậu nói gì vậy?”

Đột nhiên bị hỏi vấn đề này, làm cho Đỗ Nhược Lam khá bối rối.

“Này, mình nói cậu, Lam Lam à, cậu đừng nói với mình suốt khoảng thời gian qua, cậu chỉ đơn giản làm một người quản lý bình thường bên cạnh Vũ Thiếu Kiệt nha.” – Lâm Thiên Tuyết nhìn cô bạn với vẻ khó tin.

8. Chương 8

Bị hỏi như vậy, Đỗ Nhược Lam có chút xấu hổ, lấp bắp hỏi lại: “Vậy... vậy chứ cậu nghĩ thế nào?”

“Ai nha, Lam Lam à, phải nói là cậu đơn thuần hay là ngốc nghếch đây. Cậu ngày ngày ở bên cạnh anh ta, chăm sóc cho anh ta. Tại sao cậu không tìm cơ hội để thổ lộ tình cảm của mình hả? Không phải là cậu rất thích anh ta sao?”

Nàng là đang lo nghĩ cho cô nha, tình cảm bao nhiêu năm tại sao lại thích chôn giấu. Nếu nói ra có phải là thoải mái hơn không.

“Tiểu Tuyết, chẳng phải cậu là người hiểu rõ mình nhất sao? Mình chỉ muốn ở bên cạnh anh ấy, chăm sóc cho anh ấy như bây giờ là đủ rồi. Ngay từ đầu, đó là ước mơ của mình, và bây giờ mình đã thực hiện được nó. Điều đó cũng làm cho mình cảm thấy hạnh phúc rồi.”

“Haizzz, Lam Lam à, mình thật không biết nói sao với cậu”

“Hơn nữa, mình sợ nếu mình nói ra, nhưng anh ấy từ chối, chẳng phải lúc đó lại càng khó xử sao, chỉ cần như bây giờ mình đã mãn nguyện rồi.” – Đỗ Nhược Lam khẽ mỉm cười nói

Nghe vậy, Lâm Thiên Tuyết cũng chỉ biết lắc đầu bó tay. Từ sau khi tốt nghiệp, Đỗ Nhược Lam đã thay đổi rất nhiều, cô đã trở nên tự tin hơn, không còn là một cô bé nhút nhát như xưa. Nhưng tại sao khi đối diện với tình cảm dành cho Vũ Thiếu Kiệt, cô lại thiếu tự tin như vậy.

Trò chuyện với Lâm Thiên Tuyết một hồi, cuối cùng hai người cũng tạm biệt. Đỗ Nhược Lam ra quầy tình tiền rồi trở lại bệnh viện.

Khi cô gần đến bệnh viện, phát hiện có rất đông người đang đứng trước cổng chính, còn có rất nhiều máy quay, máy chụp hình. Cô biết đó là phóng viên và người hâm mộ của Vũ Thiếu Kiệt. Sợ bị mọi người nhận ra, cô bèn vòng qua cổng gửi xe của bệnh viện để vào.

Trở lại phòng, cô thấy Vũ Thiếu Kiệt đang tựa lưng vào giường bệnh đọc báo, cũng không thấy mẹ anh đâu, bèn hỏi:

“Anh Thiếu Kiệt, bác gái đâu rồi?”

Vũ Thiếu Kiệt ngẩng đầu lên nhìn cô:

“Em về rồi à, ở tiệm có vài việc gấp nên mẹ anh vừa ra về rồi.”

“Vậy sao, bác gái đi đường xa như vậy, vừa mới đến là phải về rồi. Em còn định sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho bác ấy.”

“Biết làm sao được, công việc ở tiệm bận rộn như vậy. Mẹ anh cũng không chịu để người khác làm thay, chính anh cũng không cần được bà.”

“Hihi, dù sao cũng là tâm huyết của bà mà. À, em có mua ít đồ dùng cá nhân cho anh, để em đi sắp xếp.”

Sau khi sắp xếp xong mọi thứ, cô trở lại giường bệnh, xếp một ít trái cây vào giỏ trên tủ đầu giường

“À, anh Thiếu Kiệt, bữa trưa anh muốn ăn gì để em đi đặt? Em sẽ nhờ người mang cho anh khi đến giờ ăn trưa. lát nữa em phải về công ty xử lý chút việc.”

“Em cứ gọi cho anh vài món thanh đạm một chút là được. Mà ở công ty có việc gì gấp sao?”

“Cũng không có gì, chủ yếu là tin tức anh bị tai nạn bị lan truyền ra ngoài, bây giờ có rất nhiều người tụ tập ngoài cổng để lấy tin tức. Lúc này Trưởng phòng Ngô gọi điện bảo em về công ty một chuyến để bàn xem nên xử lý thế nào.”

“Vậy à, Tiểu Lam, thật vất vả cho em rồi!”

“Hi, anh đừng nói vậy, đây là công việc của em mà”

Nói rồi, cô lại loay hoay dọn dẹp một số thứ. Cũng không phát hiện người đang ngồi trên giường bệnh đang nhìn cô bằng một ánh mắt trầm tư hiếm có.

Sau khi mọi thứ đã ổn thỏa, cô quay lại dặn dò anh:

“Được rồi, bây giờ em phải đi đây. Anh hãy ở đây, đừng đi lung tung ra ngoài kẻo bị phóng viên gặp được. Nếu buồn chán, anh có thể xem TV hay đọc sách gì đó. Sau khi xong việc, em sẽ trở lại.”

Vũ Thiếu Kiệt nở nụ cười bất đắc dĩ:

“Anh biết, em đừng xem anh như trẻ con mà dặn kỹ như vậy”

Cô nghe Vũ Thiếu Kiệt nói vậy cũng thấy ngượng ngùng. Mà anh lại càng thấy buồn cười

“Được rồi, không đùa em nữa, em nhanh đi đi”

“Được, vậy em đi đây, tạm biệt anh”

Đỗ Nhược Lam ra khỏi phòng, gọi điện thoại cho tiểu Trương lái xe đến đón mình, còn cô thì đi thẳng xuống nhà ăn, đặt cơm trưa cho Vũ Thiếu Kiệt.

Đỗ Nhược Lam vừa đến công ty đã đi thẳng đến phòng của Trưởng phòng Ngô

“Cốc, cốc, cốc”

“Vào đi”

“Trưởng phòng Ngô, xin chào”

“Tiểu Lam đây à, ngồi đi”

“Cảm ơn chú”

“Tiểu Lam, về chuyện của Thiếu Kiệt, con có cách gì chưa?”

“Dạ, trên đường đến đây con cũng có nghĩ qua, mình nên đăng một bài viết trên trang web của công ty, nói rõ về vụ tai nạn và tình trạng hiện giờ của anh ấy để người hâm mộ bớt lo lắng.”

“Uhm. Thật ra chú cũng đang tính đến cách này, nhưng đôi lúc, người hâm mộ cũng sẽ không tin những lời chúng ta nói, họ sẽ nghĩ là chúng ta chỉ nói như vậy để trấn an họ”

“Vậy ạ, con cũng chưa nghĩ đến chuyện này” – Đỗ Nhược Lam lại yên lặng suy nghĩ

“A”

Đột nhiên cô la lên, khiến Trưởng phòng Ngô suýt chút nữa đã phun luôn ngụm trà vừa mới uống ra ngoài

“Khụ khụ, Tiểu Lam, con nghĩ ra cách gì rồi sao?”

“Dạ, hay là bây giờ con nói với anh Thiếu Kiệt, dùng tài khoản weibo của anh ấy, tự đăng một bài viết để người hâm mộ yên tâm”

Đỗ Nhược Lam hưng phấn. Cô nhớ lúc trước, khi còn là cô học sinh cuồng nhiệt hâm mộ anh, mỗi ngày chỉ cần có thời gian, cô đều lướt weibo xem những tin tức về anh, còn vào trang cá nhân anh để đọc những status mà anh đăng. Cô nhớ lúc đó, cứ hễ mỗi lần anh đăng bất cứ thông tin gì lên, đều thu hút rất nhiều sự chú ý của người hâm mộ. Thỉnh thoảng anh còn trả lời tương tác, khiến cho mọi người ai cũng cao hứng a.

9. Chương 9

Trưởng phòng Ngô suy ngẫm,

“Ừm, như vậy cũng được. Dù sao bình thường Thiếu Kiệt cũng hay dùng weibo để tương tác với người hâm mộ, nên có lẽ khi thấy bài đăng, họ sẽ yên tâm và tin tưởng hơn...Được rồi, trước mắt cứ làm theo cách của con đi”

“Dạ, nếu không còn việc gì, con xin phép đi trước”

“Được, con cứ đi đi. À, cho chú gửi lời thăm Thiếu Kiệt nhé.”

“Dạ được, tạm biệt chú Ngô”

Đỗ Nhược Lam vừa chào tạm biệt Trưởng phòng Ngô, cũng quay lại văn phòng của mình, sắp xếp lại toàn bộ lịch trình của Vũ Thiếu Kiệt. Anh phải tịnh dưỡng ít nhất một tuần, có lẽ sẽ phải hủy một vài show và hoạt động chụp quảng cáo rồi.

Đến chiều, sau khi đã xử lý ổn thỏa các công việc ở công ty, Đỗ Nhược Lam về nhà thay quần áo rồi đón xe đến bệnh viện. Nhóm người ở bệnh viện lúc sáng đã rời đi không ít, nhưng vẫn còn một số paparazzi đứng ngóng ngoài cửa. Cô cũng không còn cách nào khác là đi vòng cửa phụ của bệnh viện.

Vào đến phòng bệnh, thấy Vũ Thiếu Kiệt đang nhắm mắt nghỉ ngơi, cô rón rén đi vào, xếp trái cây vừa mua vào rổ, dọn dẹp sách báo trên bàn. Cô làm rất nhẹ nhàng, y như ăn trộm.

Vũ Thiếu Kiệt vốn ngủ không sâu, bị tiếng sột soạt rất nhỏ đánh thức, anh mở mắt thấy Đỗ Nhược Lam đang rón rén dọn dẹp thì cảm thấy buồn cười, nhìn theo từng động tác của cô. Cô gái này thật đáng yêu.

Vừa nhìn theo cô, anh chợt nhớ lại cuộc nói chuyện với mẹ anh trước đó...

“Thiếu Kiệt à, con thấy Tiểu Lam thế nào?”

“Cô ấy rất tốt, làm việc rất chuyên nghiệp, tính cách cũng tốt. Mà sao mẹ lại hỏi như vậy?”

“Mẹ thấy hình như Tiểu Lam có tình cảm với con”

“Mẹ, mẹ đang nói gì vậy, làm sao có thể” – Anh nhìn mẹ mình với vẻ mặt khó tin

Nghe con mình nói vậy, bà Vũ cũng bình tĩnh giải thích cho con trai

“Thiếu Kiệt, mẹ là phụ nữ, hơn nữa cũng là người từng trải. Quan sát thái độ của Tiểu Lam từ khi con bé bắt đầu làm việc với con, mẹ đã thấy rất rõ. Con xem, công việc của con bé là quản lý của con, mỗi ngày đều bận rộn nhiều việc, không những không oán trách nửa lời mà còn lo lắng luôn cả những thói quen sở thích của con. Hơn nữa mỗi tháng, lúc con gửi quà về cho mẹ, đều là con bé tự mình đi đường xa xôi mang đến đưa tận tay cho mẹ...”

“Khoan đã, mẹ nói là mỗi tháng sao?”

Vũ Thiếu Kiệt nghe đến đây cũng cảm thấy thắc mắc. Đúng là anh thường xuyên mua thuốc bổ, quần áo, vải vóc cho mẹ nhưng cũng không đều đặn đến mức mỗi tháng một lần.

“Đúng vậy a, sao vậy, có gì nhầm lẫn sao?”

“À, dạ không, không có” – Xem ra cô gái nhỏ này đã vì anh mà tốn không ít tâm tư, giúp anh làm một người con hiếu thảo. Vậy mà trước giờ anh luôn vô tâm, không biết gì cả.

“Còn nữa nha, cứ mỗi năm, con bé lại đến tiệm may, đặt may rất nhiều quần áo, nói là để tặng cho mẹ và họ hàng. Theo mẹ thấy thì đó là cách con bé ủng hộ và lấy lòng mẹ a. Con nói xem, người ta vì con mà làm nhiều chuyện như vậy. Không có tình cảm với con thì là gì. ”

Nghe mẹ nói đến đây, Vũ Thiếu Kiệt chỉ biết im lặng mỉm cười

“Con xem, lòng mẹ đã từ lâu bị con bé mua chuộc rồi nha. Mẹ thực hy vọng có một đứa con dâu giống như vậy. Thiếu Kiệt à, còn con thì thế nào? Về tình cảm trai gái, con và Tiểu Lam có...”

“Mẹ, thực ra từ trước tới nay con hoàn toàn không để ý tới những chuyện này. Còn việc thích hay không thì hình như là con cũng có chút thích cô ấy rồi!”

Lại nghĩ về tình huống phát sinh lúc ở trung tâm thể hình, nhớ lại đôi mắt to tròn, vì hoảng sợ mà ngấn nước, đôi môi anh đào khê rung, cảm giác mềm mại ôm trong tay, lòng anh lại thấy xôn xao. Có lẽ từ lúc đó, trái tim anh đã lỡ nhịp vì cô mất rồi.

“Vậy thì tốt rồi, vậy thì con phải nhanh tìm cơ hội để bày tỏ với người ta đi a. Một cô gái tốt như vậy, nếu chậm trễ sẽ bị người khác cướp đi đấy”

“Dạ, con biết rồi. Con nhất định sẽ mang con dâu về cho mẹ”

“Haha, được được, mẹ chờ tin con đấy” – Bà Vũ nghe con trai nói vậy thì thật cao hứng. Xem ra bà nên chuẩn bị xem ngày lành tháng tốt để nhanh rước con dâu về mới được.

Trở lại hiện tại, Vũ Thiếu Kiệt thầm cười khổ, đang nghĩ xem mình phải bày tỏ như thế nào để cô gái này không cảm thấy ngại ngùng đây.

Đúng lúc này, Đỗ Nhược Lam chợt quay lưng, giật mình khi vừa vặn nhìn thấy người ngồi trên giường đang nhìn mình, cười một cách kỳ quái. Cô cất tiếng hỏi:

“Anh Thiếu Kiệt, anh tỉnh khi nào thế? Xin lỗi, có phải em làm ồn đến anh không?”

Nghe hỏi, Vũ Thiếu Kiệt cũng giật mình, để bản thân bình tĩnh lại anh mới lên tiếng:

“Không sao, anh cũng vừa mới tỉnh thôi. Em đến lâu chưa?”

“Cũng khoảng 30 phút rồi, thấy anh ngủ say nên em không gọi” – Cô thoáng nhìn đồng hồ trên tường rồi trả lời

“Uhm, mọi việc sao rồi em?”

Nghe anh hỏi đến công việc, cô cũng dừng việc dọn dẹp trong tay, kéo ghế bên cạnh giường bệnh ngồi xuống, nói rõ với anh về quyết định đã bàn với Trưởng phòng Ngô.

10. Chương 10

“Nên cuối cùng em và Trưởng phòng Ngô đã quyết định là chính anh sẽ sử dụng weibo viết một vài câu để mọi người tin tưởng hơn, và cũng để trấn an họ. ”

Sau khi nghe cô phân tích kỹ càng, Vũ Thiếu Kiệt cũng gật đầu đồng ý.

“Được rồi, em đưa điện thoại cho anh.”

“Đây ạ”

Vũ Thiếu Kiệt cầm lấy điện thoại, tay bấm liên tục, được một lúc, anh lại ngẩng đầu nhìn cô gái đang ngồi cực kỳ nghiêm túc bên cạnh, lại cảm thấy cô gái này thật đáng yêu.

“Anh nghĩ hay là anh nên chụp một tấm ảnh nhỉ?”

“Như vậy có được không? Tay của anh...” – Đỗ Nhược Lam e ngại

“Không sao đâu, làm như vậy sẽ thuyết phục mọi người hơn mà.”

Vậy là cô giúp anh chụp một tấm ảnh. Anh đang ngồi trên giường bệnh, tay không bị thương cầm một quả táo ăn rất vui vẻ, anh nhìn thẳng vào camera nở một nụ cười thật tươi.

“Chào mọi người, đã lâu không gặp. Mấy ngày qua, rất cảm ơn mọi người đã lo lắng cho tôi. Hiện tại, sức khỏe của tôi rất tốt, sẽ sớm xuất viện và trở lại sân khấu. Mọi người hãy chờ đón nhé.” Kèm theo dòng status đó là loạt icon mặt cười, nháy mắt rất đáng yêu cùng với tấm ảnh vừa mới chụp.

Rất nhanh, ngay khi anh vừa đăng bài, đã có hàng loạt người hâm mộ vào bình luận, chủ yếu là hỏi thăm sức khỏe của anh, mong anh sớm bình phục. Một số lại lo lắng khi thấy cánh tay đang bó bột của anh

“Ôi...anh Thiếu Kiệt, cuối cùng anh cũng xuất hiện rồi”

“Chúc anh sớm khỏe, chúng em luôn yêu anh”

“Huhu...tay anh sao thế ”

“Anh nhanh khỏe nha”

“Tụi em lo cho anh lắm”

“Anh nằm bệnh viện nào thế? Tụi em có thể đến thăm anh không?”

“Blah...blah...”

Vũ Thiếu Kiệt cũng tranh thủ lúc đang rảnh rỗi, trả lời một số bình luận tương tác với người hâm mộ

“Cảm ơn mọi người”

“Anh sẽ sớm bình phục thôi”

“Đừng lo lắng, anh rất khỏe”....

Lần này, người hâm mộ lại một lần nữa vỡ òa. Còn gì hạnh phúc hơn khi được chính thần tượng trả lời những câu hỏi của mình

“A...a...a.. anh Thiếu Kiệt trả lời tôi nè”

“Tôi cũng vậy...có phải là mơ không????”

“Ai đó néo tôi cái coi”

“Không được, không được, ông đây phải chụp màn hình để khoe khoang mới được”

“Blah...blah...”

Theo tình hình hiện tại, mọi việc xem như đã được giải quyết ổn thỏa, Đỗ Nhược Lam cũng thở phào nhẹ nhõm. Còn Vũ Thiếu Kiệt lại đang cố nghĩ xem làm thế nào để sớm mang nàng dâu nhỏ này về nhà.

“Chuyện chính sự xem như đã giải quyết xong. Bây giờ anh có một câu hỏi muốn hỏi em? ”

Nghe anh nói vậy Đỗ Nhược Lam lại nhìn anh với một ánh mắt khó hiểu. Tuy nhiên, gương mặt anh lại rất nghiêm túc, làm cô cũng căng thẳng theo:

“Có chuyện gì vậy anh?”

“Chuyện này rất quan trọng, em phải nói thật cho anh biết.” – Vũ Thiếu Kiệt lại bày ra bộ dáng nghiêm trọng

“Vâng, được ạ. Anh cứ nói đi”

“Em thích anh có phải không? Từ khi nào vậy?”

“Dạ????” – Nghe câu hỏi này, vừa ngạc nhiên, vừa lo sợ chính mình nghe nhầm.

“Anh hỏi em là em thích anh từ khi nào, ý của anh là tình cảm giữa nam và nữ, chứ không phải là người hâm mộ ” – Vũ Thiếu Kiệt lặp lại câu hỏi, lần này anh còn giải thích rõ hơn để tránh cô hiểu lầm

Đỗ Nhược Lam nhất thời bất động, tim cũng đập nhanh hơn bình thường, cô không dám nhìn thẳng vào anh nữa

“Anh Thiếu Kiệt...anh...anh nói gì vậy? Em...em không hiểu?” – Mãi vài phút sau cô mới tìm được giọng nói của mình, nhưng lại lắp bắp như trẻ lên ba.

“Lúc trước, do công việc quá bận rộn, nên anh không nhận ra. Nhưng từ sau khi bị tai nạn, mỗi ngày em đều không ngại vất vả, vừa phải lo xử lý công việc, vừa phải chăm sóc cho anh...”

“Em không vất vả, đó chẳng qua là việc mà một người quản lý nên làm mà thôi. Anh đừng nói như vậy.”

Cô đột nhiên cắt ngang lời anh nói. Cô sợ. Đúng vậy, cô sợ nếu như anh nói thêm nữa, thì tình cảm cô che giấu bao nhiêu năm qua sẽ bị bại lộ. Nếu như vậy, liệu anh có trở nên xa cách cô hay không? Hay tệ hơn là đối luôn người quản lý, vậy là cô không thể ở bên cạnh anh được nữa.

Ai cũng biết, trong các ngành này, rất khó để nói chuyện yêu đương, đặc biệt là đối với những thần tượng. Cho nên, dù có yêu thích anh nhiều bao nhiêu, cô cũng chỉ biết che giấu, không để làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh. Vậy mà bây giờ, anh lại hỏi như vậy, chẳng lẽ anh đã phát hiện ra, anh sẽ nổi giận, sẽ khó chịu sao. Vậy thì cô phải làm sao đây...

A, thật là khổ sở mà!

Vũ Thiếu Kiệt nhìn cô gái không biết suy nghĩ cái gì đang ngồi nhăn nhó, còn đưa tay cốc vào đầu một cái, anh lại thấy buồn cười

“Công việc của người quản lý sao?”

Giật cả mình, câu hỏi vang lên cắt ngang suy nghĩ lộn xộn trong đầu Đỗ Nhược Lam. Cô lại lắp bắp trả lời:
“Đúng...đúng vậy ạ!”

Nghe cô nói vậy, Vũ Thiếu Kiệt lại nhẹ nhàng nói tiếp

“Hôm trước, khi nói chuyện với mẹ, mẹ anh có nhắc đến những việc em đã làm trong thời gian qua. Anh cũng rất bất ngờ, thật sự là anh không có thời gian để quan tâm nhiều đến mẹ, may mà có em.”

“À, cái đó...cái đó...”

Những lời tiếp theo của cô bị chặn lại, vì sao...vì sao...vì Vũ Thiếu Kiệt đã đưa tay nâng cằm cô để cô nhìn thẳng vào mắt mình, thuận tiện dùng ngón tay cái dè lên môi của cô, ngăn cô tiếp tục giải thích

“Tiểu Lam, từ trước đến nay, là do anh vô tâm, không để ý nhiều đến những gì em đã làm, cũng không thật sự nghiêm túc xác định tình cảm đối với em ra sao. Nhưng khi nhìn lại, không biết từ lúc nào, trong tim anh đã có hình bóng của em. Em còn nhớ chuyện xảy ra lúc ở phòng tập chứ. Lúc đó, khi thấy em sắp ngã, anh thật sự rất lo lắng, tim anh lúc đó như muốn nhảy ra ngoài. Còn nhớ lúc anh bị tai nạn, nhìn thấy em khóc, anh cũng rất đau lòng, anh chỉ muốn nhìn thấy nụ cười của em.”

11. Chương 11

Đỗ Nhược Lam càng nghe, mặt càng đỏ, không dám nhìn thẳng vào mắt anh. Có trời mới biết, lúc đó, khi anh ôm cô, tim cô cũng đã nhảy lên tới cổ họng, thiếu chút nữa là phun ra ngoài luôn rồi.

Thấy cô gái trước mặt không nói gì, Vũ Thiếu Kiệt lại tiếp tục lên tiếng

“Tiểu Lam, hay là chúng ta thử tìm hiểu nhau đi!”

“Anh Thiếu Kiệt, em...em...em...”

Thấy cô cứ em...em suốt nửa ngày, Vũ Thiếu Kiệt lại bật cười, rồi đột nhiên vươn người tới, hôn nhẹ lên cánh môi đang mấp máy của cô. “Ừm, thật mềm, thật ngọt. Đúng như trong tưởng tượng của mình” – Vũ Thiếu Kiệt trầm nghĩ, nhưng để tránh cho người trước mặt hoảng sợ, anh cũng không có ý muốn càn rỡ thêm.

Nhưng còn người được hôn thì thế nào????????

Bùm...bùm...bùm...Đầu óc của Đỗ Nhược Lam như nổ tung, mắt mở to hết cỡ, trống ngực đánh liên hồi

Gì đây, nụ hôn đầu của mình, anh Thiếu Kiệt lại hôn mình, có phải mình đang nằm mơ không?

Chợt nghe bên tai có tiếng thì thầm, kèm theo hơi thở ấm nóng phả vào cổ

“Em không nói gì, có nghĩa là đã đồng ý!”

Giật mình, Đỗ Nhược Lam quay qua, vừa hay dán gò má trắng mịn của mình lên môi của Vũ Thiếu Kiệt chưa kịp lui lại

Bùm chiu...bùm chiu...

Gì đây, lại một cái hôn nữa, cô nên làm gì đây, cảm thấy hai tai như đang chuẩn bị xì khói. Đỗ Nhược Lam vội đưa tay che hai lỗ tai lại, đứng bật dậy

“Em...emm chợt nhớ là còn việc ở công ty cần giải quyết. Em đi trước đây, anh nghỉ ngơi sớm đi”

Không đợi anh trả lời, cô đã vội vã cầm túi xách chạy như bay ra ngoài. Trước khi đóng cửa, cô còn nghe giọng nói đầy ý cười của Vũ Thiếu Kiệt vọng ra: “Về cẩn thận nhé bạn gái”

Sao trước giờ mình không phát hiện cô ấy lại đáng yêu như vậy chứ?

Ra khỏi bệnh viện, Đỗ Nhược Lam lái xe đến thẳng cửa hàng của Lâm Thiên Tuyết, lúc này cô cần một người để tâm sự.

“Xin chào quý khách!”. Vừa đẩy cửa vào, một lời chào ngọt ngào đã lọt vào tay của Đỗ Nhược Lam.

Nhân viên cửa hàng thấy người vừa vào là bạn thân bà chủ nhà mình lại càng đón nồng nhiệt hơn.

“Chào chị Lam, chị đến tìm bà chủ sao? Để em đi gọi bà chủ...”

“Không cần đâu, em cứ làm việc đi, để chị tự vào là được rồi”

“Vậy được, vậy chị cứ tự nhiên”

Tạm biệt nhân viên, Đỗ Nhược Lam đi thẳng lên lầu 2, gõ cửa căn phòng đầu tiên trên hành lang

“Mời vào!”

“Tiểu Tuyết!” – Nghe giọng nói quen thuộc, Lâm Thiên Tuyết ngẩng đầu lên khỏi bàn làm việc lộn xộn

“Ôi trời, ai đây, hôm nay ngọn gió nào thổi Đỗ đại tiểu thư đến với hàn xá của tại hạ vậy?”

“Tiểu Tuyết, cậu có thời gian không, mình có chuyện muốn tâm sự.” – Đỗ Nhược Lam bỏ qua thái độ thái quá của cô bạn thân. Hiện tại cô không có tâm trạng để đùa giỡn, cô đang rất rối mào.

Lâm Thiên Tuyết thấy vậy cũng không đùa giỡn nữa, đứng lên rót một cốc nước rồi kéo cô bạn thân đến sofa ngồi xuống.

“Sao nào, có chuyện gì mà cậu nghiêm trọng thế?”

Nghe hỏi, Đỗ Nhược Lam hít sâu một cái, kể hết chuyện giữa cô và Vũ Thiếu Kiệt ở bệnh viện cho Lâm Thiên Tuyết nghe. Trước giờ, cô và Lâm Thiên Tuyết chưa giấu nhau điều gì, huống hồ chuyện cô thích Vũ Thiếu Kiệt cũng chỉ có mình nàng biết.

“Tiểu Tuyết, cậu nói xem, bây giờ mình phải làm sao đây. Được anh ấy tỏ tình, mình rất vui và hạnh phúc. Nhưng mình lại lo lắng nhiều hơn.”. Sau khi kể xong, cô lại hỏi

“Ày da, Lam Lam à, cậu cần gì phải nghĩ nhiều như vậy chứ. Một khi anh ấy đã nói rõ với cậu, chứng tỏ anh ấy đã cân nhắc lợi hại. Bản thân là một thần tượng, chắc hẳn anh ấy cũng biết nặng nhẹ ra sao. Nhưng Lam Lam à, bao nhiêu năm qua, cậu đã giấu tình cảm của mình như thế là sợ khi anh ấy biết sẽ giữ khoảng cách với cậu, không thích cậu. Nhưng giờ anh ấy lại là người bày tỏ trước, tại sao cậu lại lo nữa chứ. Việc cậu cần làm bây giờ là nắm chắc lấy cơ hội này, nắm chắc lấy hạnh phúc của mình.”

“Nhưng mà mình...”

“Lam Lam à, cậu thử nghĩ lại xem, lúc anh ta hôn cậu, cậu cảm thấy như thế nào?”

Nghe Lâm Thiên Tuyết nói vậy, Đỗ Nhược Lam lại nhớ đến một màn vừa rồi, mặt dần đỏ lên, cánh môi cũng khẽ cong lên

“Thấy chưa, thấy chưa, không phải cậu cũng thích sao. Ôi, xem kìa, cái mặt y như quả cà chua rồi, còn cái kiểu cười ngốc nghếch đó nữa”

“Tiểu Tuyết...”

“Thôi, xem ra lão nương phải nhanh chóng thiết kế một chiếc váy cưới thật đẹp để gả cô dâu nhỏ đi rồi. Haizzzz, người ta có cặp có đôi, còn tôi lẻ bóng đơn côi một mình, chậc chậc”

“Tiểu Tuyết, cậu nói gì vậy chứ...mình...mình không nói với cậu nữa. Mình về đây.”

Nói rồi, cô đi thẳng ra cửa. Thấy vậy, Lâm Thiên Tuyết lại nói với theo, “Này, cậu phải cho mình lấy số đo để may váy cưới chứ, hắc hắc”

Đỗ Nhược Lam đi một mạch từ phòng làm việc thẳng ra xe, gương mặt đỏ phừng. Còn nhân viên trong cửa hàng thì nhìn nhau bằng ánh mắt khó hiểu.

Những ngày sau đó, mỗi lần Đỗ Nhược Lam đến bệnh viện đều bị Vũ Thiếu Kiệt trêu chọc đến đỏ mặt mới thôi. Tuy nhiên cô cũng rất hạnh phúc và tình cảm của hai người cũng tiến triển rất tốt.

Cô chợt nhận ra một mặt khác của Vũ Thiếu Kiệt là rất lưu manh, luôn nói những lời ái muội, lại thích động tay động chân với cô. Nhưng mỗi lần cô lên tiếng khiển trách, anh cũng chỉ cười và trả lời “Anh chỉ như thế với một mình em thôi”, làm cô vừa giận vừa vui.

12. Chương 12

Vũ Thiếu Kiệt nằm viện thêm được một tuần thì xuất viện, cánh tay cũng đã được tháo bột và hoạt động bình thường.

“Anh Thiếu Kiệt, mọi thứ đã dọn dẹp xong rồi, anh xem còn quên gì nữa không, không thì chúng ta về thôi.”

“Đủ rồi, về nhà thôi, anh thật sự chán cái mùi bệnh viện lắm rồi!”

Hai người đi ra bằng cổng sau của bệnh viện, tài xế Tiểu Trương đã đậu xe sẵn ở đó từ sớm.

“Thiếu Kiệt, cậu khỏe hẳn rồi chứ?”

“Vâng, cảm ơn anh, giờ em có thể hoạt động bình thường rồi.”

“Haha, vậy thì tốt rồi.”

Trên đường về nhà, Tiểu Trương lái xe phía trước, còn Đỗ Nhược Lam thì ngồi phía sau với Vũ Thiếu Kiệt. Anh một tay nắm lấy tay cô, khẽ vuốt ve đôi tay mềm mại, cô lại sợ Tiểu Trương nhìn thấy, nên nhiều lần muốn rút tay về, nhưng cô làm sao có sức lực bằng anh được, nên chỉ đành trừng mắt cảnh cáo anh, lại liếc nhìn người phía trước để canh chừng.

Vừa về đến bãi đỗ xe, cô lấy hết sức gạt tay anh ra và nhảy xuống khỏi xe rất nhanh, đến Tiểu Trương cũng kinh ngạc quay đầu nhìn lại trong xe xác định không có thứ gì đáng sợ, mới quay ra nhìn cô bằng ánh mắt kỳ quái.

Tiểu Trương giúp mang đồ lên nhà cho Vũ Thiếu Kiệt rồi cũng ra về, Đỗ Nhược Lam cũng lên nhà cô để dọn dẹp và thay quần áo.

Cô và anh sống cùng một khu chung cư, nhưng cô ở tầng trên, còn anh ở tầng dưới, chung cư này cũng không phải thuộc dạng xa hoa, chủ yếu là do xung quanh không khí trong lành, gần với công ty, và người sống ở đây chủ yếu là công nhân viên chức nên rất kín đáo và an toàn. Lúc trước, chỉ có cô sống ở đây. Nhưng 1 năm trước, công ty cũng mua lại một căn hộ cho anh đến ở.

Sau khi cô sắp xếp xong việc nhà, lại chạy xuống nhà anh. Nhấn chuông cửa một lúc anh mới ra mở cửa cho cô.

“Anh Thiếu Kiệt, anh có cần em giúp...” Tiếng nói của cô chợt im bặt khi thấy người đang đứng phía sau cánh cửa.

Vũ Thiếu Kiệt vừa mới tắm xong, còn chưa kịp mặc quần áo đã nghe tiếng chuông cửa nên chỉ quần một chiếc khăn tắm nganh hông ra mở cửa, mái tóc còn ướt nhỏ từng giọt nước xuống khuôn ngực rắn chắc.

Cô vội lấy tay che mắt, quay ra sau đưa lưng về phía anh lắp bắp nói: “Anh Thiếu Kiệt, em đến xem anh cần giúp gì không?”

Thấy cô gái nhỏ ngượng ngùng che mắt, anh khẽ mỉm cười: “Em vào đi, anh thấy hơi đói rồi, em giúp anh nấu gì đó ăn nhé”. Nói rồi anh cùng quay người đi vào phòng ngủ, không trêu cô nữa.

“Được, anh đợi một lát”. Nói rồi cô cũng bước vào nhà, đóng cửa lại rồi xoay người vào phòng bếp, trên mặt còn có nét ửng đỏ.

Sau khi Vũ Thiếu Kiệt mặt quần áo chỉnh tề đi vào trong bếp thì thấy cô gái nhỏ đang loay hoay trong khu bếp, tay chân nhanh nhẹn cắt cắt rau củ, lại khuấy khuấy cháo trong nồi, giống như một cô vợ nhỏ đảm đang. Anh không một tiếng động đi đến gần, ôm cô từ phía sau, cầm đặt lên vai cô

“A” – Đỗ Nhược Lam bị giật mình, suýt chút nữa làm rớt luôn cái muối cô đang cầm để khuấy cháo. Cô dùng cùi chỏ khẽ đẩy đẩy lên ngực người phía sau: “Anh đừng rợn, sắp xong rồi, anh mau ra bàn ngồi đi.” Vừa nói, tay lại nhanh nhẹn khuấy cháo, lại múc một ít đưa lên miệng thổi thổi rồi nếm thử, lại khẽ gạt đầu.

“Anh cũng muốn nếm thử” – Vũ Thiếu Kiệt thấy cô nếm cháo, môi cô còn lưu lại vết cháo ẩm ướt thì nói

“Thật là không đợi được sao...Ừm...” – Tuy miệng phàn nàn, nhưng cô lại vươn tay định múc một ít cho anh nếm, ai ngờ tay vừa vươn ra đã bị chặn lại.

Anh vẫn ôm cô từ phía sau, tay phải nâng mặt cô lên, cúi xuống hôn lên môi cô, còn cổ ý mút vài cái mới buông ra, vẫn còn dán môi mình trên môi cô: “Ừm, thật là ngon”

“Anh thật là...” – Đỗ Nhược Lam đỏ mặt, có lẽ đã bị anh ăn đậu hủ nhiều lần nên giờ mặt cô cũng dày hơn trước, cũng không còn xấu hổ đến mức lấp bắp nữa.

Xoay người đẩy anh ra chỗ bàn ăn, lại chạy vào tắt bếp, nhanh chóng lấy một cái tô múc cháo còn nóng hổi bê ra cho anh: “Của anh đây. Đồ ăn trong tủ lạnh hết rồi, nên em chỉ nấu được cháo rau củ thôi, anh ăn tạm đi. Lát nữa em sẽ đi siêu thị mua thêm thức ăn về cho anh.”

“Cảm ơn em! Em không ăn sao?” – Vũ Thiếu Kiệt cũng nghiêm túc ngồi ăn, anh rất thích thức ăn cô nấu, rất hợp với khẩu vị của anh.

Anh biết cô là một tiểu thư thuộc gia đình giàu có, được ba mẹ và anh trai hết mực yêu thương. Vậy mà cô lại không tỏ ra kiêu căng, hống hách như những tiểu thư con nhà giàu khác. Lẽ ra, cô cũng có thể như những người khác, ở nhà làm một đại tiểu thư được cưng chiều. Nhưng không hiểu sao cô lại đi chọn công việc quản lý nghệ sĩ, rất vất vả và nhiều áp lực như vậy. Huống hồ cô cũng còn rất trẻ.

“Không cần đâu, lúc này em cũng đã ăn rồi. Bây giờ em đi đây, anh có cần mua thêm gì không?”. Giọng nói của cô vang lên cắt ngang suy nghĩ của anh

“Chắc không cần gì đâu.”

“Vậy được, anh ăn xong thì về phòng nghỉ ngơi đi nhé, 2 ngày nữa anh sẽ bắt đầu công việc, sẽ rất bận rộn. Nên giờ anh cứ tranh thủ nghỉ ngơi thật nhiều vào.”

“Ừm, anh biết rồi.”

“Vậy em đi đây.”

13. Chương 13

2 ngày sau...

Vũ Thiếu Kiệt bắt đầu trở về cuộc sống bận rộn. Từ tham gia các chương trình ca nhạc, phỏng vấn, đến chụp ảnh tạp chí, quay quảng cáo... Bận đến mức anh không có thời gian gần gũi với cô gái nhỏ của anh.

Hôm nay, anh đến công ty Thời trang Z để chụp ảnh cho BST mùa đông mới nhất của NTK Lý Quân Hạo – một NTK trẻ rất nổi tiếng với phong cách trẻ trung, đơn giản và bình dân. Hiện tại, anh đang ở phòng hóa trang để chuẩn bị trang phục và trang điểm.

“Xong rồi, cậu Vũ, phiền cậu đợi một lát, để tôi đi thông báo với tổ chụp ảnh” – Nhà tạo mẫu nói với Vũ Thiếu Kiệt sau khi đã hoàn thành bước cuối cùng.

“Được, làm phiền cô Vương rồi.”

“Haha, không có gì”. Cô Vương nói rồi cũng mở cửa bước ra ngoài.

Trong phòng lúc này chỉ còn lại anh và cô gái nhỏ đang ngồi trong góc lặt lặt một xấp giấy xem rất nghiêm túc.

Anh cất tiếng gọi: “Tiểu Lam!”

“Dạ?” – Đỗ Nhược Lam nghe thấy tiếng gọi thì giật mình, ngẩng đầu lên.

“Em đang xem gì thế?”

“À, đây là một vài kịch bản phim điện ảnh mà Trưởng phòng Ngô vừa đưa cho em, muốn chọn cho anh một bộ nè.”

“Em lại đây!”

“Có chuyện gì vậy anh?” – Cô tò mò buông xấp giấy trong tay ra, đi về phía anh.

Khi còn cách một cánh tay, anh đột nhiên vươn tay ra, kéo cô vào lòng, ấn lên môi cô một nụ hôn. “Anh...”. Khi cô muốn lên tiếng nhắc nhở thì anh lại thừa dịp này mà vươn đầu lưỡi vào trong cuốn lấy chiếc lưỡi mềm mại, ngọt ngào của cô đùa giỡn.

“Ừm...”

Cô hoảng hốt vươn tay đẩy anh ra, khi anh vừa lui lại, cô nhanh chóng hít lấy không khí để thở: “Anh Thiếu Kiệt, bên ngoài còn có người đấy, lỡ bị người ta nhìn thấy thì không hay đâu.”

“Không sao, Tiểu Lam, anh nhớ em. Em có biết cảm giác miếng thịt đặt ngay trước mặt mà không ăn được thì sẽ có cảm giác gì không?”

“Không phải ngày nào chúng ta cũng gặp nhau sao, nhớ gì chứ. Anh...ừm...ừm...”

Khi cô đang định nói tiếp thì một lần nữa bị anh ngăn lại bằng một nụ hôn sâu hơn. Lần này, anh lại ôm cô chặt hơn nên cô không thể đẩy ra được, chỉ đành chống tay lên lồng ngực của anh, mắt thì liếc nhìn ra phía cửa. Cô bị hôn tới nhũn cả người, nếu không có cái ôm của anh thì cô đã ngã xuống đất rồi.

“Cốc, cốc, cốc”, “Bịch”

Đang lúc hai người đang đắm chìm trong mật ngọt thì tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, làm cô giật cả người, bình tĩnh và dùng hết sức đẩy anh ra. Theo đó cô cũng ngã ngồi xuống đất.

“Cậu Vũ, đã chuẩn bị xong rồi, chúng ta có thể bắt đầu.”

“Được, cảm ơn anh, tôi sẽ ra ngay”

Nhân viên nhận được câu trả lời thì lập tức đi ngay, mai là không mở cửa ra, nếu không Đỗ Nhược Lam cũng không biết phải chui xuống lỗ nào để trốn.

Vũ Thiếu Kiệt buồn cười nhìn người vẫn còn ngồi dưới đất, tiến lên đỡ cô đứng dậy: “Em không sao chứ?”

“Anh còn hỏi, đều tại anh cả đấy, làm em sợ muốn chết. Nếu người đó mở cửa bước vào thì phải làm sao đây?”. Cô lúc này vừa giận lại vừa sợ

“Được rồi, đều là tại anh, giờ anh phải đi rồi, để lát nữa anh quay lại tùy em xử lý.”

“Anh đi nhanh đi.” Cô vội xui tay

Vũ Thiếu Kiệt đi tới cửa, không biết nghĩ gì lại quay trở lại, ghé sát tay cô thì thầm: “Mà lúc này, em không cảm thấy kích thích sao, anh thì rất thích”. Nói rồi, còn không quên đặt lên má cô một nụ hôn, sau đó tươi cười, mở cửa đi ra ngoài.

Biến thái!. Tự nhiên lúc này trong đầu Đỗ Nhược Lam nhảy ra hai chữ này. Tại sao lúc trước cô lại không nhận ra anh cũng có một mặt biến thái như vậy chứ.

Sau khi điều chỉnh tốt tâm tình, lại nhìn vào gương, môi cô đã bị hôn đến sưng lên rồi. Mở túi xách lấy một chiếc khẩu trang y tế có sẵn mang vào, cô cũng mở cửa đi về phía khu vực chụp ảnh, đứng ở phía sau nhìn người dáng tạo dáng phía đối diện.

Trang phục lần này là một chiếc áo sơ mi trắng, quần tây màu be, chân mang đôi sneakers màu trắng, nổi bật là chiếc áo len màu xanh lá cây, với họa tiết là chú tuần lộc và những bông hoa tuyết xen kẽ nhau, trông rất thoải mái. Nó mang vẻ đẹp đơn giản nhưng cũng không kém phần thanh lịch, đi kèm với chiếc đồng hồ màu đen được chế tác từ thạch anh phản chiếu với ánh đèn làm nó thêm lung linh.

Vũ Thiếu Kiệt vừa xoay người, đứng nghiêng dựa vào cái cây đạo cụ, một tay bỏ vào túi quần, nhìn thấy cô đứng bên này liền nở nụ cười, nháy mắt với cô, sau đó lại giơ ngón tay cái quét nhẹ lên môi.

“Tách...tách...tách...”

Nhiếp ảnh gia cứ liên tục nhấn máy, di chuyển đủ mọi tư thế để có những góc ảnh chụp hoàn hảo nhất.

Còn Đỗ Nhược Lam lúc này đang trừng mắt nhìn anh, gương mặt đỏ lên đến cả lỗ tai cũng đỏ. Cũng mai nhờ cô có đeo khẩu trang và đứng yên trong góc nên không có ai chú ý. Anh thế mà lại trêu chọc cô nữa rồi.

“OK, đổi trang phục khác”

“Mau mau mau, đổi lại kiểu tóc một chút”

“Dặm thêm ít phấn đi”

“Rồi, tiếp tục nào”, “Tách...tách...tách...”

14. Chương 14

Sau khi hoàn thành buổi chụp ảnh đã là 8h tối, mọi người ai cũng mệt mỏi.

“À, cậu Vũ, xin đợi một lát”. Lúc này Vũ Thiếu Kiệt chuẩn bị rời khỏi công ty thì có tiếng người gọi lại. Thì ra là nhiếp ảnh gia Hoàng – người vừa chụp ảnh cho anh. “Thật ngại quá, cậu có thể cho tôi xin chữ ký của cậu được không, em gái tôi là người hâm mộ cuồng nhiệt của cậu đó, con bé nghe tôi nói hôm nay có dịp làm việc với cậu nên nhờ tôi xin chữ ký hộ.”

“Được chứ anh Hoàng, thay tôi gửi lời cảm ơn cô bé nhé.” Anh vừa nói vừa ký tên lên tấm ảnh mà nhiếp ảnh gia Hoàng đưa tới. “À mà em gái anh tên là gì thế?”

“À, Tiểu Tần, con bé tên Tiểu Tần.”

Vũ Thiếu Kiệt viết thêm vài chữ trên tấm ảnh rồi đưa lại cho nhiếp ảnh gia Hoàng

“Cảm ơn cậu Vũ!”

“Không có gì, hôm nay có dịp làm việc với anh Hoàng tôi cũng rất vinh hạnh.”

“Haha, hy vọng chúng ta có cơ hội tiếp tục hợp tác. tạm biệt cậu.”

“Tạm biệt!” Hai người cùng bắt tay nhau rồi cũng rời đi

Hiện tại, Vũ Thiếu Kiệt đang chuẩn bị đến đài truyền hình F để quay một gameshow. Trên đường đi, Đỗ Nhược Lam bảo Tiểu Trương dừng lại ở một cửa hàng bán thức ăn gia truyền lâu năm rất nổi tiếng. Cô đi vào một lúc, bước ra thì trên tay xách theo một chiếc túi, bên trong là hộp giữ nhiệt.

“Anh Thiếu Kiệt, lát nữa quay gameshow sẽ có trò chơi vận động và sẽ kết thúc khá trễ, anh ăn một ít lót dạ đi. Lát nữa đến nơi sẽ không có thời gian ăn đâu.” Cô mở một chiếc hộp ra đưa cho anh, đó là món súp vi cá, hương thơm cứ thể lan ra khắp xe.

“Cảm ơn em!” Anh cũng không phản đối, nhận lấy ăn ngay, thật ra anh cũng cảm thấy hơi đói.

Tiểu Trương lái xe phía trước, ngửi được hương thơm, lập tức cái bụng kêu lên ục ục, nhưng cũng không lên tiếng. Đỗ Nhược Lam cũng nghe thấy tiếng đó, chợt cười lên, vỗ vỗ lên ghế tài xế

“Tiểu Trương à, em cũng có mua một phần mì thịt 돼 mà anh thích, lát nữa đến nơi anh cũng ăn đi nhé.”

Tiểu Trương nghe vậy thì mắt sáng bừng lên: “thật sao, anh cũng có phần sao, cảm ơn Tiểu Lam nhé”

“Hihi, không có gì đâu.”

Xe vừa đến nơi, Vũ Thiếu Kiệt cũng đã ăn xong. Nhanh chóng tiến vào trường quay để chuẩn bị.

Đây là chương trình Thử thách Thần tượng – một chương trình rất nổi tiếng cả trong và ngoài nước. Tham gia chương trình, các khách mời phải vượt qua các thử thách do chương trình đề ra, từ dễ đến khó. Chương trình này cũng là nơi để các người hâm mộ hiểu hơn thần tượng của họ, bởi khi thất bại, họ sẽ phải trả lời những câu hỏi của BTC hoặc người hâm mộ tại trường quay đặt ra.

Vũ Thiếu Kiệt tham gia đến vòng thứ tư thì thất bại, đây là trò ăn bánh không dùng tay, và anh đã bị loại ngay lượt đầu tiên. Và câu hỏi của anh là “Mẫu người yêu lý tưởng của bạn là gì?”. Khi nghe MC đọc câu hỏi, người hâm mộ bên dưới hét ầm lên, vỗ tay tỏ vẻ phấn khích, đây là câu hỏi mà họ mong chờ nhất.

Trước khi trả lời câu hỏi, Vũ Thiếu Kiệt khẽ liếc nhìn về phía hậu trường, nơi đó có một cô gái luôn quan sát anh từ lúc bắt đầu đến giờ.

“À...ừm..” Anh tỏ vẻ đang suy nghĩ: “Thật ra tiêu chuẩn bạn gái của tôi cũng không có gì đặc biệt, tôi thích một cô gái dịu dàng, luôn bên cạnh và cùng tôi trải qua những lúc khó khăn, đặc biệt là cô ấy có thể thông cảm cho công việc của tôi.”

“Wow, thật sự là đơn giản phải không các bạn?” MC sau khi nghe câu trả lời thì quay qua hỏi các khán giả bên dưới. Khán giả thì cũng vỗ tay ầm ầm hưởng ứng.

Đến hơn 10 giờ thì chương trình mới kết thúc. Thấy anh đi vào hậu trường, Đỗ Nhược Lam cầm khăn giấy đến, lau mồ hôi cho anh. Vì anh cao hơn cô nên khi lau cô phải nhón chân lên mới đến trán của anh.

Anh thì nhân lúc không ai chú ý, cúi người xuống mổ nhẹ lên môi cô, bởi vì động tác rất nhanh nên những người ở đằng xa dù có thấy cũng chỉ nghĩ là anh cúi người xuống để cô lau dễ hơn.

Đỗ Nhược Lam bị ăn đậu hủ lần thứ n giật mình trừng mắt, lại giẫm lên chân anh một cái như để trừng phạt. Nhưng phản ứng của anh thì không có vẻ gì là hối lỗi, lại còn cười đến vô cùng chói mắt.

Sau khi kết thúc lịch trình, Đỗ Nhược Lam nhận được điện thoại của mẹ cô, bảo cô về nhà một chuyến, có chuyện quan trọng. Mà chuyện quan trọng đó chính là anh trai – Đỗ Minh Hạo của cô sắp kết hôn. Khi nghe tin này cô cũng rất bất ngờ, lâu lắm rồi cô cũng không nghe anh trai nói là có hẹn hò với ai, tự nhiên dùng một cái nói kết hôn là kết hôn.

Hôm sau, nhân lúc Vũ Thiếu Kiệt đi học võ đạo thì cô về nhà một chuyến. Sau khi nghe ba mẹ kể lại thì người chị dâu này hóa ra cô cũng quen biết. Đó là chị gái đã theo đuổi anh cô lúc hai người còn học Đại học. Phương pháp theo đuổi của chị ấy cũng khá là trẻ con. Nhưng anh cô lại đổ rất nhanh, hai người quen nhau được 3 năm. Khi ra trường, nghe nói là chị ấy đi du học.

15. Chương 15

Trong khoảng thời gian đầu cô thấy anh cô rất buồn, cứ nghĩ là hai người đã chia tay, thật không ngờ là hai người lại chơi trò yêu xa. Hèn gì từ đó đến giờ cô cũng không thấy anh trai cô quen với bất kỳ cô gái nào khác. Cứ mỗi lần ba mẹ nhắc đến chuyện kết hôn, anh trai cứ nói là đã có người yêu rồi, sau này sẽ dặt về ra mắt cả nhà. Nhưng cứ sau này, sau này mãi cũng không thấy có ai đến.

Đến một tháng trước, khi ba cô đi gặp đối tác ở nhà hàng S thì vô tình thấy được hai người đang dùng bữa tối. Tối đó khi về nhà, hỏi ra mới biết là chị ấy vừa về nước. Thế là mẹ cô lại thúc giục, bắt anh trai phải

dẫn về nhà dùng bữa cơm. Sau đó lại mời gia đình chị ấy đến nhà hàng dùng cơm để định ngày kết hôn luôn. Mà gia đình chị ấy có vẻ cũng rất thích anh trai cô nên cũng vui vẻ bàn chuyện cưới hỏi.

Và cuối cùng, hôn lễ đã được định ra là ngày 29 tháng 10, tức là còn hơn một tháng nữa.

“Lam Lam à, còn con thì sao? Đã có bạn trai chưa? Mẹ biết làm trong nghề của con rất khó có thời gian để tìm kiếm một người phù hợp. Hay là mẹ tìm vài người giới thiệu cho con xem mắt nhé!”. Vừa nói xong chuyện của con trai, mẹ Đỗ lại chuyển trọng tâm sang con gái

“Mẹ, không cần đâu, công việc của con bận rộn, không có thời gian đi xem mắt đâu. Hơn nữa...hơn nữa con cũng có người trong lòng rồi.”. Đỗ Nhược Lam ngăn mẹ mình, khi nói đến câu sau thì cô lại ấp úng.

“Thật sao, người đó là ai vậy? Ở đâu? Làm nghề gì? Bao nhiêu tuổi?”

“Mẹ, người đó mẹ cũng biết, tụi con chỉ mới tìm hiểu nhau thôi, khi nào xác định rõ con sẽ giới thiệu với cả nhà.”

“Lam Lam, con đừng có gạt mẹ đấy nhé. Con nói thật mà mẹ.”

Đỗ Nhược Lam ở lại ăn cơm chiều với cả nhà rồi mới về công ty. Mẹ Đỗ thì bận suy nghĩ xem trong những mối quan hệ của bà có ai hợp như con gái nói hay không. Nhưng cả nửa ngày bà cũng không thấy ai thích hợp. Lại nghĩ lúc nói cô cứ ấp úng, nên bà cho rằng cô đang nói dối. Bà quyết định sẽ sắp xếp cho cô đi xem mắt.

Ngày hôm sau, sau khi kết thúc công việc, Đỗ Nhược Lam đang trên đường về nhà cùng Vũ Thiếu Kiệt thì lại nhận được điện thoại của mẹ.

“Mẹ, có chuyện gì sao?”

“Lam Lam à, chủ nhật tuần này con có rảnh không? Buổi tối ấy.”

Đỗ Nhược Lam tưởng có chuyện gì quan trọng nên mở Ipad ra xem xét lịch trình của Vũ Thiếu Kiệt và công việc ở công ty.

“Mẹ đợi con một chút... chủ nhật... mẹ, con chỉ rảnh khoảng từ 6 - 8 giờ thôi, có việc gì sao mẹ?”

“À, là như vậy, con có nhớ chú Vương, bạn thân của ba con không?”

“Vâng”

“Lần này gia đình chú ấy đến Thành phố S du lịch, lại cùng đón con trai từ nước ngoài về. Ba con có hẹn hai gia đình cùng ăn bữa cơm. Hơn nữa, tiện thể để hai đứa làm quen một chút. Con biết không, Tiểu Khải rất giỏi, còn trẻ như vậy mà đã gây dựng được một công ty ở nước ngoài, lại lễ phép, ôn hòa. Hơn nữa lớn lên cũng rất đẹp trai đấy.”

“Mẹ, ý mẹ là muốn nhân dịp này, thuận tiện để con xem mắt sao?...Ui!”. Tay phải của cô đột nhiên bị đau nhói, cô quay đầu thì nhìn thấy Vũ Thiếu Kiệt đang nắm chặt tay cô, hơn nữa còn dùng sức bóp chặt nên đau điếng. Khi nhìn đến gương mặt anh thì thấy một nụ cười làm cô lạnh sống lưng.

Anh dùng khẩu hình miệng để hỏi cô: “Xem mắt sao?”

Xong rồi. Đỗ Nhược Lam thầm nghĩ. Nhưng khi cô nhận ra anh có thể là đang ăn giấm chua thì khê vui trong lòng.

“Lam Lam à, con sao thế?”

“À, không có gì đâu mẹ. Mẹ, chẳng phải lần trước con đã nói với mẹ rồi sao, con không muốn xem mắt đâu.”

“Ài, Lam Lam à, chẳng phải mẹ là vì muốn tốt cho con sao. Con đừng có nói dối mẹ nữa. Thật ra con không có bạn trai đúng không?”

“Không có, mẹ, con nói thật mà.”

“Thôi, không nói nhiều nữa, nếu con đã rảnh thì để mẹ nói với ba con sắp xếp. Đến lúc đó con nhớ đến đấy.”

“Khoan đã mẹ, mẹ nghe con nói.”

Tút...tút...tút... Đáp lại cô là những tiếng tút tút. Cô nhìn điện thoại thờ dài một hơi.

Về tới cổng chung cư, Vũ Thiếu Kiệt không nói lời nào, mặt lạnh băng, xuống xe đi liền một mạch lên nhà của anh. Đỗ Nhược Lam ngẩn tò te, chắc là anh đang giận chuyện cô đi xem mắt đây mà.

Tiểu Trương cũng thấy lạ: “Tiểu Lam à, hôm nay Thiếu Kiệt bị làm sao vậy, khi nãy vẫn còn tốt mà.”

“Em cũng không biết nữa, chắc là do vừa mới hồi phục lại thêm công việc bận rộn nên anh ấy bị stress thôi.”

“Haha, chắc là vậy rồi. Thôi em lên nhà đi, anh cũng về đây.”

“Vâng, tạm biệt anh, anh về cẩn thận nhé.”

Đỗ Nhược Lam lên nhà tắm rửa, thay quần áo, dọn dẹp nhà cửa một lát rồi đem theo Ipad xuống tìm Vũ Thiếu Kiệt để thông báo lịch trình ngày mai. Cô nhấn chuông cửa một hồi lâu không có ai mở cửa. Nghĩ là anh đã nghỉ ngơi nên cô định quay về, sáng mai thức sớm đến gặp anh cũng được.

16. Chương 16

Lúc cô quay người thì cánh cửa phía sau mở ra, một cánh tay vươn ra kéo mạnh cô vào bên trong. Đỗ Nhược Lam còn chưa kịp hoàn hồn thì đã bị ép lên cánh cửa, một nụ hôn mãnh liệt phủ xuống môi cô. Vì bị giật mình nên miệng cô lúc này vẫn hé mở, Vũ Thiếu Kiệt lại nhân cơ hội tiến vào trong, quần quýt chiếc lưỡi mềm mại của cô, khi thì vờn quanh, khi thì mút mạnh như muốn đoạt hết ngọt ngào trong miệng cô.

Đỗ Nhược Lam bị hôn đến choáng váng, cả người mềm nhũn, dán vào cửa, Ipad cũng vì thế mà rơi xuống sàn nhà. Vũ Thiếu Kiệt dùng hai tay giữ lấy eo cô kéo lại gần mình, đến khi mềm mại của cô dán sát vào lồng ngực rắn chắc của anh. Một tay anh giữ cho cô không ngã, một tay lúc này lại luồn vào trong vạt áo của cô, từ từ tiến lên trên, đến khi chạm đến đôi bông đào được bảo vệ trong chiếc áo lót, anh bóp nhẹ một cái.

“Ừm...”. Có lẽ vì đau nhói trước ngực, cô bừng tỉnh, hai tay chống lên ngực của anh đẩy mạnh ra. Nhân lúc anh buông đôi môi mình ra, cô mềm mại lên tiếng, còn mang theo tia sợ hãi: “Anh... anh Thiếu Kiệt, đừng... đừng như vậy mà.”

Có lẽ nghe được cô sợ hãi, cũng nhận thấy cơ thể nhỏ nhắn trong lòng run lên nên Vũ Thiếu Kiệt cũng dừng lại. Nhưng không buông cô ra, anh cứ thế ôm chặt lấy cô, vùi mặt vào cổ hít lấy mùi hương chỉ thuộc về riêng cô, để cô nghe thấy tiếng tim mình đập, để cô cảm nhận được tiểu Thiếu Kiệt vì cô mà thức dậy. Ôm được một lát, anh lại không nói một lời, bế cô lên, đi về phía sô pha.

“A”. Cô thì đột nhiên bị bế nên hoảng sợ, hai tay theo bản năng ôm chặt lấy cổ anh. Cô lại nghe thấy tiếng cười trầm thấp của anh. Xấu hổ quá.

Khi đến sô pha, anh cũng không buông cô ra, để cô ngồi lên đùi mình. Với tư thế này, cô lại thấy mất tự nhiên, vì cô nhận ra cái đó của anh đang tiếp xúc với hông của cô, dù cách lớp quần áo nhưng cô cũng cảm thấy nó nóng rực và cứng rắn. Cô nghĩ chỉ cần mình cử động, anh sẽ nổi thú tính lên mà thật cô mất.

“Anh Thiếu Kiệt, anh... anh để em xuống đi.”

“Sao vậy?” Vũ Thiếu Kiệt cất giọng nói nói khàn khàn hỏi cô.

“Em... em... không thoải mái.” Cô ngượng ngùng trả lời, lại cố gắng để leo xuống người anh.

Anh lại làm như không nghe thấy câu nói của cô, ôm cô chặt hơn: “Em mà còn nhúc nhích nữa là anh không nhìn được muốn em đâu. Đây xem như là một trừng phạt nhỏ dành cho em. Đã là bạn gái của anh rồi mà còn đi xem mắt sao? Hừm?”

Cô lập tức ngồi im khi nghe anh nói vậy: “Anh đừng hiểu lầm, là do mẹ em tự ý sắp xếp, chứ em nào có muốn đâu. Hơn nữa...hơn nữa em cũng đã nói với mẹ là em đã có bạn trai rồi, nhưng bà ấy lại không tin. Em biết sao được chứ!”. Sau khi giải thích xong, lại như nghĩ đến điều gì, hai mắt cô sáng lên:

“Anh đây là đang ghen sao?”

“Đúng vậy, biết bạn gái mình chuẩn bị đi xem mắt thì ai lại không ghen cơ chứ.”

“Haha.” Cô cười ngượng hai tiếng: “À đúng rồi, em xuống là để cho anh xem lịch trình ngày mai.” Nói rồi cô lại thừa dịp anh thả lỏng, vùng dậy chạy đến nhặt chiếc Ipad bị bỏ rơi ở cửa này giờ. Lại ngồi xuống bên cạnh anh gõ gõ vài cái: “Đây, anh xem đi.”

Vũ Thiếu Kiệt nhận lấy, lướt lên lướt xuống xem vài lần: “Chỉ có hai hoạt động thôi sao?”

“Đúng vậy, vì anh mới khỏe lại, nên em không sắp xếp nhiều. Với lại lúc anh nằm viện, em đã hủy một số hợp đồng quảng cáo rồi.”

“Được rồi, bây giờ cũng đã trẻ rồi, có phải là anh nên đi ngủ rồi không?”

Nghe anh nói vậy, cô mới nhìn lên đồng hồ, đã 11 giờ rồi sao: “Đúng rồi, vậy anh nghỉ ngơi sớm đi, em không làm phiền anh nữa. Tạm biệt... Á!”. Khi cô vừa đứng dậy định đi về thì bị người nào đó ôm ngang hông rồi bế lên. Vì sợ té nên cô dùng hai tay ôm chặt lấy cổ anh theo thói quen: “Anh Thiếu Kiệt, anh làm gì vậy? Thả em xuống đi.”

“Anh là muốn đi nghỉ ngơi mà.” Giọng nói trầm khàn cùng hơi thở của anh như có như không phả vào tai cô làm cô rất nhột, mặt cũng đỏ lên.

“Vậy thì anh bỏ em xuống đi, em muốn đi về, không làm phiền anh nữa.”

Nhưng Vũ Thiếu Kiệt đã cất bước đi vào phòng ngủ: “Tiểu Lam, hôm nay ở lại đây đi!

“Như vậy sao mà được chứ, anh mau thả em xuống đi.” Cô giãy giụa muốn thoát ra nhưng đã muộn rồi, anh đã bế cô đến phòng, xoay người, dùng chân đóng cửa phòng lại.

“Tại sao lại không được, chỉ đơn giản là ngủ thôi mà. Không lẽ em nghĩ anh muốn làm chuyện gì khác? Hửm?”

“Không...không phải như vậy.” Khi cô còn đang bối rối thì anh đã đặt cô lên chiếc giường êm ái, tràn ngập mùi hương của anh. Anh cũng nhanh nhẹn nằm xuống bên cạnh cô, lấy chăn phủ lên hai người rồi tắt đèn, chỉ để lại chiếc đèn ngủ với ánh sáng mờ ảo.

Anh ôm cô vào lòng, in lên môi cô một nụ hôn: “Ngủ đi.”

17. Chương 17

Đỗ Nhược Lam thì từ lúc bị anh đặt xuống giường, thân thể đã cứng đờ, cũng không dám hô hấp mạnh, mặt thì đỏ lên như quả gấc, mắt mở to nhìn lên trần nhà. Như vậy cũng tính là cô đã ngủ với anh rồi phải không? Đây không phải là mơ chứ?

Trong khi đang bận rối rắm, cô lại nghe giọng anh truyền xuống từ đỉnh đầu: “Ngoan, ngủ đi, anh sẽ không làm gì em đâu.”

Nhưng làm sao mà cô ngủ được chứ, khi bên tai lại quanh quẩn hơi thở ấm áp của anh, bên mũi lại tràn đầy mùi hương của anh. Cô cứ nằm yên không cử động, khoảng 15 phút sau, khi nghe người bên cạnh đã hô hấp đều đều, nghĩ chắc là anh đã ngủ say, cô lại nhẹ nhàng gỡ tay và chân anh ra, định lén trở về nhà. Nhưng khi cô vừa chạm đến cánh tay của anh thì anh lại tự nhiên siết chặt hơn, làm cô giật mình, lại nhìn lên gương mặt của anh thì thấy anh vẫn nhắm mắt, thở đều.

Đây là lần đầu tiên cô có thể nhìn anh ở khoảng cách gần như vậy. Cô khẽ vươn tay, phác họa gương mặt hoàn hảo của anh, từ lông mày, mắt, mũi, đến cánh môi mỏng hơi mím lại. Bỗng thấy anh hơi cau mày, cô hoảng hốt nằm yên, nhắm mắt lại giả vờ ngủ, sợ anh tỉnh giấc phát hiện hành động lén lút của mình. Nhưng cũng vì thế mà cô không phát hiện khóe môi của ai kia nhếch lên thành một nụ cười. Vũ Thiếu Kiệt nhúc nhích, điều chỉnh lại tư thế, cũng ôm chặt cô hơn. Đỗ Nhược Lam cứ thế nằm yên một hồi, rồi ngủ lúc nào cũng không hay.

Sáng sớm, Vũ Thiếu Kiệt bị đánh thức bởi những tia nắng chiếu vào, liếc nhìn đồng hồ chỉ mới hơn 8h. Thật không ngờ đêm qua anh lại ngủ ngon đến như vậy. Nghĩ nghĩ dù sao đến chiều mới có lịch trình, lại nhìn ôn hương nhuyễn ngọc trong lòng. Lúc cô ngủ, giống y như một đứa trẻ. Không kiềm chế được, hôn lên môi cô một cái rồi tiếp tục nhắm mắt ngủ.

Đến lượt Đỗ Nhược Lam thức dậy, nhìn khung cảnh ngoài cửa sổ, bầu trời đã nhuộm đầy nắng, lại nhìn đồng hồ bên cạnh. Đã trễ như vậy rồi sao. Cô dụi mắt để tỉnh táo hơn, nhẹ nhàng rời khỏi vòng tay của anh, đi vào phòng tắm rửa mặt qua loa rồi xuống nhà làm cơm trưa. Cô mở tủ lạnh nhìn một lượt rồi lấy các nguyên liệu ra, gọt gọt, rửa rửa, cắt cắt, một loạt động tác thuần thục. 30 phút sau, trên bàn ăn đã được lấp đầy những món ăn còn nghi ngút khói, thơm lừng, nhìn rất hấp dẫn.

Xong việc trong bếp, cô lại lên phòng gọi Vũ Thiếu Kiệt dậy: “Anh Thiếu Kiệt, dậy đi, đã trưa lắm rồi. Anh Thiếu Kiệt, anh.....Áaa”. Đột nhiên có một cánh tay vươn ra từ trong chăn, bắt lấy tay cô kéo một cái, ngã lên giường, lại bị ai đó đè lên

“Ừm...” Một nụ hôn bất ngờ cũng rơi xuống.

“Chào buổi sáng, em yêu!”

“Sáng gì mà sáng chứ, anh nhìn xem đã trưa lắm rồi đó.” Cô vừa giận vừa buồn cười, chỉ ra ngoài cửa sổ

“Vậy sao, vậy thì em yêu, chào buổi trưa.” Vừa nói anh lại mỗ lên môi cô một cái.

“Anh...anh mau dậy rửa mặt đi, em đã làm xong cơm trưa rồi đấy. Nhanh ra ăn, không kéo nguội.” Cô lại xấu hổ, vừa đẩy anh ra vừa nói.

Vũ Thiếu Kiệt cũng không chọc cô nữa, đứng dậy đi về phía phòng tắm. Hiện tại anh mới hiểu được cảm giác có người yêu là hạnh phúc như thế nào, đêm thì được ôm cô ngủ, mỗi sáng mở mắt ra là có thể thấy cô, còn có bữa ăn do chính tay cô làm. Hai người họ hiện tại giống y như một đôi vợ chồng vậy. Anh thật hối hận, tại sao lúc trước anh không nhận ra tình cảm của mình đối với cô sớm hơn chứ. Haizzz.

Đỗ Nhược Lam ngồi dậy từ trên giường, chỉnh lại quần áo đã bị lộn xộn rồi cũng xuống nhà bếp xới cơm. Khi anh vào bếp thì thấy một bàn cơm canh nóng hổi: thịt kho tàu, canh trứng, rau chân vịt xào tôm. Còn có một ly nước cam được rót sẵn vào ly. Anh rất hưởng thụ sự chu đáo này của cô a.

Nhưng nhìn lại thì không thấy cô đâu, nghĩ chắc là cô đã về nhà nên anh lấy điện thoại ra gọi cho cô

“Alo,”

“Em không ăn với anh sao?”

“Anh cứ ăn trước đi, em đang chuẩn bị một số thứ.”

“Lâu không?”

“Cũng không lâu lắm đâu, lát nữa trên đường đi em mua gì đó ăn cũng được.”

“Em chuẩn bị xong thì xuống đây ăn với anh rồi cùng đi.”

“Không cần đâu, anh cứ ăn trước đi, để lát nữa thì thức ăn nguội mất.”

“Không biết đâu, anh đợi em đấy.”

“Anh...tút...tút...tút...” Đỗ Nhược Lam nhìn điện thoại đã bị cắt ngang thậm chí cười lắc đầu. Dùng tốc độ nhanh nhất thay quần áo, lại gom hết giấy tờ trên bàn bỏ vào túi xách, thay giày, khóa cửa cẩn thận rồi xuống nhà anh.

Khi thấy cô bước vào, Vũ Thiếu Kiệt tắt TV, từ sofa đứng dậy đi vào bếp xới thêm một bát cơm cho cô
“Em ngồi đi”

“Chúc ngon miệng”, “Chúc ngon miệng”

“Anh ăn thử món này đi, lần đầu tiên em làm đấy.” Cô chỉ vào đĩa thịt kho tàu

Nghe vậy, Vũ Thiếu Kiệt cũng gấp một miếng bỏ vào miệng, dưới ánh nhìn chăm chăm của cô gái nhỏ, anh chậm rãi nhai rồi nuốt xuống, sau đó mới bỏ ra một câu: “Ăn ngon lắm!”

“Thật sao, vậy thì anh ăn nhiều vào.”

“Em cũng ăn nhiều vào đi, nhìn em gầy quá. Nên béo lên một chút thì ôm mới thoải mái.” Anh cũng gấp một miếng thịt bỏ vào bát của cô, cũng không quên trêu chọc

Cô vừa uống nước, khi nghe anh nói câu sau thì thiếu chút nữa bị sặc. Trừng mắt anh một cái. Cúi đầu ăn cơm, cũng không nói lời nào nữa.

Hai người ăn xong thì cô dành phần dọn dẹp, còn anh thì về phòng chuẩn bị để đến công ty, bắt đầu một ngày làm việc.

18. Chương 18

Cuối cùng, bài hát mới của anh cũng được phát hành có tên là “Gặp em là điều hạnh phúc nhất”. Chỉ sau một giờ mà lượt xem đã hơn 1 triệu, các bình luận cũng toàn là những tin tốt. Một lần nữa bài hát của anh đứng đầu BXH trong nước.

Hiện tại, Vũ Thiếu Kiệt đang ra sân bay để đến Thành phố F tham dự lễ trao giải KIM LONG - đây là một lễ trao giải lớn và uy tín được tổ chức 2 năm một lần.

Khi đến sân bay, các fan chen lấn rất đông đúc, tình hình khá lộn xộn, mặc dù đã được vệ sĩ và các bảo vệ của sân bay đan tay nhau tạo thành một đường đi nhưng cũng khá chật vật.

“Aaa, anh Thiếu Kiệt, anh Thiếu Kiệt”, “Wow, đẹp trai quá”

“Nam thần, nhìn bên này đi”

“Anh Thiếu Kiệt, anh Thiếu Kiệt”, “Tách...tách...”

“Này, đừng đẩy tôi chứ.”, “Tránh ra, tránh ra, tôi không thấy gì hết.”

“...”

Đỗ Nhược Lam đi phía trước, bị fan chen lấn, xô đẩy suýt ngã vài lần. Thấy thế, Vũ Thiếu Kiệt kéo cô vào lòng mình, một tay ôm cô sát bên mình, một tay giơ ra cản lực xô đẩy. Nhìn hai người bây giờ như đôi vai cho nhau, cô mới là minh tinh, còn anh là vệ sĩ che chở cho cô.

“Anh Thiếu Kiệt, anh buông em ra đi, như vậy không hay lắm đâu.” Vũ Thiếu Kiệt làm như không nghe thấy lời cô nói, càng ôm chặt hơn. “Anh Thiếu Kiệt, anh... Áaaaa.” Tự nhiên có ai đó nắm tóc cô kéo lại phía sau, thật là đau a. Cô cũng vì thế mà tuột khỏi vòng tay của anh, té ngã xuống nền nhà, lại bị một số bước chân lộn xộn giẫm lên bàn tay đang chống dưới nền nhà là cô đau điếng.

Hôm nay thật là một ngày xui xẻo mà. Bình thường, khi ra sân bay, các fan đứng xếp hàng rất trật tự, không biết hôm nay vì cớ gì mà họ lại chen lấn, xô đẩy như vậy.

“Tiểu Lam, em không sao chứ, đưa anh xem.” Vũ Thiếu Kiệt thấy cô ngã cũng hoảng hốt một hồi, đỡ cô đứng lên rồi xoay trái xoay phải để kiểm tra, lại nhìn thấy tay cô đỏ lên, còn dính một ít cát thì đau lòng không thôi, mày cũng nhíu chặt lại. Lôi trong túi ra một chiếc khăn tay cẩn thận lau cho cô.

Vì sự việc xảy ra đột ngột nên các fan cũng hoảng hốt, yên tĩnh hơn trước, không còn xô đẩy nữa. Sau khi lau xong tay cho Đỗ Nhược Lam, Vũ Thiếu Kiệt mới ngẩng đầu nhìn về phía cô ngã lúc nãy, bây giờ trên mặt anh không còn nét ôn hòa, ấm áp như ngày thường, mà thay vào đó là sự lạnh lùng, anh quét mắt qua những người đứng ở đó, những người được nhìn đến lập tức cảm thấy khí lạnh ở đâu tràn về, sau lưng đã rịn mồ hôi.

Cũng có sự ngỡ ngàng trong mắt họ, đó là nam thần ấm áp của họ phải không, sao lúc này họ không cảm thấy ấm nữa, chỉ thấy một cỗ lạnh lẽo quét quanh, anh cứ như một người khác vậy. Anh tức giận rồi sao, thật đáng sợ mà.

Đúng lúc này, lại nghe giọng nói không chút độ ấm nào của anh vang lên: “Rất cảm ơn tình cảm của mọi người dành cho tôi, nhưng cái gì cũng có giới hạn của nó, tôi hy vọng chuyện hôm nay sẽ không bao giờ xảy ra nữa.” Nói rồi, anh lại ôm cô đi vào trong làm thủ tục. Bỏ lại một đồng fan đứng ở đó cả nửa ngày vẫn còn ngẩn tò te, một nửa lại còn lo sợ.

Khoảng 10 phút sau, họ mới bình tĩnh lại, các tin tức lúc này mới bùng nổ.

“Nam thần nổi giận, thật đáng sợ!”

“Tôi còn không biết anh Thiếu Kiệt còn có một mặt lạnh lùng như vậy, ôi, tôi nổi da gà rồi!”

“Lần đầu tiên thấy nam thần nổi giận, phải làm sao, online đợi gấp.”

“Là ai đã làm cho chị Lam té thế? Chê cuộc sống quá dài sao?”

“Ánh mắt đó, cử chỉ đó, ôi, ai có suy nghĩ giống mì không?”, “+1 like cho nhà trên, tôi cũng thắc mắc???”

“Hai người họ có JQ à?? Ủi, một phát hiện động trời!!!!”, “...”

Kèm theo đó là một loạt hình ảnh được chụp từ lúc hai người vào sân bay, lúc Vũ Thiếu Kiệt bảo vệ Đỗ Nhược Lam, đến lúc cô bị xô ngã... Có fan còn quay cả video từ lúc cô bị ngã đến lúc khuất sau cánh cửa kiểm tra. Đoạn clip tuy chỉ kéo dài có hơn 3 phút nhưng đã quay lại toàn bộ những cử chỉ, nét mặt lo lắng của Vũ Thiếu Kiệt. Phải nói là người này quá chuyên nghiệp mà, trong tình trạng hỗn loạn như vậy mà cũng quay được những khoảnh khắc quý giá. Các fan vừa xem vừa xuýt xoa hâm mộ, lại vừa phẫn nộ đối với hành vi kéo tóc làm chị Lam của họ té.

Còn hai nhân vật chính lúc này đã yên vị trên máy bay, nào biết thế giới ngoài kia đang nóng lên vì họ.

Vũ Thiếu Kiệt hỏi tiếp viên xin một túi chườm đá, sau đó nhẹ nhàng chườm lên bàn tay đang sưng đỏ của Đỗ Nhược Lam.

“Đau không?”

“Không, anh để em tự làm cho.” Cô muốn rút tay lại, nhưng bị anh nắm chặt hơn.

“Anh xin lỗi!”

“Anh nói gì vậy, anh có lỗi gì đâu, chuyện bị xô đẩy ở sân bay là chuyện bình thường đối với người trong ngành chúng ta mà. Hơn nữa cũng vì họ quá yêu mến anh nên mới kích động như vậy thôi.”

Sau khi đã thấy bớt sưng, anh mới bỏ túi chườm sang một bên, một tay nắm lấy tay cô, một tay xoa đầu cô một cách dịu dàng: “Chuyện vừa rồi chắc là em hoảng sợ không ít đi, nhắm mắt nghỉ ngơi một lát, đến nơi anh sẽ gọi em.”

“Được.” Thật ra là cô cũng rất mệt mỏi, hơn nữa vì lúc này bị kéo tóc nên đầu cô cũng có chút đau.

19. Chương 19

Hai người đến nơi thì còn 3 tiếng nữa là đến buổi lễ nên khi đến khách sạn cũng không nghỉ ngơi, chỉ sắp xếp đồ đạc, để nhân viên trang điểm chỉnh sửa lại cho anh rồi chuẩn bị đi ngay.

“Àt xì...”

“Em không sao chứ?”

“Không...không có gì đâu”. Thời tiết ở Thành phố F chuyển lạnh sớm hơn Thành phố S, cô chỉ mặc một chiếc áo sơ mi và khoác chiếc áo cardigan mỏng nên chắc bị cảm lạnh rồi, nhưng cô cũng không dám tỏ ra mệt mỏi.

Đến nơi tổ chức lễ trao giải, Vũ Thiếu Kiệt đi vào thăm dò, chụp ảnh và trò chuyện vài câu với MC. Đỗ Nhược Lam thì vào hội trường trước để tìm chỗ ngồi cho anh, lại tìm đạo diễn chương trình để trao đổi một số vấn đề về trình tự, và các màn trình diễn.

Lần này, Vũ Thiếu Kiệt được đề cử giải Nam ca sĩ xuất sắc nhất và không nghi ngờ gì khi anh đoạt giải, mang về một niềm hạnh phúc và tự hào lớn lao cho người hâm mộ. Lần này, ca khúc mới vừa phát hành cũng được anh trình diễn trực tiếp lần đầu tiên.

Khi kết thúc buổi lễ trao giải đã là 11 giờ đêm. Hai người trở về khách sạn ăn tối rồi cũng về phòng nghỉ ngơi.

Đỗ Nhược Lam thấy trong người lúc nóng lúc lạnh, biết chắc là mình bị cảm nên sau khi tắm rửa thì lên giường ngủ luôn, mà không hay biết chiếc điện thoại để trong túi xách của cô đang đổ chuông từng hồi dài.

Chuyện của hai người ở sân bay đến giờ vẫn còn rất HOT, công ty muốn xác minh sự thật như thế nào để giải quyết. Trưởng phòng Ngô thân là người chịu trách nhiệm giải quyết, nhưng không thể liên lạc được với Đỗ Nhược Lam nên trực tiếp gọi cho Vũ Thiếu Kiệt.

“Trưởng phòng Ngô, xin chào!”

“À, Thiếu Kiệt đây à, Tiểu Lam có chuyện gì sao, sao chú gọi mà con bé không nghe máy?”

“Tụi cháu vừa về tới khách sạn, chắc là cô ấy đang tắm rửa gì đó ấy mà, có chuyện gì quan trọng không chú?”

“Ai nha, là chuyện lớn ấy chứ, cháu cứ lên mạng mà xem, hiện giờ chuyện của cháu ở sân bay lúc sáng đang đứng đầu trang tìm kiếm đấy, người hâm mộ nói gì mà cháu và Tiểu Lam có gian tình gì đó, còn có cả clip lúc Tiểu Lam bị té nữa. Haizz, chuyện này là sao đây, chú muốn hỏi rõ hai đứa để còn biết hướng giải quyết nữa.”

“Chú Ngô, thật sự không dám giấu chú nữa, cháu và Tiểu Lam hiện đang qua lại, chuyện này cháu sẽ giải thích với chú sau. Hiện giờ để cháu xem tin tức rồi sẽ nghĩ cách, bên công ty cứ tạm thời đừng lên tiếng. Mai về cháu sẽ đến gặp chú.”

“Được, được, phải nhanh lên đó, nếu không sẽ có ảnh hưởng đến danh tiếng của cháu đấy. Mà... cháu xem Tiểu Lam có chuyện gì không, trước giờ chưa bao giờ con bé bỏ lỡ điện thoại nhiều như vậy. À, còn nữa, chúc mừng cháu nhé!”

“Cảm ơn chú Ngô, tạm biệt chú!”

Sau khi tắt máy, anh lại gọi điện cho Đỗ Nhược Lam, nhưng thật sự là không ai nghe máy. Lại nghĩ đến biểu hiện của cô lúc chiều, có vẻ mệt mỏi và khó chịu. Anh quyết định xuống phòng cô xem thử, nhưng gõ cửa một hồi cũng không có ai ra mở. Anh lại trở nên lo lắng, đi tìm nhân viên khách sạn thuyết phục một hồi, họ cũng chịu mở cửa giúp anh.

Vũ Thiếu Kiệt tiến vào thì thấy căn phòng tối om, trên giường là một đồng chăn cao ngất. Anh gọi hai tiếng mà không thấy ai trả lời thì tiến lại gần xem xét, lại thấy một cái đầu nhô ra ngoài đồng chăn. Anh còn nghe thấy tiếng rên khẽ vang lên.

“Tiểu Lam, Tiểu Lam, em sao vậy?” Đáp lại anh cũng là những lần rên khê, có vẻ người kia đang rất khó chịu. Vũ Thiếu Kiệt lại gần, kéo tấm chăn ra thì thấy Đỗ Nhược Lam nằm co tròn lại, người đang run bần bật.

Anh vội mở đèn lên, mới nhìn rõ trán cô lấm tấm mồ hôi: “Tiểu Lam, Tiểu Lam, em sao rồi, sao lại nóng thế này.” Anh ôm cô lên xem xét, trán nóng hổi, sau lưng áo thì đã ướt mồ hôi. Anh vỗ nhẹ lên má cô: “Tiểu Lam, Tiểu Lam, tỉnh lại đi, để anh đưa em đi bệnh viện.”

Đỗ Nhược Lam mơ hồ nghe thấy tiếng ai đó gọi mình, cố mở đôi mắt nặng trĩu ra thì thấy bóng dáng quen thuộc của anh. Lại nhận ra một cổ ấm áp nên cô nhích người lại gần hơn, vươn tay ôm chặt lấy anh, thì thảo nói: “Anh Thiếu Kiệt, em... em lạnh quá!”

“Tiểu Lam, để anh đưa em đi bệnh viện nhé!”

“Không, không được đâu anh, nếu người ngoài nhìn thấy thì không hay đâu, em chỉ cần uống thuốc, nghỉ ngơi một lát là khỏe thôi.”

“Như vậy sao được, để anh...”

Cô lại ôm chặt anh làm nũng: “Không muốn mà, anh Thiếu Kiệt, em lạnh lắm.”

Vũ Thiếu Kiệt nở nụ cười bất đắc dĩ, không ngờ khi bị bệnh, cô lại thích làm nũng như vậy, nhưng hiện tại anh không có tâm trạng để thưởng thức: “Được rồi, được rồi, không đi thì không đi, vậy để anh lấy thuốc cho em uống. Em để thuốc ở đâu?”

“Em không có a.”

“Haizz, em thật là, không biết chăm sóc bản thân gì cả.” Anh đỡ cô nằm xuống, đắp lại chăn kỹ càng cho cô. Thấy người trong chăn vẫn cứ run rẩy, Vũ Thiếu Kiệt lại đau xót, vén mái tóc ướt đẫm mồ hôi, anh đặt lên trán cô một nụ hôn: “Cố gắng chịu đựng chút, anh sẽ quay lại ngay.”

20. Chương 20

Vũ Thiếu Kiệt mang khẩu trang, đội chiếc mũ lưỡi trai, khoác một chiếc áo khoác dày ra khỏi khách sạn, đi đến nhà thuốc mở cửa 24h cách đó không xa mua thuốc cho cô. Khi về còn hỏi xin nhân viên khách sạn một bình nước nóng, vài cái khăn rồi mang về phòng.

Anh nhúng khăn vào nước ấm rồi lau người cho cô, lại dán lên trán cô một miếng dán hạ sốt. Sau đó anh giúp cô thay quần áo khác để thoải mái hơn. Mà cô thì suốt cả quá trình đều ngủ li bì, không biết mình đã bị ai kia nhìn thấy hết.

“Tiểu Lam, dậy uống thuốc nào...Tiểu Lam”

“Um...Um...Um.” Đỗ Nhược Lam vẫn còn mê mang, tay bám chặt chăn kéo lên để tìm kiếm ấm áp, đôi môi anh đào chu lên trông rất đáng yêu, mày thì nhíu lại, hoàn toàn không nghe thấy gì.

Vũ Thiếu Kiệt cười khê, anh bỏ một viên thuốc vào miệng, rồi cúi người hôn lên môi cô.

“Ừm...” Nhân lúc cô hé miệng thì đẩy viên thuốc sang rồi ép cô nuốt xuống, lại bón cho cô một ngụm nước, cứ thế tiếp tục đến hết thuốc. Nhưng anh lại không nhịn được mà cúi người hôn sâu cô, miệng cô còn ít vị đắng của thuốc, lại rất nóng, hơi nóng cứ thế mà truyền sang miệng anh.

Khi người trong lòng dường như không thể thở nổi nữa anh mới luyến tiếc buông ra, xoay người dọn dẹp chậu nước, tắt đèn, rồi trèo lên giường, ôm cô gái nhỏ vào lòng. Dường như cảm nhận được sự ấm áp và hơi thở quen thuộc, Đỗ Nhược Lam nhích lại gần, đầu nhỏ dụi dụi vào lồng ngực vững chắc của anh vài cái rồi ôm anh ngủ thiếp đi. Một đêm này Vũ Thiếu Kiệt không thể ngủ ngon, thỉnh thoảng lại thức dậy kiểm tra xem cô đã đỡ sốt chưa, lại còn bị cô cọ tới cọ lui. Anh cảm thấy phục bản thân mình khi đã nhìn được lâu như vậy.

Sáng sớm, sau khi xác định cô đã hết sốt, anh quay về phòng của mình vệ sinh cá nhân, thu xếp đồ đạc chuẩn bị trở về. Sau đó kéo hết hành lý để phòng cô, giúp cô dọn dẹp tất cả mới đánh thức cô dậy: “Tiểu Lam, Tiểu Lam, dậy đi nào, chúng ta phải về rồi”

“Ừm, anh Thiếu Kiệt”

“Anh đây, dậy đi nào em yêu, chúng ta phải ra sân bay trở về rồi.”

“A, vậy sao”. Đỗ Nhược Lam từ trên giường bật dậy, chạy vào nhà vệ sinh, nhưng vì bệnh vẫn còn nên thấy choáng váng, suýt nữa ngã xuống sàn, mai nhờ Vũ Thiếu Kiệt nhanh tay đỡ lấy. “Cẩn thận,”

“A, cảm ơn anh!”

Sau khi rửa mặt xong, cô thấy thoải mái hơn hẳn, định ra ngoài sửa soạn hành lý thì thấy nó đã nằm gọn gàng ở một góc.

“Xong rồi sao, chúng ta mau đi thôi, tranh thủ thời gian ăn sáng, em còn phải uống thuốc nữa.”

“À, được.” Vì còn bệnh nhẹ nên đầu óc cô vẫn còn mơ hồ, chưa phát hiện ra một số việc bất hợp lý.

Sau khi hai người đến Thành phố S, vừa xuống sân bay, Đỗ Nhược Lam mới nhớ đến chiếc điện thoại của mình, cô vội mở ra xem thì thấy có rất nhiều cuộc gọi nhỡ của Trưởng phòng Ngô.

“A, không biết có chuyện gì mà Trưởng phòng Ngô gọi em nhiều như vậy!”

Nghe cô hỏi vậy, Vũ Thiếu Kiệt đỡ trán, hôm qua vì lo cho cô nên anh đã quên mất sự việc đang xôn xao trên mạng.

“Em đi theo anh”. Vũ Thiếu Kiệt nói rồi dắt tay cô đến một quán cafe trong sân bay, mua thức uống rồi chọn một bàn ở góc khuất ngồi xuống. Anh kể lại mọi chuyện hôm qua, sau khi nghe xong, cô lại lo lắng.

“Vậy...vậy bây giờ mình phải làm sao đây?”

“Không sao đâu, em đừng lo lắng, bây giờ anh chỉ muốn hỏi ý kiến của em, thật ra, anh lại muốn công khai chuyện này.”

“Không được, như vậy không tốt lắm đâu. Sự nghiệp của anh đang tiến triển rất tốt, nếu như vì chuyện này mà anh...mà anh... Thì chẳng phải tất cả đều là tội lỗi của em sao.”

“Tiểu Lam à, tình cảm là chuyện riêng của hai chúng ta. Chỉ cần chúng ta hạnh phúc là được, anh không quan tâm người khác nghĩ gì, huống chi họ chỉ là người dưng. Anh có được như ngày hôm nay, cũng là do chính anh nỗ lực đạt được. Nếu họ thật sự quý mến anh thì họ cũng sẽ chấp nhận chuyện này, chẳng phải họ cũng rất thích em sao, anh tin là họ sẽ ủng hộ chúng ta thôi. Tiểu Lam, anh cũng chỉ là một người bình thường, anh cũng cần tìm hạnh phúc cho riêng mình, không thể vì họ phản đối mà từ bỏ hạnh phúc này.”

“Nhưng mà...nhưng mà còn phía công ty phải giải thích như thế nào đây?”

“Em yên tâm, anh có một át chủ bài đấy!” Vũ Thiếu Kiệt nháy mắt: “Giờ chúng ta về công ty thôi, anh nghĩ là Trưởng phòng Ngô đã lo lắng đến bạc thêm vài sợi tóc rồi đấy.”

“Được, chúng ta đi thôi.”

Hiện tại, khi nghe những lời anh nói, cô đã hiểu ra tình yêu của anh dành cho cô. Từ trước đến giờ, cô luôn lo sợ, chỉ biết tránh né. Nên lần này, cô còn không nắm bắt hạnh phúc của chính mình thì có lẽ cô là đứa ngốc nhất trên đời này rồi. Anh nói đúng, chuyện tình cảm là chuyện riêng của hai người họ, không cần quan tâm người khác nghĩ gì, chỉ cần trong tim, trong mắt họ có nhau là đủ.

21. Chương 21

Yêu anh một cách bình yên, vì tình cảm dành cho anh mà hạnh phúc.

Đúng lúc này, điện thoại cô lại vang lên, là của anh Minh Hạo - anh trai cô.

“Em nghe đây anh!”

“Lam Lam à, xảy ra chuyện lớn như vậy mà em còn không tính nói cho cả nhà biết hả?”

“Chuyện gì?”

“Thì là chuyện em và cậu Vũ đang hẹn hò đấy. Sao em lại giấu gia đình chứ hả? Nếu không phải Hy Hy nói với anh thì anh cũng không biết chuyện lớn như vậy.”

Hôm qua, hần đưa Triệu Gia Hy - vợ sắp cưới về nhà ăn cơm, sau khi ăn xong, trong lúc mọi người đang xem TV và tán gẫu thì điện thoại cô ấy run liên hồi. Mở ra xem thì thấy trên weibo có rất nhiều tin tức của em gái hần và cậu Vũ kia. Cả nhà sau khi xem tin thì ngỡ ngàng, không ngờ có một ngày con gái họ lại lên đầu trang vì chuyện hẹn hò, còn là với cậu ca sĩ nổi tiếng. Định gọi điện hỏi cô thì là không liên lạc được.

“Anh, hiện tại em vừa trở về từ Thành phố F, em phải đến công ty giải quyết trước, rồi về em sẽ giải thích sau với cả nhà.”

“Được rồi, em phải nhanh đấy, ba mẹ đang rất lo lắng. Mà em đã hết sốt chưa?”

“Cũng đã đỡ hơn nhiều rồi. Anh yên tâm.”

“Uhm, nhớ giữ gìn sức khỏe đấy. Thôi anh đi làm việc đây.”

“Tạm biệt anh!”

Hai người về đến công ty, Vũ Thiếu Kiệt vẫn nắm chặt tay cô, vào thang máy đi thẳng lên tầng cao nhất. Khi đi ngang qua nhân viên của công ty cũng gặp nhiều ánh mắt khác nhau, ghen tị có, ngưỡng mộ có, tò mò cũng có.

Khi đứng trước một căn phòng, ngược lên nhìn bảng treo bên ngoài “Phòng Tổng giám đốc” thì Đỗ Nhược Lam sợ ngây người, quay sang nhìn Vũ Thiếu Kiệt bằng ánh mắt kinh ngạc, tò mò và chút lo sợ, tay cô không tự giác được mà run lên. Vũ Thiếu Kiệt như cảm nhận được, nhìn cô bằng ánh mắt dịu dàng, cũng vỗ nhẹ bàn tay cô như trấn an, lại giờ tay gõ cửa

“Cốc, cốc, cốc”

“Mời vào”

“Chào Tổng giám đốc”, “Chào Tổng giám đốc”

Hai người cùng cất tiếng chào, nhưng nghe giọng điệu lại khác nhau, Vũ Thiếu Kiệt thì có phần nhẹ nhàng, vui vẻ, còn Đỗ Nhược Lam thì có phần kính nể và lo sợ.

“À, hai người tới rồi à, ngồi đi.” Người đàn ông phía sau bàn làm việc đứng dậy, bỏ mắt kính xuống, để lộ gương mặt soái ca và dáng người chuẩn người mẫu.

Sau khi yên vị, Đỗ Nhược Lam vì lo sợ mà lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi, mắt thì nhìn chăm chăm xuống sàn nhà, không dám ngước lên.

“Thiếu Kiệt à, hôm nay cậu tới là vì chuyện của cậu và cô Đỗ đấy sao?”

“Đúng vậy.” Vũ Thiếu Kiệt bình tĩnh trả lời

“Ha, anh thật không ngờ một người giữ thân như ngọc như cậu đây cũng có ngày vướng vào scandal tình cảm đấy, cậu có biết mấy ngày nay tin tức này luôn đứng trang đầu không, fan của cậu cũng âm ỉ lên, muốn biết rõ sự thật. Bây giờ cậu định thế nào đây.”

Vũ Thiếu Kiệt nắm lấy Đỗ Nhược Lam: “Chuyện của em và Tiểu Lam là thật, tụi em đã ở bên nhau được một thời gian rồi. Chỉ bằng nhân dịp này công khai luôn đi, khỏi mắc công sau này lại thêm phiền toái. Hơn nữa em cũng không muốn những lúc muốn nắm tay cô ấy, ôm cô ấy đều phải dè chừng, lén lút như là làm chuyện phạm pháp gì.”

“Haha, anh còn không biết người như cậu cũng biết nói những lời này đấy. Nhưng mà... còn cô Đỗ đây thì sao? Cô không sợ fan của Thiếu Kiệt sẽ xé xác cô ra sao?”

Đột nhiên bị hỏi tới, Đỗ Nhược Lam giật mình, cả người căng thẳng. Cố gắng điều chỉnh lại tâm lý, cô mới trả lời: “Xin lỗi Tổng giám đốc, tôi biết chuyện này sẽ có ảnh hưởng lớn đến anh Thiếu Kiệt và công ty, nhưng mà chuyện tình cảm thì làm sao được chứ, giấy không thể gói được lửa, nếu mọi người đã biết thì cứ thẳng thắn thừa nhận thôi. Nếu cứ tiếp tục giấu giếm thì sau này lại càng không hay.”

“Được rồi, anh đừng hù dọa cô ấy nữa, khó khăn lắm cô ấy mới nhận lời em. Nếu anh để người chạy mất thì cho dù lấy cả công ty này cũng không đền được cho em đâu.”

“Haha. Được rồi, được rồi, không đùa nữa, Tiểu Lam à, em đừng căng thẳng như thế, anh cũng không đáng sợ như thế đâu. Bây giờ chúng ta đều là người một nhà, anh sẽ không làm khó em đâu.”

“Dạ??? Người một nhà sao???” Đỗ Nhược Lam ngạc nhiên nhìn người đang cười ngồi đối diện, rồi lại nhìn qua Vũ Thiếu Kiệt ngồi bên cạnh.

“Sao vậy, trước khi đến đây, Thiếu Kiệt cũng không nói với em chuyện Tổng giám đốc anh là anh họ của nó sao?” Lâm Tiêu thắc mắc xong lại quay qua trách móc Vũ Thiếu Kiệt: “Haizz, Thiếu Kiệt à, cậu cũng quá lắm đấy, đồng ý là cậu không muốn để người khác biết mối quan hệ của chúng ta. Nhưng đây là em dâu đấy, cậu xem này giờ cô ấy nhìn anh như nhìn thấy quái vật vậy, vừa lo sợ vừa căng thẳng. Chắc là ấn tượng ban đầu của cô ấy đối với anh đáng sợ lắm đấy.”

“Không phải, Tổng giám đốc đừng hiểu lầm, tôi không...”

“Cũng tại anh thích tỏ ra mình ngẫu nhiên thôi, không liên quan đến em. Còn chuyện em không nói cho cô ấy biết là vì chẳng phải bây giờ anh thừa nhận rồi sao. Được rồi, bây giờ vào việc chính đi thôi, quyết định của em, anh thấy sao?”

22. Chương 22

“Cậu đã quyết định rồi thì hỏi anh làm gì nữa hả? Nếu anh không đồng ý thì cậu sẽ chịu chắc.”

“Đúng vậy, anh nói rất đúng, mục đích của em đến đây là để thông báo với anh cách giải quyết thôi, chứ cũng không phải là hỏi ý kiến của anh.”

“Cậu... Này Tiểu Lam à, anh nói cho em biết, em đừng bị tính cách mà nó thể hiện trước giờ trước mặt mọi người mà bị lừa đấy. Nó không hòa nhã như mọi người thấy đâu, đều là giả tạo cả đấy.”

“Vậy... vậy sao?” Đỗ Nhược Lam cười ngượng ngùng lên tiếng, thật ra cô cũng đã biết rồi

“Đúng vậy. Thiếu Kiệt chính là...”

“Anh à, nếu không còn chuyện gì thì em đi trước đây, Tiểu Lam còn bệnh nên cần phải nghỉ ngơi. Phiên anh truyền tin tức xuống dùm em. À mà hình như tuần sau chị dâu sẽ về nhỉ?”

“Đi đi, đi đi.” Nghe nhắc đến bà xã nhà mình, Lâm Tiêu lập tức xua tay đuổi họ đi như đuổi tà.

“Em còn không biết anh và Tổng giám đốc là người nhà đấy!”

“Anh thấy chuyện này cũng không có ảnh hưởng gì đến tình cảm của chúng ta nên không nói với em. Anh ấy là con trai của dì anh.”

“À, vậy anh đừng nói cả công ty này là...”

“Đúng vậy, công ty này là của gia đình anh ấy, nghe nói lúc trước dương anh rất thích làm nghệ sĩ, nhưng vì không có năng khiếu nên đã thành lập một công ty giải trí, nói là muốn tạo điều kiện cho những người có tài năng thực hiện đam mê của họ, có thể nhìn thấy họ thành công dương ấy cũng thỏa mãn. Đến 3 năm trước, anh họ mới từ từ tiếp quản công ty.”

Hóa ra là vậy, Đỗ Nhược Lam đi từ bất ngờ này sang bất ngờ khác. Cô không ngờ Vũ Thiếu Kiệt lại có một cái đầu to như vậy để ôm, lại càng không ngờ là nguyên nhân hình thành công ty lại thú vị như vậy.

“Được rồi, bây giờ chúng ta về thôi.”

Đúng lúc họ đi đến cửa công ty thì gặp Trưởng phòng Ngô, nhìn ông lúc này đã thoải mái hơn nhiều, không còn căng thẳng như lúc nói chuyện điện thoại với Vũ Thiếu Kiệt nữa.

“Trưởng phòng Ngô, xin chào!”

“À, là hai đứa đây à. Hiện giờ tình hình ổn rồi, hơn nữa có lẽ đang theo chiều hướng tốt đấy. Lúc đầu mọi người tò mò và bức xúc, không chấp nhận chuyện này. Nhưng một fan nào đó có lẽ là fan của hai đứa đấy, đăng lên hàng loạt ảnh chụp, từ lúc Tiểu Lam mới nhận công việc quản lý của cháu đến giờ, toàn là ảnh chụp con bé quan tâm, chăm sóc cho cháu, rồi không biết ai lại có đoạn clip lúc cháu bị thương, Tiểu Lam lại lao đến lo lắng đến nỗi khóc đỏ cả mắt, haha. Giờ thì mọi người lại quay qua ủng hộ hai đứa bên nhau. Haizz, ta nói giới trẻ bây giờ gió chiều nào theo chiều ấy, thật không có chính kiến gì cả.” Trưởng phòng Ngô vừa gặp đã nói sơ lược tình hình hiện tại cho hai người nghe, lại không quên cảm thán một câu.

“Vậy sao, vậy thì phải nhờ Trưởng phòng Ngô giúp tụi cháu phát tinh tức ra khẳng định chuyện này ạ.” Vũ Thiếu Kiệt cười thỏa mãn lên tiếng

“Vậy là hai đứa...hai đứa...thật sao?”

“Chú Ngô, đúng vậy ạ, cháu và anh Thiếu Kiệt đã hẹn hò được một thời gian rồi ạ.” Đỗ Nhược Lam đỏ mặt thừa nhận

“Haha, hai đứa cũng giấu kỹ quá đấy. Được rồi, nếu đã vậy thì chú đi sắp xếp ngay đây.”

“Tạm biệt chú Ngô”

Trưởng phòng Ngô vừa trở lại văn phòng thì nhận được điện thoại của thư ký Tổng giám đốc, cũng nói là công khai tin tức hẹn hò của Vũ Thiếu Kiệt. Trưởng phòng Ngô cũng không chậm trễ, gọi người viết ngay một bài đăng lên trang web của công ty.

“Nam thần Vũ Thiếu Kiệt và quản lý Đỗ Nhược Lam thật sự đang hẹn hò.” Ngắn gọn, súc tích nhưng đủ để giải đáp mọi thắc mắc. Tin tức vừa phát ra đã thu hút không ít sự chú ý, đặc biệt là người hâm mộ.

“Thấy chưa... tôi đã nói rồi mà”

“Chuyện này là thật sao... ô mai chuối”

“Trông họ đẹp đôi thật mà”

“Blah...blah...”

Cùng lúc đó, Vũ Thiếu Kiệt lại phát một tin tức trên weibo “HẠNH PHÚC KHÓ LẮM MỚI TÌM ĐƯỢC, PHẢI BIẾT NẮM BẮT VÀ GÌN GIỮ.” Kèm theo đó là hình ảnh 10 ngón tay đan vào nhau.

“Trời ơi, gato quá”

“Cái quái gì vậy, họ ở bên nhau sao, làm sao họ Đỗ kia xứng với nam thần được, tránh xa nam thần của tôi ra đi”

“Tôi không thích cầu lương, a a a”

“Hai người tình củm quá”

“Chúc mừng, chúc mừng”

“Mọi người chuẩn bị rủ đưng cầu lương nhé”, “....”

Tối hôm đó, Đỗ Nhược Lam về nhà cùng Vũ Thiếu Kiệt. Đây là lần đầu tiên anh đến gặp gia đình của cô. Cô rất căng thẳng, lại sợ ba và anh trai làm khó anh.

Hôm nay, anh mặc chiếc áo sơ mi trắng cùng quần tây đen, tuy đơn giản nhưng cũng không kém phần lịch sự, trang nhã. Trên đường đi, hai người ghé qua siêu thị để mua ít quà. Cô đã bảo không cần, nhưng anh

cứ nhất mực muốn mua, nói là để lấy lòng mọi người, còn hỏi cô sở thích của từng người trong gia đình để chọn quà cho phù hợp.

Vì nghe tin em chồng tương lai dắt bạn trai về, hơn nữa lại còn là thần tượng của mình nên Triệu Gia Hy đã đến từ sớm, giúp mẹ Đỗ chuẩn bị bữa tối.

23. Chương 23

Đúng 7 giờ tối, hai người đã đứng trước cổng nhà, người ra mở cửa là chị dâu tương lai của cô. Triệu Gia Hy mở cửa với khuôn mặt tươi rói, cuối cùng cô cũng được nhìn thấy thần tượng bằng da bằng thịt, không chừng không bao lâu nữa sẽ trở thành người một nhà với mình, điều đó càng làm cho cô cao hứng.

“Lam Lam về tới rồi à, nào, mau vào đi a.”

“Chị dâu, đây là Vũ Thiếu Kiệt, bạn trai của em, còn đây là chị dâu của em, Triệu Gia Hy.” Đỗ Nhược Lam giới thiệu hai người với nhau

“Chào chị dâu!”

“Ui chao, chị biết mà, em biết không, chị cũng là một fan của cậu ấy đấy.” Triệu Gia Hy nháy mắt với Đỗ Nhược Lam: “Nào nào, mau vào đi, mọi người đang đợi đấy.”

Hai người vào đến phòng khách thì thấy ba Đỗ và anh trai Minh Hạo đang ngồi trên sofa bày ra vẻ mặt nghiêm túc, còn mẹ Đỗ thì vẫn khuôn mặt dịu dàng với ý cười trên mặt. Triệu Gia Hy vào đến cũng ngồi xuống bên cạnh ông xã tương lai của mình.

“Ba, mẹ, anh hai, con mới về. Đây là bạn trai của con, Vũ Thiếu Kiệt.”

“Cháu chào hai bác, chào anh!”

“Hai đứa ngồi xuống đi.” Mẹ Đỗ mỉm cười khi thấy chồng và con trai đang diễn cảnh ba vợ và anh vợ nghiêm khắc, nói với hai người còn đang đứng.

“Dạ, cảm ơn bác gái.” Hai người ngồi xuống đối diện với Đỗ Minh Hạo.

“Mời cậu Vũ uống trà.” Lúc này, Đỗ Minh Hạo mới rót ly trà đẩy đến trước mặt hai người. Lại dùng ánh mắt như tia X quang quét Vũ Thiếu Kiệt từ trên xuống dưới, từ trái qua phải.

“Cảm ơn anh. Mọi người cứ gọi em là Thiếu Kiệt được rồi.”

“Phải đó Hạo, nói không chừng sau này chúng ta là người một nhà rồi, anh đừng có bày ra vẻ mặt nghiêm túc đó có được không. Phải không, Lam Lam nhỉ?”

Nghe Triệu Gia Hy nói vậy, Đỗ Minh Hạo ho khan hai tiếng, lại vươn tay ra sau siết chặt eo cô. Hắn lại còn không biết bà xã của mình sao, cũng là một fan chân chính của Vũ Thiếu Kiệt mà. Nên giờ chắc đang cao hứng lắm đây, lại còn nói giúp người ta nữa.

Còn Đỗ Nhược Lam bị hỏi đến cũng chỉ ngượng ngùng cúi đầu. Thấy ba Đỗ này giờ không nói câu nào, Đỗ Nhược Lam hơi lo lắng.

Mẹ Đỗ cũng nhận ra tâm trạng của con gái nên lên tiếng giải vây: “Được rồi, cơm tối cũng đã chuẩn bị xong, chúng ta mau đi ăn thôi, kéo nguội mất.” Thật ra, đối với việc chọn con rể, bà cũng không có yêu cầu gì cao, chỉ cần con gái mình được hạnh phúc, vui vẻ là được.

Khi nhìn thấy tin tức, bà cũng rất bất ngờ, sau đó lại vui vẻ, bởi đây không phải là người mà con gái mình ngưỡng mộ từ khi còn là một thiếu nữ đó sao. Trong suốt bữa cơm, ba Đỗ vẫn duy trì trạng thái im lặng, chỉ khi nào mẹ Đỗ hỏi tới mới miễn cưỡng trả lời vài câu. Chủ yếu là mẹ Đỗ trò chuyện, hỏi han Vũ Thiếu Kiệt về gia đình, công việc, và dự định tương lai, thỉnh thoảng Đỗ Minh Hạo cũng nói vài câu. Còn Triệu Gia Hy cũng hưng phấn tham gia trò chuyện. Đỗ Nhược Lam và Vũ Thiếu Kiệt thì thay nhau trả lời, anh

có vẻ rất biết cách nói chuyện, trả lời luôn ngắn gọn, đúng trọng tâm, giọng điệu cũng vui vẻ, lễ phép, thỉnh thoảng còn khen vài câu làm mẹ Đỗ cười tít cả mắt.

Sau khi ăn cơm xong, cả nhà lại ra phòng khách ăn trái cây, lúc này ba Đỗ mới lên tiếng gọi Vũ Thiếu Kiệt vào phòng sách nói chuyện riêng. Đỗ Nhược Lam lo lắng nắm tay anh, đứng lên ý muốn đi theo thì bị Vũ Thiếu Kiệt ngăn lại, mỉm cười lắc đầu tỏ ý mình không sao.

Ba Đỗ cũng nhìn thấy hành động đó nên lên tiếng: “Con thật là, ba cũng chỉ là muốn nói chuyện riêng với cậu ta một chút thôi chứ có ăn thịt ăn cá gì đâu, làm gì mà con lo quá vậy.”

“Ba...”

“Thôi, chuyện đàn ông với nhau, con không cần bận tâm đâu, cậu Vũ, mời”

“Dạ”. Vũ Thiếu Kiệt trả lời ba Đỗ rồi quay qua Đỗ Nhược Lam, vỗ nhẹ tay cô: “Không sao, để anh đi nói chuyện với bác trai.”

Vào đến phòng sách,

“Mời cậu ngồi,”

“Dạ, cảm ơn bác trai, ”

“Cậu Vũ hiện tại là người rất nổi tiếng nhỉ? Cả con gái và con dâu tôi đều thích cậu như vậy.”

“Dạ, cảm ơn bác trai, cháu sẽ xem như đây là một lời khen, những nỗ lực của cháu được mọi người nhìn nhận và yêu mến, cháu cảm thấy rất vui, và hạnh phúc, cháu sẽ cố gắng hơn nữa để không phụ lòng của mọi người.”

“Ha, cậu cũng biết cách nói chuyện đấy! Nhưng mà bởi vì sự nổi tiếng của cậu, tôi lại thấy lo cho con gái tôi. Showbiz là một nơi rất phức tạp, vốn không phù hợp để Lam Lam bước vào dù với vai trò là một người quản lý. Sau sự việc vừa xảy ra, tôi lại thấy hối hận vì đã để cho con bé đi theo ngành này. Tuy là những năm qua, con bé đã dần thay đổi, trở nên trưởng thành hơn, quyết đoán hơn, nhưng trong mắt gia đình nó vẫn chỉ là một cô gái đơn thuần.

Chúng tôi chỉ muốn con bé tìm một người có công việc bình thường, kết hôn, sinh con, an an ổn ổn mà sống. Dù con bé không nói ra, nhưng tôi biết là nó đã rất áp lực đối với chuyện vừa xảy ra, mặc dù dư luận phát triển theo chiều hướng tốt, nhưng sau này, mọi hoạt động của con bé sẽ bị người ta để ý, soi mói. Tôi chỉ mong con bé được sống tự do tự tại, không cần phải lo đến việc người khác đánh giá mình như thế nào. Chắc cậu Vũ cũng hiểu ý tôi chứ?”

24. Chương 24

“Thưa bác trai, cháu hiểu ý của bác, cháu cũng biết tâm tư của Tiểu Lam đơn giản, thật thà, không thích hợp với thế giới giải trí xô bồ, phức tạp. Cháu cũng giống như bác, hy vọng Tiểu Lam được sống một cuộc sống tự do, vui vẻ, chứ không phải ngày ngày phải dè chừng, để ý đến dư luận.

Thật ra, sau khi ở bên nhau, cháu đã suy nghĩ rất nhiều về tương lai. Trở thành một ca sĩ nổi tiếng là ước mơ và đam mê của cháu, nhưng cháu cũng biết hiện tại được nổi tiếng, nhưng còn 10 năm 20 năm nữa mình có còn được nhiều người yêu mến hay không thì không có gì để khẳng định.

Cháu thật sự yêu Tiểu Lam, và hiện tại, kế hoạch tương lai của cháu đã có thêm cô ấy nên cháu cũng không nghĩ là mình sẽ tiếp tục con đường nghệ thuật này lâu dài. Đam mê của cháu đã dùng tuổi trẻ để trải qua và hưởng thụ. Và vì để có một gia đình hạnh phúc, vui vẻ, cháu sẵn sàng gạt bỏ đam mê sang một bên để xây dựng một tương lai mới cùng với gia đình. Cháu hy vọng bác có thể chấp nhận việc cháu cùng Tiểu Lam ở bên nhau.”

“Cậu thật sự có thể vì một người con gái mà từ bỏ đam mê của mình sao?” Ba Đỗ nghe Vũ Thiếu Kiệt nói thì cũng ngạc nhiên. Lúc này ông lại phải nhìn anh bằng con mắt khác.

“Vâng, thật ra thì hiện tại, mẹ cháu cũng đã lớn tuổi, lại sống một mình, cháu cũng muốn dành nhiều thời gian để chăm sóc cho bà ấy. Huống chi người ta nói: “Đồng vợ đồng chồng, tát biển Đông cũng cạn”, cháu tin chỉ cần có Tiểu Lam bên cạnh ủng hộ cháu, giúp đỡ cháu thì việc xây dựng một tương lai mới cũng không có gì khó khăn. Cháu hứa là sẽ cho Tiểu Lam một cuộc sống, một gia đình hạnh phúc, xin bác cứ yên tâm.”

“Tôi không tin vào lời hứa suông đâu. Nhưng vì là con gái tôi thích, nên tôi sẽ cho cậu một cơ hội. Tôi không biết là cậu yêu con bé bao nhiêu, nhưng tôi có thể chắc chắn một điều là tình yêu con bé dành cho cậu lớn hơn rất nhiều, ban đầu là xuất phát từ sự hâm mộ của một thiếu nữ, cũng vì cậu mà lựa chọn công việc vất vả này, bây giờ lại thật sự được hẹn hò với cậu. Tôi thấy biểu hiện của con bé rất hạnh phúc. Tôi hy vọng cậu có thể chăm sóc con bé cho tốt, nó là bảo bối của chúng tôi, nếu cậu thật sự làm tổn thương nó, tôi sẽ không để yên cho cậu đâu.”

“Vâng, cảm ơn bác, cháu nhất định sẽ chăm sóc Tiểu Lam, nhất định sẽ làm cho cô ấy hạnh phúc và vui vẻ.”

“Haizzz, không biết Lam Lam đã nói với cậu chưa, thật ra con bé...”. Ba Đỗ sau khi đã mở lòng liền nói nhiều hơn một chút.

...

Hai người rời khỏi nhà họ Đỗ cũng đã 9h tối, đột nhiên Vũ Thiếu Kiệt nói muốn đi dạo nên khi về đến chung cư, hai người đỗ xe vào bãi đỗ xong thì không lên nhà ngay mà đi ra công viên kế bên đi dạo. Suốt cả quá trình, Vũ Thiếu Kiệt không nói lời nào, chỉ nắm tay cô bước đi chậm rãi. Anh đang suy nghĩ về những lời ba Đỗ đã nói. Cuối cùng, hai người dừng lại bên một bờ hồ, vì là ban đêm nên rất ít người qua lại.

Lúc này, Vũ Thiếu Kiệt mới tháo mũ và khẩu trang ra, để xuống chiếc ghế bên cạnh. Anh kéo cô lại gần, ôm cô từ phía sau, cầm đặt lên vai cô, tầm mắt của hai người cùng hướng về phía trước. Dưới ánh đèn đường, mặt nước hồ trở nên lung linh, huyền ảo, cộng thêm làn gió nhẹ thổi qua làm cho tâm hồn người ta cảm thấy thoải mái.

Đỗ Nhược Lam thì lại thấy thấp thỏm vì sự im lặng của anh: “Anh Thiếu Kiệt,...”

“Tiểu Lam, cảm ơn em”

“Về chuyện gì?”, cô khó hiểu hỏi lại

“Cảm ơn em đã sớm chú ý đến anh, yêu mến anh, cảm ơn em đã chủ động đến gần anh, cảm ơn em đã vì anh mà lựa chọn công việc này, và cảm ơn em vì đã yêu anh.”. Anh vừa nói vừa siết chặt vòng tay, lại cúi xuống hôn lên má cô.

“Anh...” Lại càng khó hiểu

“Lúc này, bác trai có nói với anh về chuyện em từng là một fangirl của anh, em đã dõi theo và ủng hộ anh từ những ngày đầu anh bước chân vào giới giải trí, về chuyện em vì anh mà lựa chọn đi theo con đường làm một người quản lý nghệ sĩ rất vất vả.”

Bác ấy nói lúc trước em là một cô gái nhút nhát, chỉ biết dõi theo anh từ xa, lại không biết vì lý do gì mà đột nhiên em lại thi vào ngành truyền thông, chấp nhận thay đổi con người của mình để được gần anh hơn. Anh xin lỗi vì sự vô tâm của mình, đáng lẽ anh nên nhận ra sớm hơn, anh thật sự không biết những năm qua, em đã phải cố gắng bao nhiêu, vất vả bao nhiêu khi ở bên anh. Nhưng Tiểu Lam à, từ hôm nay trở đi, anh sẽ bù đắp cho em nhiều hơn, sẽ khiến cho em cảm thấy hạnh phúc và không hối hận vì quyết định của mình.

Tiểu Lam, anh yêu em!”

“Anh yêu em”, đây là lần đầu tiên cô nghe anh nói câu này. Nghe anh bày tỏ như vậy, cô rất vui và hạnh phúc, nhưng lại thấy xấu hổ khi anh biết được chuyện mình cũng là một fan cuồng anh từ khi còn đi học.

25. Chương 25

“Thiếu Kiệt, anh biết không, thật ra đến khi đăng ký thi Đại học, em vẫn không biết phải chọn ngành gì. Khi ấy, Tiểu Tuyết lại chọc em là nếu em hâm mộ anh như vậy, chỉ bằng thi vào ngành truyền thông, nói không chừng sau này lại có cơ hội được làm việc chung với anh. Nghe những lời đó, em cũng thấy hợp lý nên đã quyết định thuyết phục ba mẹ cho em theo ngành này. Có được như ngày hôm nay, em thật sự rất biết ơn lời nói đùa đó của Tiểu Tuyết.”

“Vậy sao. Vậy thì thật sự cần phải cảm ơn cô bạn thân của em rồi. Khi nào có dịp, anh nhất định sẽ đích thân cảm tạ cô ấy.” Vũ Thiếu Kiệt suy nghĩ một hồi, anh lại hỏi: “Nhưng mà Tiểu Lam à, em có thấy mệt mỗi khi ở bên cạnh anh không?”

“Em không. Sao anh lại hỏi như vậy?”

“Bởi vì anh là người của công chúng, đi tới đâu cũng đều bị người ta dòm ngó, soi mói, mà em đi bên cạnh anh cũng sẽ bị như vậy. Anh cũng không thể cho em những buổi hẹn hò như bao người khác.”

“Em lại không suy nghĩ nhiều như vậy. Từ khi trở thành quản lý của anh, em cũng đã sớm bị người chú ý rồi, bây giờ dù có nhiều hơn nữa cũng chẳng sao. Được ở bên cạnh anh, cũng xem như là thành công lớn nhất của em, không phí những năm qua em đã cố gắng. Chẳng phải anh đã nói, chuyện tình cảm là chuyện riêng của hai chúng ta, chỉ cần chúng ta vui vẻ là được, không cần bận tâm người khác nghĩ gì sao. ”

“Uhm, đúng vậy.” Lúc này, Vũ Thiếu Kiệt mới xoay người cô lại, để cô đối diện với mình, nhìn thẳng vào mắt cô: “Tiểu Lam, không biết khi này em đã nghe chưa nhỉ? Nhưng để chắc chắn, anh sẽ nói lại một lần nữa, và từ hôm nay, ngày nào anh cũng sẽ nói với em, Tiểu Lam, anh yêu em!”

Đỗ Nhược Lam lúc này cũng nhìn vào mắt anh mỉm cười, đôi mắt cô hiện tại đang ngập tràn hạnh phúc: “Em cũng vậy, Thiếu Kiệt, em yêu anh, rất rất yêu anh.” Nói rồi, cô lại chủ động quàng tay lên cổ anh, nhón chân, hôn lên môi anh, học anh những lần trước, dùng đầu lưỡi phác họa bờ môi mỏng của anh, mát nhẹ, rồi lại vươn lưỡi vào trong tìm kiếm.

Vũ Thiếu Kiệt bị sự chủ động của cô làm cho bất ngờ, nhưng cũng không lâu, chỉ 5 giây sau, anh vui vẻ cúi xuống ôm chặt lấy cô, từ bị động chuyển sang chủ động, mút lấy ngọt ngào của cô, đến khi cô gái trong ngực hô hấp khó khăn anh mới buông tha.

“Anh rất vui vì sự chủ động của em đấy, tuy không được thuần thực, nhưng nhiều lần sẽ quen thôi.” Anh trêu chọc cô

“Anh...đáng ghét”. Đỗ Nhược Lam lúc này xấu hổ, chôn đầu vào lồng ngực ấm áp của anh, dùng tay đánh yêu lên cánh tay anh.

“Haha...”. Vũ Thiếu Kiệt bật cười: “Được rồi, giờ chúng ta về thôi, em vừa khỏe lại, ở bên ngoài lâu lại bị nhiễm lạnh nữa thì không tốt đâu.”

“Được”. Hay người tay trong tay quay về chung cư.

Ở một bụi cây cách đó không xa lúc này có hai bóng người vội vã nhảy ra

“Ui da, sao ở đây nhiều muỗi quá vậy?”

“Ngứa quá đi”

“Này, lúc này cậu có nhìn rõ không?”

“Rõ chứ, đó chẳng phải là nam thần của chúng ta và chị Lam sao?” – Fan Ất nói

“Đúng vậy, chúng ta thật là may mắn, chỉ là đi ra ngoài hóng gió thôi mà cũng thấy được một cảnh tượng ngọt ngào như vậy.” – Fan Giáp cũng tiếp lời

“Phải đó, nhưng tiếc là lúc này không có mang điện thoại theo, nếu không chúng ta có thể chụp ảnh lại, rồi khoe lên, chắc chắn mọi người sẽ ghen tị với chúng ta lắm.”

“Cậu nói gì vậy chứ, cậu có biết tại sao hai người họ lại hẹn hò ở đây, vào giờ này không, là vì họ không muốn để cho ai biết, họ muốn sự riêng tư mà không bị ai quấy rầy. Nếu chúng ta khoe khoang lên, chẳng phải là họ sẽ không được vui và thoải mái khi hẹn hò nữa sao. Cậu hãy xem như đây là chuyện bí mật, chỉ có hai chúng ta biết. Nói không chừng sau này chúng ta còn được thấy nhiều hơn, nếu mọi người đều biết, họ sẽ bu lại, đến lúc đó cậu có còn được thoải mái xem phim tình cảm thực tế nữa hay không.”

“Ừ ha, cậu nói đúng. Vậy thì đây sẽ là bí mật của hai chúng ta thôi.” Hai người ngoắc tay nhau như một lời hứa, sau đó cũng quay về nhà.

Từ sau khi công khai chuyện hẹn hò, Vũ Thiếu Kiệt lại càng không ngại ngừng gì nữa, liên tục rải cầu lương đều đều. Đi làm thì tay trong tay, nói cười vui vẻ, có khi lại cúi xuống nói nhỏ vào tay Đỗ Nhược Lam gì đó, khiến cô phải đỏ mặt đẩy anh ra. Lúc nghỉ giải lao ở các hoạt động, mọi người lại thấy hai người ngồi cạnh nhau, trò chuyện to nhỏ, thỉnh thoảng còn bắt gặp anh hôn cô, điều này làm cho Đỗ Nhược Lam xấu hổ không thôi.

Fan của anh thì ngày ngày gào thét trên weibo, than là không thích cầu lương, cũng xin hai người đừng có tùy tiện rải nữa. Nhưng họ lại không nhịn được mà ngày nào cũng theo dõi, tìm kiếm những tin tức liên quan đến việc hẹn hò của hai người.

26. Chương 26

Hôm nay là ngày mà anh trai Đỗ Nhược Lam kết hôn, cô đã xin nghỉ một ngày, mà Vũ Thiếu Kiệt cũng vì thế mà xin nghỉ phép, hủy hết tất cả các lịch trình. Cùng cô về nhà phụ gia đình sắp xếp chuyện hôn lễ.

Lễ cưới được tổ chức ngay tại Đỗ Đỗ Gia – một trung tâm hội nghị tiệc cưới, nằm trong chuỗi chi nhánh kinh doanh của gia đình cô.

Lúc này, tại phòng trang điểm của cô dâu...

“Chị dâu, chị thật đẹp!”. Đỗ Nhược Lam nhìn Triệu Gia Hy vừa trang điểm xong, cất lời khen ngợi.

“Phải đó, thật là một mỹ nhân a.” Lâm Thiên Tuyết đứng kế bên cũng bật ngón tay cái.

“Thôi, hai đứa đừng có khen nữa, chị đang hồi hộp chết đây.” Triệu Gia Hy hiện tại không có tâm trạng để nhận lời khen. Chờ lâu như vậy, cuối cùng cô cũng được gả cho người cô yêu, cô thật sự rất hạnh phúc, nhưng cũng không kém phần lo lắng.

“Chị dâu, chúc mừng chị, em chúc chị được hạnh phúc. Sau này nếu anh trai em có bắt nạt chị, chị cứ nói với em, em nhất định sẽ cho anh ấy một bài học.”

“Haha, cảm ơn em, Lam Lam.”

“Lam Lam à, giờ anh Minh Hạo cũng đã kết hôn rồi, khi nào thì tới lượt cậu đây.” Lâm Thiên Tuyết không chịu ngồi yên, lại lên tiếng chọc ghẹo cô bạn thân

“Tiểu Tuyết, cậu đang nói gì vậy?”. Đỗ Nhược Lam bị hỏi đến thì đỏ mặt

“Nói gì a, mình nói cho cậu biết, váy cưới của cậu mình đã chuẩn bị xong rồi, đang chờ đến ngày gả cậu đi đây.”

“Hiện tại mình chỉ mới hẹn hò thôi, còn chưa tiến xa tới như vậy a.”

“Haizz, anh Thiếu Kiệt tốt như vậy, đẹp trai như vậy, lại nổi tiếng như vậy, mình thấy là cậu nên tranh thủ thời gian, rút ngắn giai đoạn đi nha, giờ là thế kỷ 22 rồi, không quan tâm ai bày tỏ trước đâu, cậu cứ mạnh mẽ cầu hôn anh ấy đi.”

“Cậu thật là, nói nhảm gì đó. Sao cậu không lo cho bản thân trước đi, cũng nên tìm bạn trai rồi đấy.”

“Lam Lam nói đúng đấy Tiểu Tuyết, em cũng nên tìm bạn trai cho mình đi, em xem bây giờ Lam Lam cũng đã tìm được rồi, chỉ còn mình em cô đơn thôi đấy.”

“Chị Hy Hy, không phải là em không muốn tìm nha, là vì không có ai phù hợp với tiêu chuẩn của em thôi.”

“Ha, vậy thì cậu phải hạ tiêu chuẩn xuống đi chứ.”

Trong khi ba cô gái vui vẻ trò chuyện thì thời gian cũng trôi qua, đã đến giờ làm lễ. Ba của Triệu Gia Hy vào phòng dắt cô ra. Còn Đỗ Nhược Lam và Lâm Thiên Tuyết cũng ra lễ đường tìm chỗ ngồi.

Vũ Thiếu Kiệt vì là khách quý nên được ngồi hàng đầu tiên, hôm nay anh diện một bộ vest màu đỏ rượu, chân mang giày da, trông rất lịch lãm.

Hôm nay, Đỗ Nhược Lam cũng mặc một chiếc váy dạ hội làm bằng vải voan dài đến gót chân màu hồng, được đính những viên ngọc nhỏ, phần trên ôm sát cơ thể, để lộ ra đường cong hoàn mỹ, làn váy nhẹ nhàng lay động theo từng bước chân của cô. (Thật sự là em không giỏi mấy cái miêu tả chi tiết các bác ạ, nên đối với những loại trang phục em sẽ để ảnh minh họa bên dưới nhé. Các bác thông cảm!)

Từ khi cô bước ra, Vũ Thiếu Kiệt đã dán ánh mắt lên người cô, đợi cô bước đến ngồi bên cạnh anh liền nắm chặt tay, cúi sát vào cô nói nhỏ: “Hôm nay em thật đẹp.” Rồi lại đặt một nụ hôn chuồn chuồn lướt lên má cô.

“Hihi, anh cũng vậy mà.” Đỗ Nhược Lam cũng đỏ mặt khen lại

Trong suốt quá trình diễn ra nghi lễ, đôi mắt Đỗ Nhược Lam khóa chặt vào cô dâu và chú rể, ánh lên sự cảm động và niềm hạnh phúc. Nhiều năm chờ đợi, cuối cùng, anh trai cô cũng đã cưới được cô gái mình yêu.

Cuối cùng cũng đến lúc cô dâu tung hoa cưới, Triệu Gia Hy nhìn về phía cô em chồng cười cười, rồi ném hoa lên. Và như mong đợi, Đỗ Nhược Lam đã bắt được bó hoa.

“Wow, Lam Lam à, tiếp theo là đến cậu nha. Mình rất mong chờ đấy.”

Đỗ Nhược Lam ngượng ngùng: “Cậu nói gì vậy chứ, đây tặng cho cậu này.”

“Ày da, tặng mình thì có ích gì chứ, cũng không phải cậu là người bắt được sao.”

Vũ Thiếu Kiệt đứng một bên, khi nhìn thấy bó hoa rơi vào tay cô thì cũng khẽ mỉm cười, xem ra anh phải nhanh lên mới được. Kết thúc buổi lễ là phần trình diễn của Vũ Thiếu Kiệt, anh đã chuẩn bị một ca khúc để tặng cho vợ chồng anh vợ tương lai. Đó là một ca khúc nhẹ nhàng, ngọt ngào, cộng thêm giọng hát trầm ấm của anh, khiến người nghe như bị cuốn vào ca khúc. Cả hội trường yên lặng, chỉ có giọng hát của anh cất lên theo tiếng đàn piano.

“Chúc hai anh chị trăm năm hạnh phúc”. Kết thúc ca khúc, anh cũng không quên gửi lời chúc đến đôi vợ chồng son. Kèm theo đó là tiếng vỗ tay đồng loạt vang lên.

Và hiện tại, trên mạng cũng đang lan truyền đoạn clip lúc anh trình diễn ca khúc. Cư dân mạng lại được một phen bàn tán xôn xao

“Ôi, anh Thiếu Kiệt hát hay quá.”

“Đó là đám cưới của anh trai chị Lam sao? Wow, vậy chẳng phải anh Thiếu Kiệt đã ra mắt gia đình rồi sao, wow wow wow”

“Không ngờ anh trai chị Lam lại là ông chủ của Đỗ Đỗ Gia nha, mọi người có biết Đỗ Đỗ Gia không?”

“Là một chuỗi nhà hàng, khách sạn nổi tiếng đấy. Thật không ngờ gia thế của chị Lam lại hoành tráng như vậy a.”

“Đúng vậy, để xem ai còn dám nói chị Lam không xứng với nam thần nữa không.”

“Blah...blah...”

27. Chương 27

Một năm nhanh chóng trôi qua, tình cảm của Vũ Thiếu Kiệt và Đỗ Nhược Lam ngày càng thắm thiết, đâu đâu fan cũng thấy hai người dính với nhau như sam, lại còn không kiêng dè thể hiện những hành động thân mật. Các fan thì ngày ngày kêu than vì cứ bị nhét cầu lương.

Trong một năm này, Vũ Thiếu Kiệt cũng làm việc tích cực hơn, lấn sân sang cả lĩnh vực phim điện ảnh và phim truyền hình. Thường xuyên phải đi nước ngoài quay phim, và dĩ nhiên, Đỗ Nhược Lam cũng đi theo. Đi đến đâu, hai người cũng dành ít thời gian để tận hưởng cuộc sống của riêng cả hai, cứ như là đi hưởng tuần trăng mật.

“Cốc, cốc, cốc”

“Vào đi!”

“Anh Thiếu Kiệt, hôm nay muốn ăn gì?”. Đỗ Nhược Lam đi vào phòng sách hỏi người đang ngồi trước chiếc đàn dương cầm.

Sau một tháng dài bận rộn với việc quay phim, cuối cùng hai người cũng có được hai ngày nghỉ ở nhà. Đỗ Nhược Lam hơi tò mò, suốt một tuần qua, hề có thời gian rảnh là Vũ Thiếu Kiệt lại ngồi một góc ghi chép gì đó, thỉnh thoảng thì lại ngồi trước cây đàn, đánh từng nhịp lạ lẫm.

Cô biết là anh đang sáng tác nhạc, nhưng những lần trước anh cũng đâu có tỏ ra thần bí như bây giờ. Hiện tại cũng vậy, khi cô vừa bước vào, anh đã vội vàng khép cuốn tập soạn nhạc lại, cũng không đàn nữa. Nhưng cô cũng không quá tò mò về việc riêng của anh nên không hỏi nhiều.

“Em muốn đi siêu thị mua ít rau xanh, anh có đặc biệt muốn ăn gì không để em mua.”

“Vậy sao, vậy để anh đi cùng em.” Nói rồi anh cũng đứng dậy, chuẩn bị ra ngoài với cô.

Vũ Thiếu Kiệt đỗ xe ở bãi đỗ rồi nắm tay Đỗ Nhược Lam đi vào siêu thị. Anh lấy một chiếc xe đẩy rồi đẩy đi bên cạnh, nhìn cô gái nhỏ cẩn thận chọn từng món đồ bỏ vào xe, thỉnh thoảng anh cũng đưa ra vài ý kiến.

“Wow, đó chẳng phải là anh Thiếu Kiệt và chị Lam sao?” Một cô gái bỗng nhiên kinh ngạc thốt lên, thu hút sự chú ý của đám bạn đi cùng.

“Đâu, đâu..”

“Ồ kia kìa, ngay quầy rau xanh ấy.”

“Uhm, đúng vậy a. Hôm nay quả là ngày may mắn của chúng ta rồi, còn được thấy hai người đi siêu thị nữa.”

“Này, có muốn qua bên đó xin chữ ký không?”

“Đi đi đi, chúng ta cùng đi.” Thế là bốn cô gái cùng nhau kéo qua quầy rau củ, nhận thấy hình như không có ai phát hiện ra nam thần nên họ cũng cao hứng, nhưng cũng không quá phẫn, chỉ im lặng tiếp cận mục tiêu.

“Xin cho hỏi...” - Fan A lấy hết tự tin tiến lên hỏi.

Vũ Thiếu Kiệt và Đỗ Nhược Lam đang cúi đầu chọn khoai tây, nghe có tiếng hỏi nên ngược lên nhìn.

“Wow, đúng là anh Thiếu Kiệt thật này, tụi em là fan của hai người đây, wow, thật không ngờ lại được gặp hai người ở đây, wow.” Khi đã xác định đúng là mục tiêu cần tìm, các cô gái lại phấn khởi thốt lên.

“Suyt.” Vũ Thiếu Kiệt không muốn thu hút sự chú ý nên ra hiệu cho họ im lặng, lại mỉm cười nói: “Chào các em!”

Các cô gái cũng vội vàng khép miệng, hạ xuống âm thanh thấp nhất: “Anh có thể cho tụi em xin chữ ký được không ạ?” Fan B lại hỏi, đưa quyển tập và cây bút đã chuẩn bị sẵn ra.

“Rất sẵn lòng.” Vũ Thiếu Kiệt nói rồi cầm lấy từng quyển tập ký tên vào. “Của em đây, cảm ơn mọi người đã yêu mến anh.”

“Cảm ơn anh ạ! Mà anh có thể cho em hỏi một câu được không?” Fan C e ngại đưa ra đề nghị khi thấy nụ cười thân thiện của anh.

“Được, em cứ hỏi đi, nếu trả lời được thì anh sẽ trả lời.”

“À, chuyện là anh và chị Lam đã quen nhau hơn một năm rồi, hai người có tính đến chuyện kết hôn không ạ?”

Ba cô bạn đi theo nghe vậy cũng ghé sát lại, chờ đợi câu trả lời của anh. Mà Đỗ Nhược Lam nghe họ hỏi vậy cũng ngượng ngùng, thật ra, đến hiện tại cô cũng không có nghĩ đến chuyện kết hôn nha.

“À, chuyện này à, anh nghĩ là sẽ nhanh thôi.” Vũ Thiếu Kiệt không suy nghĩ mà trả lời ngay lập tức, lại nhận thấy các cô gái đang chuẩn bị thốt lên thì anh lại ra hiệu: “Suyt, đây là bí mật, các em không được nói cho ai biết đâu đấy.”

Bốn cô gái nghe vậy thì mắt sáng rực, gật đầu liên tục, hôm nay thật không phải là một ngày mai mắn bình thường, họ lại biết được một bí mật của nam thần a.

“Vậy được rồi, tụi anh đi trước đây.” Nói rồi, Vũ Thiếu Kiệt một tay đẩy xe, một tay nắm lấy tay Đỗ Nhược Lam đến quầy tính tiền. Vừa bước đi mấy bước, anh lại quay ra sau lưng, nháy mắt với các fan vẫn còn đứng nhìn theo: “Nhớ, là bí mật.”

Vì lúc nãy anh trả lời quá nhỏ nên Đỗ Nhược Lam không nghe thấy, nhưng nhìn phản ứng của các cô gái kia thì biết chắc câu trả lời của anh không bình thường rồi. Lúc này, khi đã yên vị trên xe, cô mới tò mò hỏi:

“Này, lúc nãy anh đã nói gì với họ vậy?”

“Em muốn biết sao?”

“Đúng vậy, anh mau nói đi.”

“Haizz, nhưng làm sao đây, bây giờ anh lại không muốn nói.” Vũ Thiếu Kiệt lại nổi hứng trêu chọc cô.

“Anh... Em không thèm nói với anh nữa.”

28. Chương 28

Về đến nhà, Đỗ Nhược Lam đi một mạch lên lầu, không nói với Vũ Thiếu Kiệt một lời, cũng không thèm xách đồ lên. Sau khi sắp xếp xong những thứ đã mua vào bếp, Vũ Thiếu Kiệt lại nhìn ra cô gái đang ngồi lướt điện thoại trên sofa.

“Giận anh sao?” Anh tiến đến ôm cô vào lòng.

“Hừ!”

“Tiểu Lam à, anh đói bụng rồi, chúng ta đi nấu cơm trước đi, lát nữa anh sẽ nói cho em biết.”

“Hừ, em cũng không muốn biết nữa.” Dù nói vậy, nhưng cô vẫn đứng lên đi vào phòng bếp, chuẩn bị nấu bữa tối. Vũ Thiếu Kiệt thấy vậy cũng lon ton chạy vào bếp giúp đỡ.

Thật ra, cô cũng không phải là tức giận gì, chỉ là cô xấu hổ khi bị anh chọc vì sự tò mò của cô mà thôi.

Sau khi ăn tối xong, Vũ Thiếu Kiệt giành phần dọn dẹp nên cô đi ra ban công nhà anh ngắm cảnh đêm. Nhà anh là ở lầu 8 nên vừa vặn có thể nhìn ngắm khung cảnh bên dưới rất hoàn hảo. Vừa nhìn những ánh đèn lung linh bên dưới, lại ngắm những ngôi sao lấp lánh trên bầu trời, cô lại cảm thấy rất thoải mái, như trút hết những áp lực công việc.

“Đang nghĩ gì mà thất thần vậy?” Vũ Thiếu Kiệt lúc này cũng dọn dẹp xong đi ra thì thấy cô đứng yên bên lan can, gió nhẹ thổi qua làm lay động mái tóc dài cũng với làn váy của cô, có màu đen làm nền, trông cô lúc này y như một thiên sứ. Anh không một tiếng động bước đến ôm lấy cô từ phía sau, cùng ngắm bầu trời đêm.

“Không có gì, chỉ là đang ngắm sao thôi, anh xem, trời đêm nay thật đẹp.” Cô tựa vào lồng ngực ấm áp của anh, trả lời.

“Đúng vậy, nhưng anh lại thấy em đẹp hơn.”

“Anh đừng có mà thả thính nữa.”

“Haha, anh là đang nói thật lòng đấy.” Yên lặng một hồi, anh lại lên tiếng hỏi: “Tiểu Lam, chúng ta bên nhau hơn một năm rồi nhỉ.”

“Đúng vậy, thời gian trôi nhanh thật. Một năm qua, anh có làm cho em hạnh phúc hơn không?”

“Có a... em rất hạnh phúc. Anh biết không, em thích nhất là được dựa vào anh như thế này. Cảm giác giống như ở phía trước, em có thể tự do ngắm nhìn mọi thứ, tự do làm những điều mình thích mà không cần bận tâm điều gì, vì em biết phía sau lưng em, luôn có một điểm tựa vững chắc, có thể bảo vệ cho em, mang lại cho em một cảm giác an toàn.”

Vũ Thiếu Kiệt nghe cô bày tỏ, lòng cũng lâng lâng, không tự chủ mà siết chặt vòng tay: “Tiểu Lam, cảm ơn em đã ở bên cạnh anh.”

Đỗ Nhược Lam chỉ mỉm cười không đáp, đặt tay mình lên tay của anh. Gió đêm thổi càng mạnh, lại càng lạnh hơn, hai người đứng một hồi rồi cũng vào nhà.

“Cũng trễ rồi, em về đây.”

“Tiểu Lam, hay là hôm nay em ở lại đây đi.”

“Không được, em còn có việc phải làm. Anh cũng mau nghỉ ngơi đi.”

“Vậy để anh đưa em lên nhà.” Vũ Thiếu Kiệt khóa cửa nhà, rồi dắt tay cô đi về phía thang máy.

Đến cửa nhà cô, anh vẫn lưu luyến, chưa chịu buông tay.

“Được rồi, đã đến rồi, anh mau về nghỉ ngơi đi. Chúc anh ngủ ngon.”

“Em không hôn tạm biệt sao?”

“Anh thật là... chột.” Đỗ Nhược Lam đặt lên má anh một nụ hôn thật mạnh: “Được rồi chứ.”

“Chỉ có vậy thôi sao.” Nói rồi, anh lại dùng hai tay bưng mặt cô lên, đập cánh môi bạc lên đôi môi anh đào của cô, hôn đến khi cô không thở được nữa mới buông ra, thỏa mãn nói: “Được rồi, em vào nhà đi, ngủ ngon.” Anh vươn tay xoa đầu cô, đẩy cô vào nhà rồi cũng tiện tay đóng cửa giúp.

Trong một năm qua, không ít lần anh đề nghị cô dọn đến ở chung với anh, nhưng cô lại không đồng ý, chỉ có vài lần cô ngủ lại qua đêm là do anh quần lý không buông, bật mode lưu manh làm nũng cùng hăm dọa.

Tiểu Lam, đợi anh một chút nữa thôi, anh sẽ rước em vào cửa. Món quà anh dành cho cô cũng đã chuẩn bị xong, chỉ chờ đến thời điểm thích hợp.

Hôm nay, Vũ Thiếu Kiệt sẽ tham dự một buổi lễ trao giải do Đài truyền hình Trung ương tổ chức, không biết có chuyện gì mà anh lại giục cô đến nơi tổ chức lễ sớm hơn dự định. Khi đến nơi, trong lúc cô bận cùng stylist chuẩn bị quần áo cho anh thì anh lại lên đi đâu mất, mà đến lúc cô phát hiện thì anh cũng vừa quay lại. Gần đây anh cũng thường có một số hành tung bí ẩn, đến cô cũng không biết.

“Và sau đây, chúng tôi xin công bố giải thưởng cuối cùng của ngày hôm nay, giải Nam diễn viên mới xuất sắc nhất, các bạn nghĩ là ai đây?”

“Lâm Hạo Nhiên,...”

“Trần Cương,...”

“Vũ Thiếu Kiệt,...”

“Chung Thần,...” Các fan bên dưới hét ầm lên tên thần tượng của mình.

“Vâng, và trên tay tôi là kết quả, tôi sẽ công bố ngay đây. Giải thưởng nam diễn viên mới xuất sắc nhất thuộc về... Xin chúc mừng... Người đoạt giải... Diễn viên... Vũ Thiếu Kiệt, vâng, xin chúc mừng.”

“Wow”, “Yeah”, “Vũ Thiếu Kiệt, Vũ Thiếu Kiệt,...”

Những lời hò reo của fan vang khắp hội trường, Đỗ Nhược Lam đứng trong cánh gà cũng hưng phấn vỗ tay. Vũ Thiếu Kiệt đi lên nhận giải thưởng, lại phát biểu lời cảm ơn sâu sắc đến mọi người.

29. Chương 29

“Các bạn nghĩ đến đây là kết thúc sao?” Đúng lúc các fan đang tiếc nuối vì buổi lễ sắp kết thúc thì câu hỏi của MC lại vang lên: “Hôm nay là một ngày đặc biệt, và chúng tôi cũng có một màn trình diễn đặc biệt dành cho mọi người, màn trình diễn này sẽ do ca sĩ Vũ Thiếu Kiệt thể hiện. Bất mí cho các bạn nhé, đây chính là tác phẩm do chính tay cậu ấy thực hiện từ đầu đến cuối đây.”

“Wow, hú, hú,...”

“Anh Thiếu Kiệt muôn năm!”

“Vũ Thiếu Kiệt, Vũ Thiếu Kiệt”

Đỗ Nhược Lam bên trong nghe những lời này thì giật mình, sao cô lại không biết anh còn có một màn trình diễn này chứ.

“Anh Thiếu Kiệt, chuyện này là sao?” Cô chạy về phía anh khi thấy anh đang bước vào trong để chuẩn bị, hỏi với giọng hoang mang.

“Đây là điều bất ngờ, là món quà anh dành cho em, lát nữa em hãy xem cho kỹ nhé.” Vũ Thiếu Kiệt nói nhỏ vào tai cô, rồi bước ra sân khấu.

“Bốp, bốp, bốp,...” Tiếng vỗ tay lần nữa vang lên. Lúc âm nhạc nhẹ nhàng cất lên, các fan cũng dần yên tĩnh lại, tập trung lắng nghe. Họ bất ngờ, họ chưa bao giờ nghe ca khúc này trước đây. Đây là bài hát mới của anh sao, mà lúc này MC nói là do chính anh thực hiện, vậy là anh đã tự mình sáng tác ca khúc này. Vừa nghĩ đến đây, họ lại càng hưng phấn.

“Cảm ơn em đã đến bên anh

Cùng anh đón ánh nắng mai chào bình minh.

Cảm ơn em đã ngồi đây đã lắng nghe tâm sự

Và mỉm cười trong câu chuyện với anh.

Cảm ơn em đã luôn bên anh

Để anh biết giữ vững tin trên đường tương lai

Cảm ơn em đã cùng anh chung bước trên con đường

Dành yêu thương cho anh không đổi thay.”

Hội trường rơi vào tĩnh lặng, chỉ có âm nhạc và giọng hát của anh hòa quyện vào nhau. Đến giữa bài hát, trong lúc chờ nhạc dạo, Vũ Thiếu Kiệt hướng mắt về phía cánh gà, nhìn vào cô gái đang đứng đó nói: “Đây là bài hát anh dành cho em, lời bài hát là những lời anh muốn nói với em. Cho nên là, Tiểu Lam, em hãy nghe cho kỹ nhé!”

“Wow”, “Hú hú”, “Bốp bốp bốp”, “Chị Lam ơi,...”

Các fan bên dưới nghe anh nói vậy thì hò hét đủ kiểu bày tỏ sự phấn khích. Còn nhân vật chính được nhắc đến lúc này đang đứng như tượng đá bên trong. Khi nghe anh nói đến mình thì cô cũng bất ngờ, hạnh phúc, lại có chút xấu hổ. Anh như vậy lại nhắc đến cô trên sóng truyền hình trực tiếp.

“Cảm ơn em đã mở ra trong trái tim anh này

Cả thế giới với bầu trời có biết bao ngọt ngào.

Cảm ơn em đã cùng anh bay vào trong giấc mơ mỗi đêm

Để anh được sống hạnh phúc ngay cả giấc mơ

Cảm ơn em đã cùng anh xóa hết đi những nỗi buồn

Để cuộc sống luôn tràn ngập những phút giây êm đềm

Điều anh muốn quan trọng lắm không thể thiếu bóng em trong đời

Để tô cùng anh bức tranh có màu hạnh phúc trên nền thời gian.

Anh tin rằng ta sẽ luôn được hạnh phúc.

Cảm ơn em vì em đã đến bên anh.

Anh tin rằng ta sẽ luôn được hạnh phúc...”

Khi bài hát kết thúc, Vũ Thiếu Kiệt nhìn về phía cánh gà, mà Đỗ Nhược Lam bên này không biết bị ai đẩy một cái, chạy nhào ra sân khấu suýt thì té ngã. Vũ Thiếu Kiệt nhanh chóng tiến lên đỡ cô, sau đó nắm tay cô kéo ra giữa sân khấu.

Cô vừa hoàn hồn thì nhận ra mình đang là tâm điểm chú ý của mọi người, mọi ánh mắt, máy quay đều đang hướng về phía cô. Lại nhìn lại bản thân, đáng vẻ có chút chật vật, tóc chỉ tùy tiện búi lên và dùng một cây bút cổ định, người thì mặc một chiếc áo sơ mi màu vàng rộng thùng thình cùng quần jean, chân mang đôi giày thể thao, trông rất bình thường. Lúc này cô rất xấu hổ, không ngờ có ngày mình được lên TV, mà với một vẻ ngoài xuề xòa và chật vật như vậy.

“Tiểu Lam!” Vũ Thiếu Kiệt gọi cô gái này giờ vì căng thẳng mà run bần bật, mặt nhìn xuống sàn nhà.

Nghe anh gọi, cô mới ngẩng đầu lên nhìn anh, thấy anh đang tươi cười nhìn mình.

“Tiểu Lam, chúng ta đã bên nhau được một năm rồi nhỉ, khoảng thời gian một năm này đối với anh là vô cùng hạnh phúc. Anh đã từng nghe ai đó nói rằng: “Giữa biển người mênh mông, có thể gặp được nhau, hiểu nhau, yêu nhau, giúp đỡ lẫn nhau là chuyện mai mắn không dễ gì gặp được. Và anh cảm thấy câu nói này rất đúng, gặp được em, yêu em là chuyện mai mắn nhất trong cuộc đời anh.

Em biết không, mỗi ngày anh đều mong trời mau sáng, để rồi từ lúc đó, thời gian trôi chậm đi để được ở bên em, và anh cũng hy vọng trời đừng bao giờ tối để anh khỏi phải đưa em về nhà rồi lại về nhà một mình. Anh chỉ muốn hai chúng ta mỗi ngày đi làm và trở về nhà cùng nhau, cùng nhau xây dựng tổ ấm của riêng hai người.

Cho nên, Tiểu Lam, hãy lấy anh nhé!” Vừa dứt câu, Vũ Thiếu Kiệt lấy từ trong túi áo ra một chiếc nhẫn, quỳ một chân xuống sân khấu: “Tiểu Lam à, anh không dám nói những lời như có thể sống chết vì em, nhưng chỉ cần anh ở bên em, anh sẽ cố gắng bằng mọi khả năng của mình làm cho em hạnh phúc, bảo vệ em thật chu toàn.”

30. Chương 30

“Đồng ý đi, đồng ý đi,..”

“Chị Lam, mau đồng ý đi,..”

Đỗ Nhược Lam lúc này đâu còn nghe mọi người nói gì. Cô vẫn còn bận tiêu hóa những lời anh nói. Anh là đang cầu hôn cô sao, từ khi nào anh lại học được những lời nói hoa mỹ như vậy, nhưng khi nghe, cô lại thấy cảm động không thôi.

“Hóa ra, những ngày trước anh luôn lén lút em là để thực hiện bài hát này sao?” Cô cất giọng nói có phần ngờ ngàng hỏi.

“Đúng vậy, là anh muốn dành tặng cho em một món quà bất ngờ.” Vũ Thiếu Kiệt mỉm cười dịu dàng trả lời.

“Đúng vậy, em thật sự rất bất ngờ, cảm ơn anh.”

Lúc này, Vũ Thiếu Kiệt đã bỏ micro xuống nên khi hai người nói chuyện, chỉ rất ít người ở gần sân khấu nghe được, còn đa số các fan ở xa thì không nghe được gì: “Tiểu Lam, đồng ý gả cho anh nhé!”

Đỗ Nhược Lam lúc này hai hốc mắt đã ngấn lệ, giọng bị nghẹn lại, không thốt nên thành lời. Thật không nghĩ đến anh lại vì cô mà chuẩn bị nhiều như vậy, những ngày qua, có lúc cô chứng kiến anh thức khuya ngồi trong phòng soạn nhạc, vì ngủ không đủ giấc mà mắt bị thâm quầng, vẻ mặt thì trông rất phờ phạc.

Ánh mắt dịu dàng của anh đang nhìn cô đầy mong đợi, Đỗ Nhược Lam gật đầu. Vũ Thiếu Kiệt nhìn thấy phản ứng của cô, cũng mỉm cười hạnh phúc, thiếu chút nữa là nhảy cẫng lên. Anh nhanh chóng đeo nhẫn vào tay cô, lại đưa lên môi mình hôn nhẹ.

“Mọi người ơi, cô ấy đồng ý rồi.” Lúc này, anh quay xuống khán giả, thông báo với giọng hạnh phúc ngập tràn.

Bên dưới khán đài, từ khoảnh khắc anh trao nhẫn cho cô, mọi người đã vỗ tay ầm ầm, hò hét vang dội. Vì đây là phát sóng trực tiếp, nên việc anh cầu hôn cô lúc này đã sôi sục lên, các trang web, Weibo của fan lần lượt bùng nổ.

Một tháng sau, cũng tại Đỗ Đỗ Gia, một buổi tiệc cưới ấm áp dưới sự chờ đợi của mọi người cuối cùng cũng diễn ra. Lễ cưới này thu hút không ít truyền thông và người hâm mộ. Đúng vậy, đó là lễ cưới của Vũ Thiếu Kiệt và Đỗ Nhược Lam. Lễ cưới được trang trí theo phong cách cổ tích với những dây lụa, những dây hoa cùng với hiệu ứng của những ánh đèn pha lê giúp không khí thêm phần sang trọng và ấm áp.

Lúc này, Vũ Thiếu Kiệt đang nắm tay Đỗ Nhược Lam đi vào lễ đường. Hôm nay, anh mặc một thân vest trắng, được cắt may tỉ mỉ, vừa khít với dáng người của anh. Còn Đỗ Nhược Lam thì khoác trên người chiếc áo cô dâu được chính tay cô bạn thân - Lâm Thiên Tuyết thiết kế. Chiếc váy là sự kết hợp của những dây lụa đầy màu sắc, cũng được kết thêm những bông hoa nổi bật trên nền váy. Mái tóc của cô được uốn xoắn nhẹ nhàng và xõa dài, chỉ đội một chiếc vòng hoa đơn giản.

Tay cô khoác lấy tay anh, cùng chậm rãi bước đi vào lễ đường. Nhìn hai người y như hoàng tử và công chúa trong tiểu thuyết. Giờ khắc này, hai người đều rất hạnh phúc vì cuối cùng họ cũng được danh chính ngôn thuận ở bên nhau.

Giới truyền thông đứng ở khu vực dành cho họ, đã có một tích tắc ngẩn người khi thấy hai nhân vật chính bước vào. Nhưng sau đó, họ đã lấy lại được bình tĩnh và liên tục bấm máy, chỉ sợ bỏ qua những khoảnh khắc tuyệt vời.

Lễ cưới này còn đặc biệt hơn khi mà có đến 30 thiệp mời được phát ra dành cho những fan mai mối. Và hôm nay, khi tận mắt nhìn thấy thân tượng của mình kết hôn, nhìn thấy gương mặt ngập tràn hạnh phúc của cô dâu và chú rể, các fan lại có nhiều cảm xúc khác nhau. Có người hưng phấn nhảy cẫng lên, vỗ tay cười toe toét, cũng có người lặng lẽ cảm động rơi nước mắt.

“Vũ Thiếu Kiệt, con có đồng ý lấy Đỗ Nhược Lam làm vợ, và hứa sẽ giữ lòng chung thủy với vợ, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe, sẽ yêu thương và tôn trọng vợ suốt đời không?”

“Thưa cha, con đồng ý!”

“Đỗ Nhược Lam, con có đồng ý lấy Vũ Thiếu Kiệt làm chồng, và hứa sẽ giữ lòng chung thủy với chồng, khi thịnh vượng cũng như lúc gian nan, khi bệnh hoạn cũng như lúc mạnh khỏe, sẽ yêu thương và tôn trọng chồng suốt đời không?”

“Dạ, con đồng ý.”

“Xin hỏi mọi người bên dưới có ai phản đối lễ cưới này không?...”

Tốt lắm, mời cô dâu và chú rể trao nhẫn cưới.

Bây giờ, ta xin tuyên bố hai con chính thức trở thành vợ chồng. Chúc hai con trăm năm hạnh phúc.”

“Hôn đi... hôn đi...” Sau khi hoàn thành nghi thức, mọi người bên dưới bắt đầu hô to. Và Vũ Thiếu Kiệt cũng không chần chừ, cúi người xuống hôn lên môi của bà xã, tay đeo nhẫn của hai người đan chặt vào nhau, Vũ Thiếu Kiệt cũng vòng tay còn lại siết lấy eo cô.

Giờ phút này là lúc anh hạnh phúc nhất. Sao bao ngày mong đợi, cuối cùng anh cũng cưới được người con gái mình yêu, anh có thể ngày ngày cùng cô làm, về nhà, được ăn cơm cô nấu, được nhìn thấy cô ở ngay bên cạnh mỗi khi thức dậy. Hiện tại, anh chỉ muốn thời gian trôi nhanh đến tối, lúc mà chỉ có hai người họ, anh thực sự trông chờ vào đêm động phòng này, có thể từng bước, từng bước ăn cô.

Một năm qua, dù hai người họ có thân mật, có ngủ chung nhưng vẫn chưa đột phá đến bước cuối cùng. Mà hôm nay, chỉ một lúc nữa thôi... Nghĩ như vậy, Vũ Thiếu Kiệt đã hưng phấn không thôi.

31. Chương 31

10h tối, cuối cùng hôn lễ cũng kết thúc, hai người cũng được nghỉ ngơi sau một ngày dài. Hiện tại Đỗ Nhược Lam cũng đã dọn đến ở căn hộ của Vũ Thiếu Kiệt vì gia đình hai bên cũng đã đồng ý để hai người trẻ có không gian riêng nên họ không cần phải về nhà chính.

“Bà xã, hôm nay vất vả cho em rồi, mệt lắm đúng không?”

Đỗ Nhược Lam nghe anh gọi hai từ bà xã lại ngượng ngùng, hiện tại hai người đã là vợ chồng nhưng cô vẫn chưa quen với cách gọi của anh.

“Không sao, em không mệt. Cũng giống như mỗi ngày chạy theo anh thực hiện lịch trình thôi mà.”

“Haha, nào có ai lại so sánh như em chứ.” Anh lại càng ôm chặt cô hơn: “Bà xã, hôm nay anh rất hạnh phúc, vô cùng hạnh phúc, cuối cùng thì em cũng đã là của anh rồi.”

“Em cũng vậy, em cũng rất vui, hạnh phúc.” Nói rồi, cô chủ động đặt lên má anh một nụ hôn.

Vũ Thiếu Kiệt được lợi lại đòi hơn, ghì chặt cầm cô hôn xuống. Quay cuồng một hồi, Đỗ Nhược Lam bỗng cảm thấy sau lưng lạnh toát thì chợt bừng tỉnh, lại phát hiện khóa áo sau lưng đã bị anh kéo xuống từ lúc nào.

Dù cô biết sớm muộn gì cũng đến, nhưng cô vẫn còn cảm thấy xấu hổ và sợ, dùng hết sức đẩy mạnh anh ra, cô ấp úng nói: “Em... Em đi tắm trước đã, đi lại cả ngày, cơ thể cũng bốc mùi rồi.”

Nói rồi, cô vội dùng tay giữ chặt lưng áo, chạy một mạch vào phòng ngủ, lấy vội chiếc áo ngủ rồi nhanh chóng chui vào phòng tắm. Nhìn vào gương thì phát hiện gương mặt mình đã đỏ như quả táo từ khi nào.

Vội vàng tắm rửa xong xuôi, Đỗ Nhược Lam mặc áo ngủ vào mới phát hiện một vấn đề, chiếc áo này quá gọi cảm, vải tơ tắm mỏng và nhẹ màu xanh dương, dây áo cũng rất mỏng, bên dưới vật áo thì cũng chỉ vừa đủ để che đi phần cần che, để lộ đôi chân thon gọn, trắng nõn, lúc bước đi, cảnh xuân lại như có như không lộ ra.

Cô tự gõ đầu mình một cái, trách bản thân sơ ý, nên lấy nhầm chiếc áo của chị dâu thân yêu tặng cho. Lại nghĩ đến lát nữa bước ra nếu bị anh nhìn thấy thì sẽ như thế nào, cô không dám nghĩ nữa. Yên lặng ghé tai vào cửa, nghe bên ngoài không có tiếng động, lại hé ra một khe hở nhỏ để quan sát, sau khi chắc chắn Vũ Thiếu Kiệt không có ở trong phòng, cô mới nhanh nhẹn mở cửa ra, chạy nhanh về phía chiếc giường ngủ big size mới tinh, vén chăn lên chui tọt vào rồi quần chặt lại, một loạt động tác của cô chưa đến 30s.

Đỗ Nhược Lam nhanh chóng nhắm mắt, ép bản thân phải ngủ trước khi Vũ Thiếu Kiệt vào vì cô không biết lát nữa sẽ đối diện với anh như thế nào.

Lúc Vũ Thiếu Kiệt mở cửa phòng bước vào, đã thấy bà xã của mình nhắm mắt ngủ say rồi. Anh nhẹ nhàng đóng cửa phòng, tiến lại gần giường. Lúc này, vì lo cô sẽ khó chịu vì mùi rượu trên người nên anh cố tắm rửa thật kỹ và tốn nhiều thời gian như vậy. Vậy mà bà xã của anh lại không biết câu Một khắc xuân tiêu đáng giá ngàn vàng, bỏ anh một mình mà đi ngủ trước.

Vũ Thiếu Kiệt thâm cười khổ, lại nghĩ đến hôm nay cô hẳn là rất mệt mỏi thì anh lại đau lòng, thầm nghĩ hôm nay tạm tha cho cô vậy. Anh cẩn thận tắt đèn, vén chăn nhẹ nhàng nằm xuống, lại kéo bà xã vào lòng, đặt lên môi cô một nụ hôn rồi ôm chặt cô, nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ.

Đỗ Nhược Lam dường như cảm nhận được hơi thở quen thuộc, “ừm” một tiếng rồi ngo ngoáy tìm một vị trí thoải mái trong lòng anh tiếp tục giấc ngủ.

Tờ mờ sáng hôm sau, Vũ Thiếu Kiệt bị cử động của người trong lòng đánh thức. Anh mở mắt ra nhìn cô thay đổi tư thế, xoay lưng về phía mình rồi tiếp tục giấc ngủ. Vì lúc xoay người, chiếc chăn phủ lên hai người bị kéo xuống ngang eo, Vũ Thiếu Kiệt mới phát hiện chiếc áo ngủ gợi cảm của cô.

Nhìn cơ thể hấp dẫn như ẩn như hiện bên dưới lớp áo mỏng tang làm anh không nhìn được mà nhích sát vào người cô, vươn tay sờ lên làn da mịn màng của cô. Anh bắt đầu cúi xuống, hôn lên chiếc cổ trắng nõn, tay cũng không yên phận, vòng ra phía trước phủ lên mềm mại của cô xoa nhẹ, sau đó lại tiến vào bên trong lớp áo ngủ, trực tiếp sờ nắn. Cảm giác mềm mại, mịn màng làm anh mê đắm.

Anh nhẹ nhàng xoay người cô lại, kéo dây áo ngủ xuống, làm cho nửa thân trên của cô cứ thế mà phơi bày trước mắt anh. Vũ Thiếu Kiệt lúc này đã hoàn toàn bị kích thích, mặc kệ người đang ngủ, cúi người xuống hôn lên xương quay xanh của cô, từ từ kéo xuống một bên quả đào ngậm lấy thưởng thức. Đôi tay của anh cũng không nhàn rỗi, tìm đến địa phương bí ẩn giữa hai chân cô nhẹ nhàng vuốt ve.

Đỗ Nhược Lam bị cảm giác vừa lạnh vừa nóng, cộng thêm sức nặng như vật gì đè lên làm cho tỉnh giấc, cô chợt nhìn thấy một cái đầu màu đen đang găm nhăm giữa ngực của mình thì hoảng hốt, vội đưa tay đẩy ra:

“Anh...”

“Bà xã, chào buổi sáng!” Vũ Thiếu Kiệt ngẩng đầu lên, nhìn người bên dưới, cất giọng khàn khàn.

“Anh... Anh đang làm gì vậy?”

“Làm gì? Bà xã, có lẽ em đã quên đêm qua đáng lẽ là đêm động phòng của chúng ta, vậy mà ai đó đã nhẫn tâm ngủ trước, bỏ lại anh một mình. Sáng nay lại còn chủ động quyến rũ anh. Bà xã, có lẽ em nên biết, buổi sáng, đàn ông rất dễ bị kích thích đấy. Hơn nữa, vì em đã chủ động, anh nở lòng nào mà phụ lòng của em.”

“Anh... anh...em...em...” Đỗ Nhược Lam bây giờ mới bừng tỉnh, nhận thức được sự việc.

“Bà xã, hiện giờ pháo đã lên nòng rồi, chúng ta cũng nên làm những chuyện cần làm thôi.” Vũ Thiếu Kiệt hôn lên môi cô, nhắc nhở.

“Nhưng mà... nhưng mà em sợ.”

“Không sao, bà xã hãy tin anh, làm vài lần thì sẽ quen thôi.”

“Em...ừm.” Những lời cô muốn nói đã bị nụ hôn của anh chặn lại.

Vũ Thiếu Kiệt vội vàng cởi sạch những chướng ngại còn sót lại, áp sát vào người cô, để cô cảm nhận được khát vọng của anh. Anh cũng chú ý đến biểu cảm của cô, khi thấy cô đã sẵn sàng, anh cúi xuống thì thâm bên tai cô”

“Bà xã, anh yêu em.” Vừa dứt lời, anh cũng nhanh nhẹn tách chân cô ra, dứt khoát tiến vào, một tiếng bục rất nhỏ, Vũ Thiếu Kiệt có thể cảm nhận được, cô hiện tại đã trở thành người phụ nữ của anh, một niềm hạnh phúc không thể nào có thể diễn tả được.

“Ừm...” Đau đớn đột nhiên ập đến, Đỗ Nhược Lam cất tiếng hét nhưng đã bị anh chặn lại bằng một nụ hôn. Cô có thể cảm nhận được anh đang hoàn toàn ở bên trong cơ thể cô, nó thật sự rất to. Một cảm giác xa lạ, xen lẫn đau đớn, hai tay cô bấu chặt vào lưng anh, tạo ra những vết xước nhỏ.

Vũ Thiếu Kiệt để yên chờ cô thích ứng, sau đó từ từ chuyển động, tầm mắt của anh luôn dán chặt vào gương mặt của cô vợ nhỏ, quan sát từng biểu cảm của cô.

“Anh Thiếu Kiệt...em khó chịu. Anh....anh chậm lại một chút..”

“Ngoan... gọi ông xã.”

“Ừm... ông xã... ông xã”

“Bà xã, em thật tuyệt.” Nói rồi, Vũ Thiếu Kiệt lại tăng tốc, không lâu sau, anh hừ nhẹ một tiếng, giải phóng tất cả vào sâu trong cơ thể cô.

Sau một trận vận động, hai người vẫn còn ôm chặt lấy nhau, cùng ngắm những tia nắng đầu tiên của ngày mới. Cũng như bắt đầu một cuộc sống mới của họ./.

THE END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/fangirl-thanh-cong>